

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2006/51 • 29 Aralık 2006 • 50 YKr

**2007 zorlu bir
mücadele yılı olacak!..**

***“Zor yıllar”ın başlangıcı...
TÜSİAD'ın uyarıları ve
sermaye iktidarının çözüm
arayışları***

***İşçi Platformları Çalışma Bakanlığı
önünde...
Sefalet ücretini kabul
etmiyoruz!***

***F tiplerinde tecrit ve trendman...
Devlet katında tecrit savunusu...
Devrimci tutsakların tecrit
karşısı mücadelesi sürüyor***

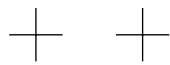
***Açlık ve yoksulluğun olmadığı
bir dünya için
Devrimci sınıf mücadelesini
yükseletelim!***

**Siyaset ve çelişkiler sahası
Ortadoğu**

Abu Şehmuz Demir

**Çok yönlü saldırılara
karşı devrimci sınıf
mücadelesi!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

“Zor yıllar”ın başlangıcı...	
TÜSİAD'ın uyarıları ve sermaye iktidarının çözüm arayışları.....	3
TÜSİAD'dan düzen politikasına balans ayarı	4
2006'da ekonomi cephesi...	
Yıkım, katmerli sömürü ve yağma! ...	5
İnsanca yaşamaya yeten bir asgari ücret! 6	
Sermaye sınıfı ve hizmetindeki iktidar asgari ücrette gene bildiğini okudu!	
Bu oyun sürer gider, biz ayağa kalkmadıkça!	7
İşçi Platformları Çalışma Bakanlığı önündeydi.....	8
Asgari ücret eylem ve etkinliklerinden .	9
F tiplerinde tecrit ve trendman... Devlet katında tecrit savunusu...	
Devrimci tutsakların tecrit karşıtı mücadelesi sürüyor.....	10
GSS Yasası iptal edildi.	11
Meslek liseleri neden burjuvazi için “memleket meselesi”?.....	12
100 puanlık meyhanе sorusu:	
“Ne olacak bu cumhurbaşkanlığı seçimi?”.....	13
19 Aralık protestolarından.....	14
Maraş katliamı protestolarından... ..	15
Açlık ve yoksulluğun olmadığı bir dünya için Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim! (Orta sayfa)	16-17
İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği sorunu.	18
Sendikal bürokrasi ve devrimci sınıf sendikacılığı	19
Gençlik hareketinden	20
Güvenlik Konseyi neo-faşist çeteye boyun eğdi!	21
“Sahte barış” sürecini canlandırma sinyalleri.	22
Türkmenistan kurtlar sofrasında!	23
Küba'nın verdiği ders!	24
Siyaset ve çelişkiler sahası Ortadoğu. .	25
Volkan Yaraşır'la işçi hareketinin sorunları üzerine konuştuk... ..	26-27
ÖO direnişçisi Gülcan Görüroğlu'na....	28
ÖO direnişinin dışarıdaki onurlu sesi, güzel insan Behiç Aşçı'ya mektup.....	29
Eylem ve etkinliklerden.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2006/51 ● 29 Aralık 2006

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

2006'nın son sayısı ile yine birlikteyiz. 2007'nin ilk sayısı ile birlikte, geride bıraktığımız yıla ilişkin değerlendirmelerimizi yayımlamaya başlayacağız. Değişik alanlar üzerinden yapacağımız bu değerlendirmeler birkaç sayı sürecek. Okurlarımızın da 2006 yılına ilişkin görüş ve değerlendirmelerini bekliyoruz.

Birkaç gün sonra gireceğimiz yeni yılın, işçi sınıfı ve emekçiler, komünistler ve devrimciler, dünyanın tüm ezilen halkları için yeni sevinçler, özgürlükler, mutluluklar getirmesini, devrim ve sosyalizm yolunda mücadelenin başarılı yılı olmasını diliyoruz.

Geride bıraktığımız son birkaç yıl, genelde dünya halkları, özde ise Ortadoğu halkları için büyük yıkımlar, acılar, ölümlerle yüklüydü. Ama aynı zamanda halkların emperyalist haydutların saldırıları karşısında beklenmedik güçteki direnişlerine de tanık oldu bu aynı yıllar. Emperyalizmin silahları ne kadar çok, orduları ne denli kalabalık, askerleri ne kadar acımasız ve vicdansız olursa olsun, mutlak zaferi asla tadamayacağını, çünkü halkların haklı mücadelesi karşısında tüm bunların anlamsızlaştığını, emperyalizmin “kağıttan kaplan”a dönüştüğünü gösterdi.

Ortadoğu'da, ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin saldırısına uğrayan her ülkede, halklar direnişe geçti. Emperyalist-siyonist ordular için topraklarını bataklığa çevirdi. Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de süren direnişler karşısında, bugün, emperyalist haydutlar tam bir çıkmazı yaşıyor. Henüz yenilmiş sayılmazlar, fakat savaşı kaybettikleri, yenme ve böylece istedikleri türden bir düzeni egemen kılma şanslarını tümenden yitirdikleri de bir gerçektir. Artık, yakıp yıktıkları bu topraklardan işgal orduları olarak bir biçimde kaçmak istiyor, ama bu yönde de hiç değilse görüntüyü kurtaracak bir çıkış yolu bulamıyorlar.

Ortadoğu halklarının yaşadığı acılar birlikte sergilediği şaşırtıcı direnme gücü, emperyalizmin dünya halkları nezdinde mahkum ve tecrit olmasına yolaçmakla kalmıyor, dünyanın her yanına direnme istek ve cesaretini de yayıyor. Proletaryanın tarihi devrimci görevini ifa etmesi için dünya bugün dünden daha fazla hazırdır. Halklar emperyalist-kapitalist cendereden kurtulmak için proletaryanın önderliğinde

bir kalkışmaya, bir devrime daha fazla aç ve açık durumdadır.

Sınıf devrimcileri, emperyalist-kapitalist haydutların kendi elleriyle düzledikleri zeminde, devrim için daha çok çalışmasını, bir maraton demek olan devrim yolunu daha hızlı, daha enerjik ve başarılı biçimde katetmesini bileceklerdir.

Yeni yılda yeni başarılarla imza atma azim ve kararlılığıyla, tüm okurlarımıza yeniden mutlu ve başarılı yıllar diliyoruz.

Önemli hatırlatma: Yılbaşı ve bayram tatili nedeniyle yayımlamaya bir sayı ara vermek zorunda kaldık. Bir sonraki sayımız (2007'nin ilk sayısı) 12 Ocak 2007 tarihinde tüm Yay-Sat bayiiilerinde ve kitapçılarda olacak.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

“Zor yıllar”ın başlangıcı...

TÜSİAD’ın uyarıları ve sermaye iktidarının çözüm arayışları

Dünyadaki ve Türkiye’deki gelişmeler, 2007 yılının pek çok açıdan bir dönemecin başlangıcı olacağına işaret ediyor. Bunun her bakımdan zorlu bir dönemeç olduğu ise, çeşitli çevreler tarafından daha şimdiden dile getiriliyor.

Kuşkusuz yalnızca dile getirilmiyor, aynı zamanda çeşitli müdahalelere de konu oluyor. En son patronlar örgütü TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı, cumhurbaşkanlığı seçimi nedeniyle hükümeti ve muhalefeti paylarken “önümüzdeki zorlu yıllar”ı vurgu yaptı, herkesi göreve çağırdı. Benzer yöndeki vurgu ve müdahalelerin pek çok ülkede gündemde olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla yalnızca Türkiye’yi değil, tüm dünyayı ve özellikle de Ortadoğu’yu zor yıllar bekliyor.

Peki nedir önümüzdeki yılları sermaye için zorlu kılan?

Önümüzdeki sayıdan itibaren (bu, bayramdan dolayı sayı atlayacağımız için, 12 Ocak’tan itibaren demek oluyor) Türkiye’de, Ortadoğu’da ve dünyada yıl boyunca ortaya çıkan gelişmelerin ışığında bu konuyu, çeşitli başlıklar altında ayrıntılı olarak ele alacağız. Fakat yine de patronların “zor yıllar”dan ne kastettiğini ve hizmetkarlarından ne beklediğini daha iyi anlamak için, bir krize dönüşmekte olan cumhurbaşkanlığı seçiminin ötesinde, tüm dünyayı ve bölgemizi etkileyen gelişmelere kısaca değinmekte fayda var.

ABD’nin Ortadoğu hesapları altüst oldu

2006, ABD’nin Ortadoğu’daki hesaplarının altüst olduğu, emperyalist işgalcilerin savaş bataklığına gömüldüklerini itiraf ettikleri bir yıl oldu. 5 yıl boyunca savaş ve saldırganlığı tırmandırmak için canla başla çalışan emperyalist savaş çeteleri, 2006’nın ikinci yarısından itibaren bu bataklıktan nasıl kurtulacaklarını yüksek sesle dillendirmeye başladılar. 5 yıl boyunca emperyalistlerin hizmetinde ABD’nin yenilmezliği ve muazzam askeri gücü konusunda kalem oynatan askeri ve siyasi otoriteler bile artık açıkça bir yenilgiden bahseder oldular.

Tüm dünyadaki siyasal gelişmeleri doğrudan ya da dolaylı olarak etkileyen Ortadoğu’daki emperyalist saldırganlığın henüz tam ve kesin bir yenilgi biçiminde olmasa bile, başarısızlıkla sonuçlanmasının şimdiden gündeme getirdiği bir dizi sonuç ve olasılık var. Bush ve savaş çetesinin gözden çıkarılmasından Ortadoğu’nun işgal ve talanı için yeni politikalar belirlenmesine, ABD’nin AB emperyalizmiyle daha yakın bir işbirliği politikasına yeniden dümen kırmasından bölgedeki uşaklarından maksimum düzeyde faydalanma -uşaklardan bir cephe oluşturma- girişimlerine kadar bir dizi yeni arayış ve olasılık. Hepsi de emperyalistlerin Ortadoğu’da hakimiyet kurmasına dönük olan bu arayışların tüm dünyadaki işçi ve emekçiler ve bölge halkları için tek bir anlamı var: Ek görevler, yeni figüranlar ve araçlarla savaş ve saldırganlığa devam edilmesi.

Her durum ve koşulda Ortadoğu’da taşların yerinden oynadığı bu süreç, en başta Türkiye gibi ABD emperyalizmine kölece bağımlı ülkeler için ek

yük ve faturaları da beraberinde getirmektedir. Bağrında taşıdığı köklü tarihsel ve toplumsal sorunları çözme gücü ve iradesinden yoksun olan, “sıcak para” girişi olmaksızın ekonomisini döndüremeyen egemen sınıfların, bu köklü sorunların kendilerine karşı bir koz olarak kullanılmasından kaçınmak için bulduğu yegane çözüm, emperyalistlere daha ilerden hizmet etmek, politikalarını emperyalistlerinkiyle uyumlulaştırmaktır. Bu açıdan 2007, ABD emperyalizmine hizmet yolunda altına imza atılan yükümlülüklerin ve verilen sözlerin tam anlamıyla yerine getirilmeye başlandığı bir dönemin başlangıcı yılı olacaktır. Buradaki herhangi bir sorun, tüm dönemi etkileyecek bir mahiyete sahiptir.

Emperyalizme “hizmet” ve “uyumlulaştırma” politikası

Emperyalistlerden bağımsız bir bölge politikası geliştiremediği ölçüde bu, sermaye iktidarının savaş bataklığında aktif görevler üstlenmesi anlamına geliyor. Lübnan’a asker göndermek, Ortadoğu’da ABD hizmetinde bir cephe oluşturmak için başlatılan girişimlere öncülük etmek vb., bu yönde atılan henüz ilk adımlardır. İçerde üstüste yığılmış onca sorun varken aktif savaş taşeronluğuna soyunan sermaye için önümüzdeki yılı ve yılları zorlu kılan temel nedenlerin başında bu konu gelmektedir.

İç ve dış politikasının temel eksenini öteden beri belirlenmiş olmakla birlikte, ortada hala da çözülemeyen ve kısa vadede de çözülme imkanı bulunmayan başka sorunlar ve zorluklar da var. Kürt sorunu, AB ve Kıbrıs bu sorunların başında geliyor. Denilebilir ki, emperyalistlerle ilişkilerdeki asıl gerilim de bu konularda patlak veriyor. Geleneksel inkarcı yaklaşımda ısrar eden sermaye iktidarı, Kürt halkına taviz vermek anlamına gelecek hiçbir düzen içi esnemeye ya da bir başka yaklaşıma izin vermiyor. AB üyeliği garanti edilmediği sürece (ki asla beklediği garantiyi göremeyecektir) Kıbrıs’ta taviz vermeye yanaşmıyor. Artan basınç nedeniyle gelinen yerde geleneksel yaklaşımlarla bu sorunu eskisi gibi “idare etmek” bile başlı başına bir zorluk alanı.

Emperyalizme “hizmet” ve “uyumlulaştırma” politikasının, içerdeki köklü toplumsal sorunların ve farklı gerici eğilimlerin çeşitli egemen kesimler tarafından çıkar çatışmalarının bir aracına dönüştürülmesi ise sermaye açısından bir diğer zorluk alanını teşkil ediyor. Denilebilir ki, “çok partili” yaşama adımını attığı günden beri Türkiye’de ordu ile işbirlikçi gerici sağ partiler arasında emperyalizme hizmet konusunda kıyasıya bir yarış ve zaman zaman su yüzüne çıkan bir çatışma yaşanmaktadır. (*) Bu gerilim ve çatışma, darbeler ve terbiye operasyonlarıyla ancak bir süreliğine hasır altı edilmekte, fakat her seferinde yeniden su yüzüne çıkmaktadır. İktidar olmak, hükümete gelmek bir tarafa, ordu ya da bürokrasi içinde terfi etmek için bile ABD’nin vereceği desteğin önemli oranda belirleyici olduğu bir ülkede bu yarış-rekabet-çatışma çok kolayından

bastırılmaz.

Düzen içi gerici didişme ve çatışma derinleşiyor

Bunun son örneğine AKP ve AKP-ordu gerginliği şahsında bir kez daha tanık oluyoruz. Gerek Erdoğan gerekse ordu kurmayları arasında 4 yıl boyunca yaşanan gerilim cumhurbaşkanlığı seçimleriyle açık bir kamplaşmaya ve çatışmaya doğru gitmektedir. Çeşitli çevreler bu çatışmayı “ulusalcı güçler” ile “liberal-gerici güçler” arasında bir çatışma olarak göstermeye çalışarak, bilinçleri bulandırmaya çalışmaktadır. Bu çevrelere göre, ordu ve CHP’nin başını çektiği “ulusalcı güçler”, dışarıda ABD emperyalizminin içerde ise gerici islami kesimlerin desteğini alarak cumhuriyetin bu güzide kalesini ele geçirmek ve Türkiye’yi ABD’nin istediği “ılımlı islam” modeline göre biçimlendirmek isteyen AKP’ye karşı koruma mücadelesi vermektedir. Gerçekte ise sözkonusu olan, iki uşağın efendisinin gözüne girmek için kıyasıya yaptığı bir yarıştır. Elbette efendiye hizmet yarışını kazanmak, bir anlamda kırıntılardan daha fazla bir pay almak demektir. Ve efendi bundan son derece memnundur. Zira her halükarda kim kazanırsa kazansın, daha fazla hizmet garantisi almaktadır. İşin bir yönü budur.

Öte yandan meclisi, ordusu ve tüm bürokratik kademeleri ile devletin emperyalizmin denetim ve egemenliği altında olduğu bir yerde, bu güzide kurumun farklı bir yerde durmadığı-durmayacağı, aslında tek başına bir şey ifade etmediği de ortadadır. Bu açıdan bakıldığında Amerikancı kimliği konusunda Erdoğan’ın henüz, “Morisson Süleyman”ın ve Özal’ın eline su bile dökemeyeceği, öte taraftan her iki şahsın da dini duyguları sömürme konusunda Erdoğan’dan aşağı kalmadığı da ortadadır. Denilebilir ki, Erdoğan’ın vizyonundaki en çok göze batan dezavantaj, türbanlı bir eşe sahip olmasıdır. Ama meselenin özü bu değil. İt dalaşına girişen tüm kesimler de bunun farkındadır. Meselenin özü, halihazırda AKP’ye karşı genel seçimleri kazanacak bir adayın çıkmadığı ve büyük bir olasılıkla çıkamayacağı bir yerde, AKP’nin hem meclisi hem de Çankaya’yı elinde tutması, böylece bir taraftan ordunun içerdeki gücünü ve etkisini zayıflatırken diğer taraftan ABD ve AB emperyalizmiyle daha farklı bir ilişki geliştirmesidir. Yani ordunun bugünkü konumundan daha geri plana itilmesidir (**)

İşte TÜSİAD’ın son müdahalesi, böyle bir durumu asla kabul etmeyeceğini peşinen ilan eden ordunun gerekirse gerilimi tırmandıracağını ilan etmesinin ardından geldi. Tekelci sermayenin gitgide tırmanan bu krize müdahalesinin göze çarpan yanı, son derece dengeleyici bir yaklaşımla her iki tarafı da -yer yer üstü örtülü biçimde paylayarak- ortak çıkarlarını gözetmeye davet etmesi, birinden ya da diğerinden yana açık bir taraf olmamasıdır. TÜSİAD adına konuşan Ömer Sabancı erken bir seçim isteyen ve AB’yi seçim malzemesi olarak kullanmaya kalkan muhalefeti eleştirirken; hükümeti,

cumhurbaşkanlığının uzlaşmayla seçilmesi, laiklik ve atamalar konusunda partizanca tutumlardan kaçınması, mali disiplinden taviz verilmemesi (seçim yatırımlarından kaçınılması, işçi ve emekçilere saldırılara devam edilmesi) konusunda uyardı, vb.

Herkesi “tek sesli olma”ya, “ulusal çıkarlara zarar veren yaklaşımlardan uzak durma”ya, sorunlara “duygusallıktan uzak, uzun vadeli ve soğukkanlı bir bakış açısıyla yaklaşmaya” davet eden TÜSİAD’ın bu uyarılarının ne ölçüde dikkate alınacağını hep birlikte göreceğiz. Bu uyarılar dikkate alınsın ya da alınmasın, mevcut gerilim bir krize dönüşsün ya da dönüşmesin, sonuçta sermaye bu sürecin bütün iktisadi ve siyasi faturasını işçi ve emekçilerden, bölge halkalarından çıkarmakta bir çekince görmemektedir. Örneğin daha şimdiden ordu sırf AKP’ye gözdağı vermek ve önplana çıkmak için Kürdistan’a dönük bir saldırı hazırlığı içerisinde. Toplumsal muhalefeti ezmeye dönük girişimlerin, üniversitelerde faşist saldırıların son dönemde tırmanışa geçmesi de tesadüf değildir.

Bunlara ek olarak, tartışmalar sürüyorken asgari ücrete yapılan komik zamlar da göstermektedir ki, egemen sınıflar bir taraftan kendi aralarında it dalaşını sürdürürken diğer taraftan işçi ve emekçilere saldırıları sürdürmek noktasında bir uzlaşma içindedirler. Onca gürültü patırtıya rağmen bu konuya özel bir önem vermektedirler. Örneğin AKP’ye karşı bayrak açan hiçbir partinin işçi ve emekçileri sefalet iten saldırılar, İMF reçeteleri, tarımın ve sosyal güvenliğin tasfiye edilmesi konusunda tek bir söz etmemesi, sırf görüntüyü kurtarmak için bile olsa muhalefet etmemesi, dikkat çekicidir. Emekçiler hak ve özgürlükleri için ayağa kalkmadıkları, bağımsız sınıf güçleriyle ağırlıklarını hissettirmedikleri süreçte de bu böyle devam edecek, kendi aralarında parsa kavgası verirken bile işçi ve emekçileri dikkate almayacaklardır.

Yakın tarih bu açıdan da öğretici deneyimlerle doludur. Sermayenin bu ölçüde pervasızlaştığı, “zor yılları” nasıl aşacağına ilişkin tartışmalarını yoğunlaştığı bir dönemde, işçi ve emekçiler daha fazla sessiz ve tepkisiz kalamazlar.

(*) Bu açıdan bakıldığında 1960 darbesi, sırtını ABD’ye yaslayarak güç kazanan DP’nin önünün kesilmesinden, ordunun iktidar dizginlerini tam anlamıyla ele almasından başka bir anlama gelmiyor. Fakat ordu bu darbeyi ABD emperyalizmi ile köprüleri atmak için değil, tam aksine mevcut ilişkileri daha da geliştirip kurumsallaştırmak ve bizzat kendisi üzerinden sürdürmek için tezgahlanmış, böylece emperyalizmin temel dayanağı haline gelmiştir. OYAK’ın kurulmasıyla ve zamanla ordunun başlı başına tekeli bir sermaye grubu olarak öne çıkmasıyla beraber, bu ilişki gelinen yerde salt siyasi ve askeri bir ilişki olmaktan çıkmış, güçlü bir iktisadi temel de kazanmıştır.

(**) Bir fikir vermesi bakımından buna benzer bir durumun yakın tarihte iki örneğini hatırlatalım:

Birincisi, aynı siyasal eğilimin temsilcileri olan Menderes’in Başbakan, Celal Bayar’ın cumhurbaşkanı olduğu ‘50-60’lı yıllarıdır. Bir diğeri ANAP’ın hükümette olduğu yıllarda Turgut Özal’ın kısa süren cumhurbaşkanlığı dönemidir.

Birincisinde içerde iktidar dengelerini yerinden oynatan gelişmeler, tarafsızlık vb. bir yana bırakılacak olursa, emperyalizmle olan ilişkilerdeki sonucu DP’nin ABD’ye yaranmak için Kore’ye asker göndermesi, ikinci örnekte ise Özal’ın Türkiye’yi Birinci Körfez Savaşı’na katma girişiminin zamanın Genel Kurmay Başkanı’nın istifa etmesiyle engellenmesiydi. (Buradan ordunun bu kararlara cepheden karşı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Ordunun karşı olduğu, kendisinin geri planda kalarak bu ve başka kararların alınmasıdır).

Özal’ın Kürt sorunundaki farklı yaklaşımının hayatına mal olduğunu ayrıca hatırlatalım.

TÜSİAD’dan düzen politikasına balans ayarı

Cumhurbaşkanlığı tartışmalarıyla iyice yoldan çıkan siyaset aracının balans ayarını bu kez TÜSİAD yaptı. Erken seçim istemediklerini açıklayarak muhalefeti, Cumhurbaşkanlığı konusunda uzlaşmasını emrederek de hükümeti uyaran Türkiye’nin büyük sermaye baronları, “istikrar” programlarının bir an önce ve eksiksiz uygulanması isteğiyle de, işçi ve emekçileri uyardı. Fakat asıl uyarının, Türkiye’nin kimler tarafından yönetildiğini hala öğrenememiş olanlara yöneldiğini teslim etmek gerekiyor.

Örneğin; Türkiye’yi biz yönetiyoruz, bildiğimiz gibi de yönetiriz havasındaki hükümet cenahında, TÜSİAD’ın açıklamaları üzerine adeta bir bayram havası esmeye başladı. Erken seçim diye tutturan muhalefet cenahı ise sus-pus. Ağızlarını açıp da “siz bu işe ne karışıyorsunuz?” diye soran yok. Çünkü niye karıştıklarını gayet iyi biliyorlar. Hükümettekiler de seviniyor, çünkü o pek böbürlendikleri ‘iktidar’ koltuklarına kimler tarafından oturtulduklarının farkındalar.

TÜSİAD adına açıklama yapan, klübün başkanı Ömer Sabancı ile Yüksek İstişare Konseyi Başkanı Mustafa Koç. TÜSİAD’ın ve Türkiye’nin başındaki bu iki işbirlikçi sermaye imparatoru, açıklamayı konsey toplantısı öncesi yapıyorlar. Bu ikili, TÜSİAD’ı, dolayısıyla patronlar cephesini kayıtsız şartsız temsil ediyorlar. Danışmaları, fikir almaları gerekmiyor. Çünkü adı üzerinde, onlar imparator! Onların arzusu fermanıdır. Eğer onlar cumhurbaşkanlığı seçiminde uzlaşı emrediyorsa uzlaşıdır. “Anayasa’nın tanıdığı hak ve yetki”, onların ağızından çıkan ferman karşısında hiçbir hükme sahip değildir. AKP hükümeti bu “hak ve yetki”ye dayanarak Erdoğan’ı Köşk’e çıkaramaz. Çıkarmaya cüret edememesinin başka istemeyenlerle de, öncelikle de düzen bekçileri ile alakası vardır elbette, fakat olmasa bile TÜSİAD fermanı yeterlidir.

Patronların hükümete desteği, kuşkusuz şartsız değil. Onlar “kayıtsız şartsız” sadece memleket yönetir. Bunun dışında şartlarını iyice incelemeyen parmaklarını bile kıpırdatmazlar. Hükümete koştukları şartlar da, doğrusu desteklerini fazlasıyla ödemeye yetecek mahiyette. Sadece cumhurbaşkanlığı meselesi değil, fakat hükümetin artık iyice zorlanmaya başladığı sözde reformların, sadece hızla tamamlanmasını değil fakat yine aynı hızda uygulanmasını da istiyor işbirlikçi sermaye baronları.

TÜSİAD YİK Başkanı sıfatıyla konuşan

Mustafa Koç, “hükümetin reform sürecine ara vermemesini, eksikleri hızla tamamlamasını, bu reformların uygulanmasını ve tabana yayılmasını başarması gerektiği” uyarısıyla destekliyor hükümeti. Erken seçim olmasın, tamam, fakat siz de önünüzdeki şu ödevleri bitirin, demeye getiriyor. Aynı uyarılar, çok benzer ifadelerle TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı’nın konuşmasının da özünü ve esasını oluşturuyor.

Onları ilgilendiren sözde reformların başında, kuşkusuz, sosyal güvenlik saldırısı geliyor. Gerçi iptal kararının ardından, hükümet, ilgili yasayı nasıl hızla çıkarıp uygulamaya sokacak, anlaşılır gibi değil. Ancak işin pürüzleri patronları ilgilendirmiyor. Her ne yapıp edip, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin elindeki son hak kırıntılarının da bir an önce ortadan kaldırılmasını emrediyorlar. Erken seçime karşı çıkmalarının asıl nedeni de budur. Halihazırda uygulama aşamasında olanlar ve yasal düzenlemeleri mecliste sıra bekleyenler, nereden bakarsanız bakın, bir yıla yakın bir gecikmeye uğrayacaktır. Oysa seçimler zamanında yapılırsa, iş başındaki hükümet elindeki bu hazır çalışmaları hızla bitirme imkanı bulabilecektir. Yoksa TÜSİAD’ın, seçimlerle değişecek hükümetle saldırı programlarının tehlikeye düşeceği gibi bir kaygısı, kuşkusu bulunmamaktadır. Türkiye’nin bugünkü siyaset tablosu ise böyle bir kuşkuya yer bırakmayacak düzlüktedir. Türkiye de ABD’nin arka bahçesi olabilir, lakin düzen siyaseti arenası bir Chavez, bir Morales çıkaracak kadar karışık değildir.

Bu “uzaklar”daki bahçenin tek şansı, düzen aşan ve yıkacak olan politikadır. TÜSİAD patronlarının saldırı politikalarına karşı saldırı politikalarını hayata geçirecek olan işçi sınıfının politika sahnesine çıkmasını bekliyor bu ülke. Sermaye baronlarının, imparatorlarının iktidarına son verebilecek tek güç, işçi sınıfıdır, onun toplumun tüm ezilenlerini, sömürülenlerini peşinden sürükleyecek devrimci öncü gücüdür çünkü.

2006'da ekonomi cephesi...**Yıkım, katmerli sömürü ve yağma!**

Uzun yıllardır uygulanmakta olan ekonomi politikaları 2006'da da genel hatlarıyla devam etti. Farklılık daha çok yoğunluğunda ve şiddetinde yaşandı. Bu çerçeveden bakıldığında, önceki yıllarda uygulamaya sokulan politikaların sonuçları daha belirgin biçimde ortaya çıkmıştır. Tüm bunlarla birlikte, düzenin ekonomi cephesindeki durumu, bu ekonominin yapısal sorunları tarafından koşullanan bir tekdüzelik ile aynı sona doğru ilerlemektedir. Bu son, düzenli ve giderek daha sık periyodlarla tekrarlanan ekonomik ve mali krizler ve çöküntülerdir. 2006'da yaşananları olduğu kadar 2007'ye ilişkin beklentileri de bu temelde değerlendirmek doğru olacaktır.

İş başına gelirken ekonominin ve maliyenin kontrolünü İMF'ye bırakan AKP hükümeti, bir yandan her kriz döneminin sonrasında yaşanan göreceli ekonomik genişlemenin havasını arkasına almış, diğer yandan işçilerin azgınca sömürülmesinin adı olan emek verimliliğine ve düşük döviz kuru avantajına da yaslanarak "rekorlar" kıran ihracata dayanmıştır. Diğer taraftan ise işçi ve emekçilerin pervasızca soyulmasıyla elde edilen kaynaklar borç ve faiz ödemeleri adı altında emperyalist merkezlere servis edilmiştir.

2001 Şubat krizinin ağır faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesiyle nefes alan kapitalist düzen, bunu pembe tablolar eşliğinde sunuyordu. Güya kriz atlattılmış, ülke düze çıkmıştı. Kanıt olarak ise, düşen enflasyon ve büyüyen ihracat rakamları veriliyordu. Elbette borsadaki istikrarlı gidişat da olmazsa olmaz bir kanıtı düzen için. Bu büyüme masalları eşliğinde ise, İMF patentli politikaların uygulanmasını, toplum olarak (gerçekte sadece işçi ve emekçiler için) fedakarlığın elden bırakılmamasını buyuruyorlardı.

İşte 2006'da bu pembe masalların sonu gelmiştir. Zira bu yıl içerisinde yeni bir ekonomik ve mali krizin işaretleri ortaya çıkmıştır. Mayıs ayında, 2001 Şubat krizini önceleyen Aralık sarsıntısına benzer biçimde borsadaki ve döviz kurundaki ani iniş ve çıkışlar bir anda tüm bu pembe masalları sona erdirmiştir. Böylelikle görülmüştür ki, sağlanan "ekonomik büyüme" geçici ve aldattıcıdır. Mali

sermayenin kollarına düşmüş olan ekonomideki kırılma artmış, üzerine bina edildiği dengeler çok daha hassas bir hal almıştır. Rant ve yağmayla ancak çevrilen kapitalist ekonomi, her an 2001'dekine benzer ve dahası dünya ölçeğinde biriken kriz dinamikleriyle birlikte ondan da yıkıcı olabilecek bir krizin eşiğinde bulunmaktadır.

Bazı ekonomik göstergeleri ortaya koyarak durumu daha net biçimde açıklayabiliriz. Bu göstergelerden ilki 2005 yılına ilişkin açıklanan milli gelir rakamlarıdır. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıklamış olduğu milli gelir rakamları, 2005 yılının üçüncü çeyreğinde üretim artışının ciddi ölçüde yavaşlamış olduğuna işaret etmektedir. Yılın ilk yarısında kaydedilen yüzde 7.5'lük büyüme yerini yüzde 3'le bırakmıştır. Ekonomik büyüme beklenenin altında da olsa sürdürülmüşse, bunun en önemli nedeni inşaat sektöründeki dönemsel canlanmadır. Rant ve yağma eksenli bu büyüme, kapitalistlere aşırı sermaye birikimlerini değerlendirme imkanı yaratırken, servet-sefalet kutuplaşmasını daha da arttırmış, sınıfsal uçurumlara çarpıcı boyutlar kazandırmıştır. Bu, kapitalist ekonomideki mevcut canlılığın geçiciliğine ve geleceğinin olmadığına dair bir başka önemli göstergedir.

Diğer bir gösterge ise dış ticaret açığı ve cari açık rakamlarıdır. Geçtiğimiz günlerde açıklanan dış ticaret açığı ve cari açık, beklentilerin ötesinde yüksek rakamlara ulaşmıştır. Buna göre, yıl sonunda her iki açık da oldukça yüksek düzeylerde seyretmektedir. Cari açığın 33 milyar dolara ulaşması ve milli gelirin yaklaşık yüzde 8.5 düzeyine yükselmesi tahmininde bulunmaktadır. Bu rakamlar, o üzerine pembe masallar düzülen ve rekorlar kırmakla övünülen ihracat rakamlarını yaya bırakmaktadır. Zira dış ticaret açığının büyümesi, ihracat artarken ithalatın çok daha büyük ölçekte artması anlamına gelmektedir. Dahası, döviz kurunun düşük olmasının da katkısıyla son dönemde ihraç edilen ürünlerde ithal girdi kullanımını dikkat çekici biçimde büyümektedir. Öyle ki, ihracatın büyük ağırlığını oluşturan doküman ürünlerinde dahi ithal

girdi oranı yüzde 50'lerin üzerinde seyretmektedir. Bu oran bazı ürünlerde yüzde 80'lere ulaşmaktadır. Bu demektir ki, emperyalistler ve uzantıları tam bir sömürü ve soygun mekanizması kurmuşlardır: İlk olarak işçileri ucuz işgücü olarak çalıştırarak azgınca sömürmekte, ikinci olarak bu büyük ithalat tutarını karşılamak bahanesiyle oluşturulan borç tuzağında iliklerine kadar soymaktadırlar.

Tüm bunlarla bir kez daha kanıtlanmıştır ki, emperyalist-kapitalist sistemle bütünleşme, serbestleşme ve kuralsızlaştırma olarak tanımlanan politikalarla uluslararası tekeller için oluşturulan hareket özgürlüğü, tam bir yağma özgürlüğü sağlamıştır. Öyle ki uluslararası tekeller bu yıl boyunca ülkenin en büyük sanayi kuruluşlarına ve işletmelerine el koymuşlardır. Özellikle bankacılık alanında gözlemlenen yabancı sermaye ağırlığı, giderek ekonominin diğer alanlarına doğru yayılmaktadır. Demir-çelik, çimento ve son olarak yasal kısıtlamaların bir biçimde aşılmasıyla medya da uluslararası tekeller tarafından kontrol edilmeye başlanmıştır. Bu yıl içerisinde uluslararası tekellere yağmalanan kuruluşların listesini ekte veriyoruz. Bu listeye bakıldığında yağmanın boyutları daha iyi anlaşılacaktır.

Diğer taraftan dünya ölçeğinde hareket eden dev tekellerin uzantıları olarak hareket eden "yerli" sermaye grupları da bu yağmadan fazlasıyla paylarını (elbette dolaylı olarak parçası oldukları "yabancı" sermaye ile paylaşmak ya da aktarmak üzere) almışlardır. Bu yağmanın en büyük parçalarını kaptanlar ise Tüpraş'ı alan Koç ile Erdemir'i alan Oyak olmuşlardır.

Yağmanın diğer bir ayağında ise sağlık ve sosyal güvenlik hakkının tasfiyesi bulunmaktadır. Öyle ki bu yıl içerisinde geçirilen (Anayasa Mahkemesi'nin kararı sonrasında yürürlük tarihi 2007 Haziran'ına bırakıldı) GSS yasasıyla bu alandaki soygun ve yağmanın yolu açılmıştır. Böylece işçi ve emekçilerin üzerindeki sosyal yıkım vahşet boyutlarına ulaştırılmaktadır. Ekonomiden işçi ve emekçiler payına düşen ise dipsiz bir sefalet, katmerli bir sömürü ve soygun olmaktadır. 2006 yılı içerisinde kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi hızlandırılmış, işsizlik artmaya devam etmiş, vergi soygunu hızından hiçbir şey kaybetmemiş, sosyal hak ve kazanımlar dibe vurmuştur.

Ayrıca, tarımdaki destek ve sübvansiyonların kaldırılmasıyla tam bir çöküş yaşanmış, küçük köylülüğün yıkımında çok büyük bir yol alınmıştır. Bu yıl tarım arazilerinin büyük bölümü ekilmeyen, fındık üreticilerinin başına geldiği gibi küçük üretici köylülük bir bütün olarak tarım tekellerinin kucağına itilmiştir. Yağma ve soygun tarımda da tüm hoyratlığıyla sürmektedir.

Burada kabaca ortaya koyduğumuz ekonominin 2006'daki tablosu, işçi ve emekçiler açısından son derece iç karartıcıdır. İşçi ve emekçiler 2001 krizinin faturasını ağır biçimde ödemişlerdir, hala da ödemeye devam etmektedirler. Yeni bir krizin kapısında durduğu 2007'de ise sermaye düzeni, işçi ve emekçilere daha koyu bir karanlıktan başka bir şey vaatmemektedir.

2007'nin nasıl geçeceği tümüyle, işçi ve emekçilerin durumu değiştirecek bir iradeyi ortaya çıkarıp çıkarmayacaklarına bağlıdır.

İşte 2006'da kurulan yağma sofrası!

* Koç Holding tarafından satın alınan Gima'nın devir yoluyla CarefourSA ile birleşmesine karar verildiği açıklanırken, YKB-Koçbank birleşmesi tamamlandı.

* Finansbank'ın yüzde 46'sı Yunan National Bank of Greece'e satıldı.

* Şekerbank'ın yüzde 34'ünü Kazakistanlı Bank Turan Alem Group aldı.

* TMSF'nin elindeki Adabank Kuveytli'le satıldı.

* Merrill Lynch Türkiye, Tat Yatırım Bankası'nı (Tatbank) satın aldı.

* Alternatifbank'a Yunan ortak geldi.

* Anadolu Grubu, Yunanistan Merkezli Alpha Bank ile her iki tarafın yüzde 50 pay sahibi olacağı ve yönetimde eşit şartlarla temsil edilecekleri bir finansal holding kurmak üzere hisse devir anlaşması imzaladı.

* Denizbank'ın yüzde 75'i Belçika-Fransız ortaklığı Dexia'nın oldu.

* Akbank'ın yüzde 20 hissesinin Citigroup'a satılmasına yönelik anlaşma imzalandı.

* POAŞ'ın yüzde 34'ü Avusturyalı OMV'ye satıldı.

* Telsim'i Vodafone aldı.

* Atlas halının yüzde 50.1'i İsraililere gitti.

* Murdoch'un sahibi olduğu News

Corporation, Ahmet Erteğün ile birlikte TGRT'yi satın almak üzere sözleşme imzaladı.

* Koç Grubu, İzocam'da sahibi olduğu yüzde 61.19'lük hissesini lisansını kullandığı Fransız Saint Gobain Isover ile Kuveytli Alamana'ya 171.3 milyon dolara sattı.

* Biletix dünyanın en büyük bilet satış şirketlerinden Amerikalı Ticketmaster'a satıldı.

* Teksas Pasifik Grup, Tekel Alkollü İçkiler Bölümü'nü 2 yıl önce alan Mey İçki'nin yüzde 70'lik hissesini 700 milyon dolara satın aldı.

* Yunan EFG Eurobank, Tekfenbank'ın yüzde 70'ini 182 milyon dolara almak için anlaşta.

Sefalet ücretlerine son! İnsanca yaşamaya yeten bir asgari ücret!

Bir asgari ücret daha patronlar tarafından belirlendi. İşçi sınıfının müdahale etmediği/edemediği her durumda olduğu gibi, patronlar neyi uygun buluyorsa o kadar zam yapılarak belirlenen yeni ücret, 403.03 YTL. Bu, 380.46 YTL olan 2006 ücreti üzerinden hesaplandığında, 22.57 YTL'lik bir artış anlamına geliyor. Bir diğer hesapla, işçinin yövmiyesine 77 kuruşluk bir zam yapılmış oluyor. Bu rakamlar, sınıfın asgari ücrete niçin sadaka ücreti adını koyduğunu da fazlasıyla anlatıyor.

Bu günlük zam, örneğin, işçinin işe gitmek için kullanacağı bir tek otobüs biletini karşılamaktan uzak. Eğer bir simit almaya kalkarsa kuru kuru yemesi gerekecek, çünkü kalan parayla yanına çay alamayacak. Bu 77 kuruşluk sadaka zam, iki ekmeğe almaya bile yetmiyor.

Ama tabii ki bunlar ne patronları ilgilendiriyor ne de patronların devletini. Sermaye devletinin ücret politikası "mümkün olan en az ücret" temelinde, kapitalistler ve emperyalistler tarafından belirleniyor. Sermaye dünyasının kurdu İMF, tüm para politikalarını olduğu gibi, asgari ücret politikasını da, içerdeki ve dışarıdaki sermayedarlar lehine, onlar adına belirleyip bildiriyor Türk devletine.

İşçi ve emekçilerin gururuna dokunan bu dışarıdan politika belirleme işi, kapitalistleri ve kapitalist devleti zerre kadar rahatsız etmiyor. Neden etsin, belirlenen politika en nihayetinde onların işine gelen bir politikadır. Dışarıya, emperyalist tekellerin kasalarına çok büyük meblağlarda para akıyormuş, ülkenin kaynakları emperyalizm tarafından yağmalanmış, umurlarında bile değil. Çünkü kendi kasalarına akacak para muslukları da bu sayede açılıyor. Bir bakıma güvenceye alınıyor. Ayrıca, büyük paraların aktığı büyük tekeller de onlara yabancı sayılmaz. Aynı düzenin sahipleri, aynı sınıfın fertleri olarak bir güzel paylaşıyorlar işçi ve emekçinin alinteri-göz nurunu.

İşçi sınıfı ve emekçilerin emperyalizm ve icra kurulu İMF'nin politikalarından rahatsızlık duyulması da, aynı nedenlerle çok normal karşılanması gereken bir tutum. Sınıf tepkisinin zemininde, gerçekte sınıf çelişki ve çatışması yatıyor. Sınıfın çoğunluğu, sorunun çözümü konusundaki somut projelerden haberdar olmamakla birlikte, temeline ilişkin belirgin bir bilince sahip olduğunu ortaya koyabiliyor.

İşçi ve emekçi eylemlerinde, para ve ücret politikalarının İMF tarafından belirlenmemesi talebi, oldukça yaygın ve açık biçimde dile getiriliyor. Ne var ki, kimin tarafından belirlenmesini istedikleri aynı açıklıkta ortaya konmadığı, muğlak bırakıldığı sürece, ilk talep ne derece yaygın ve kararlı biçimde yükseltirse yükseltsin, sonucu değiştirmiyor. Çünkü talebin anlamlı hale gelmesi, kim ya da kimler tarafından belirlenmesi gerektiğine ilişkin görüşün netleşmesi, ortaya konması ve en önemlisi de uygulanmasına bağlı.

Ücretleri İMF belirlemesinin derken, kuşkusuz, kapitalistler ve kapitalist devlet belirlesin demek istemiyorlar. Böyle düşünmüyorlar. Fakat ücreti alacak olanların, yani kendilerinin belirlemesi gerektiğine ilişkin görüş ve talep net biçimde önlerine konmadığı, bu bir mücadele programına dönüştürülmediği oranda, sonuçta ücretleri bu üçlü -İMF, kapitalistler ve kapitalist devlet- belirlemeye devam ediyor.

Bu asgari ücret belirleme sürecinde de sınıfın sadece seyirci olduğu aynı senaryo sahnelenmiş bulunuyor. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda, sözde

sınıfı temsil adına yer alan Türk-İş başta olmak üzere, istisnasız tüm işçi ve emekçi sendikaları, sınıfın bu seyirci konumunu değiştirmeye yetecek bir davranış geliştirmede/geliştiremediler. Ücretlerin bu şekilde tespit edilmesine itiraz bazında ortaya konan kimi etkinlikler, sınıfı ve kitleleri harekete geçirme özelliği bulunmayan, sınırlı sayıda görevliyle kotarılabilir faaliyetlerden oldu. Bu kapkaç ekonomisinde giderek ve hızla yayılan kayıtdışı koşullarında, asgari ücretlinin de giderek ve hızla çoğaldığı hesaplandığında, sendikaların, bu tutumla kendi kuyularını da kazdığını söylemek hiç de abartı olmayacak.

Yeni iş yasalarını da dayanak yapan kapitalistler taşeronlaşma, esneklik saldırısı ile sınıfı tümenden örgütsüzleştirmenin yolunu arıyorlar. Kuşkusuz bu konuda sadece sendikasızlaştırmaya güç yetirebilirler. Politik örgütlenme ise onlara rağmen ve onların ulaşamayacağı bir kulvarda ilerlemeye devam ediyor.

Sendikal cepheden dikkate alınması gereken de, sermaye sınıfının ve devletin bu sendikasızlaştırma politikalarıdır. Bu politikaları boşa çıkarmanın ve sendikal örgütlülüğü geliştirmenin tek yolu, sınıf mücadelesini yükseltmek olduğu halde, görev başındaki sendikacıların bundan elden geldiğince kaçınmaları, kendi kuyularını kazmak değilse nedir?

Ücretlerin asgari değil azami belirlenmesi de mümkün. Ancak bunun için karşı tarafı, sermaye sınıfını ve devletini zorlayacak gelen gücünü harekete geçirmek, bu gücün sadece karşı tarafa tehdit olarak değil, sınıf kitlelerine güç ve güven vermesi için de mutlaka kullanılması gerekiyor.

İnsanca yaşamaya yetecek bir ücretin belirlenebilmesi, tümüyle sınıfın tutumuna bağlı. Sendikal hareketin durumu ortada olduğuna göre, bu tutumun geliştirilmesi de tümüyle sınıf devrimcilerinin müdahaleleriyle mümkün olacaktır.

Eskişehir'de saldırılar protesto edildi

26 Aralık günü Eskişehir'de bir araya gelen devrimci, demokrat güçler, çeşitli kurum ve sendikalar, asgari ücrete, 2007 bütçesine ve özelleştirmelere karşı bir eylem gerçekleştirdiler.

KESK binası önünde toplanan kitle, Eskişehir Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne sloganlarla yürüdü. Burada basın açıklamasını DİSK Bölge temsilcisi Bayram Kavak okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

"Kapitalizmin 'küreselleşme, yeni dünya düzeni' adıyla dünya ölçeğinde yıllardır yürüttüğü politikalar ve bunların yansıması olan yasal düzenlemeler acı meyvelerini ülkemizde de hızla vermeye başladı. Türkiye'de sermayenin temsilcisi hükümetler o kadar pervasızlaştı ki, işçilere-emekçilere, yoksul halka yönelttikleri ekonomik terörü artık örtmeye bile çalışmıyorlar.

Önceki yıllarda uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin talepleriyle tahkim yasaları çıkartılarak ülkemizde sermaye için risksiz işçi ve emekçiler için ağırlaştırılmış kölelik koşulları yaratıldı. Bunu hızla sürdürülen özelleştirmeler, işten atmalar, örgütsüzleştirmeler, ücretleri düşürme politikaları izledi...

Geldiğimiz noktada canımızdan, zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz kalmamıştır. Bizler bu ülkede sermayenin değil işçilerinin, emekçilerinin, kadınlarının,

gençlerinin taleplerinin karşılanmasını istiyoruz. Çünkü bu ülkenin zenginliklerini yaratan bizleriz. Açlığa, sefalete, işsizliğe, geleceksizliğe terkedilen de bizleriz.

Bizler insanca yaşam talebimizin takipçisi olacağız ve bu doğrultuda haklı mücadelemizi yükseltmeye devam edeceğiz."

DİSK, Halkevleri, BDSP, DGH, DPG, ESP, İHD, EHP, EMEP, ÖDP, SDP, Gençlik Derneği, MBP ve SGD'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Eyleme SES, Eğitim-Sen, Kristal-İş, EBTO ve TMMOB destek verdi.

Eylemde "Emekçiler el ele, genel greve!", "Emekçiler el ele, mücadeleye!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Sefalet ücreti istemiyoruz!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Eğitim haktır satılamaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Sermaye sınıfı ve hizmetindeki iktidar asgari ücrette gene bildiğini okudu!

Bu oyun sürer gider, biz ayağa kalkmadıkça!

Milyonlarca işçinin beklediği haber nihayet geldi. 26 Aralık'ta üçüncü ve son toplantısını gerçekleştiren Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2007 yılının ilk yarısında uygulanacak asgari ücreti 403 YTL olarak belirledi ve ilan etti.

Komisyon toplantısından sonra Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun yaptığı açıklamaya göre, komisyon yılın ilk 6 aylık diliminde geçerli olacak asgari ücreti 16 yaşından büyükler için yüzde 6'lık artışla brüt 562.50 YTL, net 403.03 YTL olarak saptadı. Yılın ikinci 6 aylık dilimi için öngörülen artış miktarı ise yüzde 4 olarak tespit edildi. Buna göre asgari ücret ikinci altı ayında brüt 585 YTL, net 419.15 YTL'ye yükseltilecek.

Açıklanan bu artış oranları üzerine söylenebilecek fazla bir şey yoktur. Sermaye sınıfı, komisyondan ve hükümetten beklentiler içinde olanların (gerçekleşmesi zaten imkansız olan) hayallerini yıkıp geçmiştir. Asgari ücretle geçinen milyonları bir kez daha açlık ve sefaletle mahkum etmiştir. Belirlenen asgari ücret bir aynaysa eğer, bu ayna sadece ve sadece sermaye sınıfının iğrenç yüzünü, kapitalist sistemin işçi ve emekçi yığınlarına karşı acımasızlığını göstermektedir.

Açıklanan karar asgari ücret tespit mekanizmasının gerçek işlevini bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Güya komisyonda hükümet, işverenler ve işçiler temsil edilmektedir. Fakat her zaman olduğu gibi alınan karar komisyonda işçi sınıfının hiçbir biçimde temsil edilmediğini, komisyonun bütünüyle sermayenin denetimi altında olduğunu ve onun çıkarları doğrultusunda kararlar aldığını göstermiştir. Gene aynı şekilde bu komisyonda "işçi sınıfını temsil" eden Türk-İş'in ihanetçi kimliği de bu sayede bir kere daha tescil edilmiştir.

Tespit komisyonunun kararı açıklandıktan sonra konuyla ilgili çeşitli açıklamalar yapıldı. Bu açıklamalardan biri de "yerli sermaye"nin tanınmış temsilcilerinden ASO Başkanı Zafer Çağlayan'a ait. Zafer Çağlayan açıklanan 403 milyonluk asgari ücretle bir insanın "uzaylı olsa" dahi geçinemeyeceğini söylüyor. Fakat onun itirazı açıklanan net ücret miktarına değil. Bu konuda komisyonun kararını eleştirmekten kaçınan Zafer Çağlayan "Kaldırınlar sigortayı, vergiyi, ben aradaki farkı işçiye ödeyeyim. İşçinin maaşı yükselmiş olsun" diyerek asıl derdini ortaya koyuyor.

Zafer Çağlayan'ın söyledikleri sermayenin ağından ilk kez duyduğumuz sözler değil. Fakat buna inanmak için sermaye sınıfını hiç tanımamak ya da çok saf olmak gerekir. Onların derdi hiç de işçinin ücretini yükseltmek değildir. Onların istediği vergi ve sigorta primi olarak işçiden kesilen paraya da el koyabilmektir. Eğer öyle olmasaydı, patronların kayıt dışı çalıştırdıkları için vergi ve sigorta primi ödemedikleri işçilere asgari ücreti tam olarak ödemeleri gerekirdi. Böyle yapan bir patronu gören duyan ise bugüne kadar olmamıştır. Hatta tam tersine, patronlar kayıt dışı çalıştırdıkları işçilere çoğu durumda resmi olarak açıklanan net asgari ücreti bile çok görmekte, onlara çok daha düşük ücret vermektedirler.

Asgari ücretle ilgili bir diğer açıklama ise DİSK'ten gelmiştir. DİSK'in "simit zammı" ile ilgili açıklamasında bir dizi doğru şey sıralanmakta, fakat bu süreçte bir konfederasyon olarak DİSK'in ne yaptığına hiç değinilmemektedir. DİSK'in yürüttüğü kampanyanın neden bu kadar cılız, bu kadar etkisiz kaldığına dair hiçbir şey söylenmemektedir.

Şu günlerde sermaye cephesinde çarpıtılmış rakamlara dayanılarak gelir dağılımının düzelmeye

başladığı, yoksulluk ve işsizliğin azaldığı yönünde bir kampanya yürütülmektedir. Bu sinsi kampanyanın sermayenin daha beter yoksullaştırma yolunda yürüttüğü saldırıları perdelemeyi amaçladığı ise her geçen gün biraz daha net biçimde ortaya çıkmaktadır. Yağmur gibi yağın zamlar, yılbaşından sonra artacağı açıklanan vergiler bunun ifadesidir. Tamamen bir faiz ve rant bütçesi olarak şekillenen, işçi ve emekçilerin faydalanacağı hizmetlere sadece göstermelik kaynakların ayrıldığı 2007 bütçesi bunun ifadesidir. Ve nihayet sermayenin son derece pişkince, dalga geçercesine açıkladığı asgari ücret artış rakamı bunun ifadesidir. Sermaye işçi ve emekçilere dönük sistemli bir yoksullaştırma saldırısı içindedir ve yaşama geçirilen tüm politikalar bu yolda kararlı biçimde ilerlediğini göstermektedir.

Elbette bu konuda sermayeye cesaret veren asıl şey işçi ve emekçi yığınlarının içinde bulunduğu durumdur. İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü, bilinçsizliği ve kendine güvensizliği sermayenin bu kadar rahat hareket edebilmesinin en büyük nedenidir. Tersinden ise sermayeyi bu saldırı politikalarından alıkoyacak tek güç işçi ve emekçilerin örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve kendi talepleri için mücadele bayrağını yükseltmesidir. İşçi ve emekçiler ayağa kalkmadıkça, sermaye benzer oyunları gözümüzün önünde tezgahlamayı, bizlerle alay etmeyi sürdürecektir.

Ankara'da faşist saldırılar lanetlendi...

"Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!"

Son dönemde üniversitelerde yaşanan faşist saldırılara karşı, Ankara'da birçok sendika, kurum ve devrimci güçler ortak bir eylem gerçekleştirdi.

21 Aralık günü Sakarya'da saat 12:30'da başlayan eylemde "Faşizme, emperyalizme ve siyonizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Üniversite öğrencime dokunma!" pankartları açıldı.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Üniversitelerde 'eğitim ücretsiz olsun' diyen, 'savaşa hayır' diyen öğrenciler önce disiplin cezası aldılar, şimdi de eli satırlı şahısların saldırılarına uğruyorlar. Okumak isteyen gençlerden para isteyenle onlara satır sallayanların arasında bir fark yoktur..."

Üniversitelerde başlayan ve bir bütün olarak toplumu sindirmeye, teslim almaya yönelik bu politikalar, gerçekte, kendi çıkarlarını hakim kılmaya çalışan egemen güçlerin kitleleri arkasına alarak ve onları istedikleri gibi yönlendirerek bir meşruiyet oluşturma hedefi gütmektedir...

Bu oyuna seyirci kalmayacağız. Emegin örgütleri ve emekten yana güçler olarak, üniversitelerde tirmanan bu gerici-faşist saldırılara karşı var gücümüzle özgür, demokratik, laik, bilimsel ve parasız eğitimden yana olan, bunu savunan bütün üniversite toplumuyla yan yana olacağız".

DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB/Ankara İl

Koordinasyon Kurulu, TTB/Ankara Tabip Odası, Ankara '78'liler Derneği, PSAKD, ASMMMO, Halkevleri, Kızıllırmak Yerel Dernekler Federasyonu, EMEP Ankara İl Örgütü, HKP Ankara İl Örgütü, SDP Ank. İl Örgütü, ÖDP Ankara İl Örgütü, SHP Ankara İl Örgütü, Ankara Gençlik Derneği, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ESP ve TÖP tarafından örgütlenen eyleme BDSP, Ekim Gençliği, Devrimci Gençlik Hareketi, Alinteri ve Tüm İGD destek verdi.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "İşçi-gençlik elele, faşizme karşı mücadeleye!" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İşçi Platformları Çalışma Bakanlığı önündeydi...**Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!**

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 26 Aralık günü saat 11:00'de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda yapılan toplantı sonucu sefalet ücretini belirledi. Sermaye bir kez daha sefaleti derinleştiren bir saldırıya imza atarken, sınıf devrimcileri de haftalardır yürüttükleri asgari ücret çalışmasında topladıkları imzaları Çalışma Bakanlığı'na iletmek üzere temsili düzeyde Ankara'ya geldiler.

İşçi Platformu bileşenleri, "**Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!**

İnsanca yaşama yeten asgari ücret istiyoruz!" şiarlı pankartı açıp, Eskişehir yolundan sloganlarla yürüyerek Bakanlığın önüne geldiler. Burada İstanbul, İzmir, Ankara, Adana ve Bursa'da sefalet ücretlerine karşı yürütülen çalışmayı anlatan bir konuşma yapıldı. Ardından İşçi Platformları adına Evrim Erdoğan basın açıklamasını okudu. Açıklamada, sermayenin uşaklarının IMF'nin emrinden çıkmayarak sefalet ücretini 403 YTL olarak belirlediği, bakanlığın duvarları arkasında işçi ve emekçilerin iradesini tanımadan belirlenen sefalet ücretine kabul

etmeyecekleri, sermayenin işçi ve emekçilere dayattığı kölece yaşama karşı mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

Açıklamada şunlar söylendi: "Açlık sınırının 700 YTL olduğu bugünkü koşullarda, belirlediğiniz sefalet ücretiyle geçinemizi bekliyorsunuz. Ölmeyecek ancak sürünerek yaşayacak bir ücret dayatıyorsunuz. Bununla da yetinmiyorsunuz, her geçen gün kıvrıntı düzeyindeki haklarımıza da göz dikiyorsunuz. Bizleri yıkıma ve sefaletin dipsiz kuyusuna iterek birer köle haline getirmek

istiyorsunuz.

Sermayenin temsilcileri olarak sizler o kadar arsızlaştınız ki, artık işi, biz işçilerle alay etmeye vurdunuz. Siz asalak takımı, arsızca "Asgari ücret salakça bir şey!" diyebilmektesiniz ve asgari ücretin tamamen kaldırılmasını talep etmektesiniz. Tüm bunları söylerken biz işçileri işsizlik sopsasıyla terbiye etmeye ve hizaya getirmeye çalışıyorsunuz.

Sermaye sınıfının bu tutumunda şaşkırtıcı bir şey yok. Ya işçi sınıfını temsil etme iddiasındaki işçi satıcılarına ne demeliyiz! Onlar, sermaye sınıfının saldırılarına karşı işçi sınıfını harekete geçirmekten uzak, göstermelik tepkilerle günü kurtarmaya ve böylece işçi sınıfına karşı işledikleri suçların üzerini örtmeye çalışıyorlar. İşçi satıcısı Türk-İş ağaları, mücadelenin yolunu tutacaklarına "Asgari ücret 680 YTL olsun!" diyerek bizleri sefalet boyun eğmeye çağırıyorlar. Bizlerin ihtiyacı açlık sınırında bir ücret değil insanca yaşamaya yetecek bir ücrettir.

Sermayenin işçi sınıfı içindeki bu ajan takımının, bu kadar pervasız davranabilmesinin gerisinde, biz işçilerin örgütsüz ve dağınık olması yatmaktadır. Bu oyunu ancak biz işçiler bozabiliriz. Ancak biz işçiler ayağa kalkarsak sermayenin bu pervasız saldırılarına dur diyebiliriz, hak ve özgürlüklerimizi kazanabiliriz.

Bizler çeşitli kentlerden öncü işçiler olarak bu oyuna seyirci kalmadık. Bir ay boyunca işçi sınıfını, asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmaya çağırдық. Bu çerçevede yaygın ve etkili bir çalışma yürüttük. Bir ay boyunca fabrika fabrika, atölye atölye, semt semt 'Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!' şiarıyla faaliyet örgütledik. Asgari ücret gündemini sınıf kitlelerine taşıdık. Sınıfın eylemli tepkisini açığa çıkarmaya, asgari ücretin tespit edilmesinde işçi sınıfının iradesini ortaya koymasını sağlamaya çalıştık. Vergi ve prim yükünün patronlar ve onların devleti tarafından karşılanmasını, bölgesel asgari ücret uygulamasına yönelik hazırlıklara son verilmesini talep ettik. İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret talebiyle yaygın bir imza kampanyası yürüttük. Topladığımız binlerce imzayı Çalışma Bakanlığı'na vermek için bugün buradayız."

Basın açıklamasının ardından İstanbul Yerel İşçi Platformları adına Himmet Ekinci bir konuşma yaptı. Ekinci, belirlenen asgari ücretle birlikte sefalet koşullarına karşı daha güçlü ve daha örgütlü bir mücadele yürüteceklerini ve sermayenin tüm saldırılarını püskürtmek için daha güçlü bir faaliyet örgütleyeceklerini belirtti.

Konuşmanın ardından 3 kişilik bir heyet toplanan 10 bini aşkın imzayı iletmek için Çalışma Bakanlığı'na gitti. Platform bileşenleri, heyet geri gelene kadar Bakanlık kapısının önünde sloganlarla bekledi. Heyetin imzaları teslim etmesinin ardından İşçi Platformları'nın akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'nde yapacakları basın açıklamasına çağrı yapıldı.

Eylemde, "İMF değil üretkenler yönetsin!", "Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sefalet ücreti değil, insanca bir ücret istiyoruz!", "İşçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!" sloganları sık sık atıldı.

Eylem coşkulu ve kararlı bir atmosferde gerçekleşti.

İşçi Platformları'ndan eylem...**İnsanca yaşamaya yeten ücret!**

İşçi Platformları Ankara Yüksel Caddesi'nde asgari ücretin sefalet ücreti olarak belirlenmesini protesto etti...

İstanbul, İzmir, Adana, Ankara ve Bursa illerinden İşçi Platformu bileşenleri, bir aydır işçi sınıfını asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmaya çağırıyorlar, çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Bu çerçevede çeşitli araçları kullandılar. Bu araçlardan biri de imza kampanyasıydı. İşçi Platformu bileşenleri topladıkları imzaları 26 Aralık günü gerçekleştirdikleri bir eylemle Çalışma Bakanlığı'na teslim ettiler.

İşçi Platformu bileşenleri aynı gün saat 15.00'te Yüksel Caddesi'nde de yeni belirlenen sefalet ücretini protesto ettiler. Ankara Konur Sokak'ta "**Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşama yeten asgari ücret istiyoruz! İşçi Platformları**" imzalı bir pankart açarak yürüyüşe geçtiler. Yüksel Caddesi'ne varıldığında, İstanbul İşçi Platformları adına Himmet Ekinci bir açıklama yaptı. Ekinci, İşçi Platformları'nın bir aydır yürüttüğü asgari ücret çalışmasını ve imza kampanyasını anlattı. Binlerce işçi ve emekçiden toplanan imzaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına iletmek için

Ankara'ya geldiklerini belirtti ve işçi sınıfının örgütlü gücüyle sermayenin saldırılarını püskürteceğini, işçi ve emekçilerin sermayenin dayattığı sefalet ve yoksulluğa boyun eğmeyeceklerini vurguladı. İşçi Platformları adına yapılan bu konuşmanın ardından eylem sona erdi.

Eylemde "İMF değil üretkenler yönetsin!", "Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Sefalet ücreti değil, insanca bir ücret istiyoruz!", "İşçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kızıl Bayrak/Ankara

Asgari ücret kampanyası...**Faaliyetler, eylemler ve etkinlikler****Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!**

İzmir'de sürdürdüğümüz "İnsanca yaşama yeten asgari ücret istiyoruz!" kampanyası 23 Aralık günü düzenlenen bir basın açıklaması ile sona erdi. Kampanya boyunca "Sömürü ve soyguna karşı çıkmak için örgütlü mücadeleye!" başlıklı bildirimlerimizi semtlerde, fabrika önlerinde ve servis güzergahlarında yoğun bir şekilde dağıttık ve "Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşama yeten asgari ücret istiyoruz!" şiarlı afişlerimizi yaptık. Ayrıca Çiğli bölgesinde açtığımız imza standları ile, imza föylerimizi fabrika önlerine ve emekçi semtlerine ulaştırarak sefalet ücretlerine karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdık.

Kemeraltı girişinde düzenlediğimiz, "Sefalet ücretini kabul etmiyoruz!/İnsanca yaşama yeten asgari ücret istiyoruz!/BDSP" pankartının, flama ve dövizlerin açıldığı basın açıklaması oldukça coşkulu geçti. "Sömürü ve soyguna karşı çıkmak için örgütlü mücadeleye!" başlıklı metnin okunduğu açıklamada "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Sefalet ücretine hayır!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklama sonrası açtığımız stand ile ikibuçuk saat boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde 500'e yakın imza topladık ve bildirimlerimizi dağıtmaya devam ettik. Topladığımız imzaların sayısı 2 bini aştı.

İzmir BDSP**YİP: "26 Aralık'ta Ankara'dayız!"**

İstanbul'un çeşitli sanayi havzalarında "Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!" talebiyle faaliyet yürüten Yerel İşçi Platformları bileşenleri, 24 Aralık günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile 26 Aralık'ta, topladıkları imzaları ilemek üzere Ankara'da olacaklarını ilan ettiler.

Emek Sineması önünde toplanan Yerel İşçi Platformları bileşenleri "Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!/Yerel İşçi Platformları" imzalı pankart açtılar. Büyük ebatlarda hazırlanmış ve üzerinde "Asgari ücret tespit sisteminin yapısı değiştirilsin, işçilerin iradesini de sürece dahil edecek mekanizmalar yaratılsın!", "Asgari ücret miktarı dört kişilik ailenin insanca yaşamasına yetecek bir düzeye yükseltsin!", "Asgari ücretten vergi ve prim kesintilerine son verilsin, vergi/prim yükü işveren ve devlet tarafından ödensin!", "Bölgesel asgari ücret uygulaması ile ilgili çalışmalar iptal edilsin!" taleplerinin yer aldığı döviz taşıdılar.

Galatasaray Postanesi önünde gelindiğinde konuşma yapan Anadolu Yakası İşçi Platformu temsilcisi Himmet Ekinci şunları söyledi: "İşçi ve emekçilerin sırtına binerek kendi düzenlerini

sürdürmek isteyenler, sefaletimizi ve açlığımızı daha fazla derinleştirmek istiyorlar. Onların ellerinde topladıkları zenginlikler, sürdürdükleri saltanat, bizlerin daha da yoksullaşması anlamına gelmektedir. Bizler İstanbul'un çeşitli yerlerinde faaliyet yürüten yerel işçi platformları ve işçi dernekleri olarak Çalışma Bakanlığı'nın, sendika bürokratlarının ve patronların, yıllardır orta oyununa döndürdükleri asgari ücret görüşmelerini, tespit komisyonunun belirlediği ücretleri kabul etmeyeceğimizi buradan bir kez daha ifade ediyoruz."

OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı Mehmet Ali Karabulut tarafından okunan basın açıklamasında "... buradan bir kez daha haykırıyoruz; sermayenin sefalet ve kölelik dayatmalarına boyun eğmeyeceğiz. İnsanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için mücadelemizi kazanıncaya kadar sürdüreceğiz" denildi. Ardından Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu kısa bir konuşma yaptı.

Eylem boyunca sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" "Sefalet ücreti istemiyoruz!" sloganları atıldı. Eyleme 60'ı aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul**KİP'den asgari ücret paneli**

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak 24 Aralık günü asgari ücret konulu bir panel gerçekleştirdik. Panelde Birleşik Metal-İş İstanbul Şube Sekreteri Mehmet Beşeli ve Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisi katıldı.

İlk sunumu Mehmet Beşeli yaptı. Beşeli konuşmasında; kapitalist sistemle insanca yaşamın birbiriyle çeliştiğini, sermaye sınıfının sonu gelmeyen sömürü ve talan politikalarından kaynaklı işçi sınıfının ücretli köleden öteye geçemeyeceğini, işçilerin insanca yaşamasının ancak bu sistem dışında yani sosyalizmde mümkün olabileceğini ifade etti. Mevcut olumsuz koşullardan çıkışın fiili mücadele ile olabileceğini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

KİP temsilcisi ise işçi sınıfının örgütlenme ihtiyacına işaret etti, bunun için tabanda örgütlenmek gerektiğini söyledi. Sınıfın siyasal bilinç edinmesinin önemini vurguladı. Sendikal bürokrasinin bu süreçteki olumsuz rolünü anlattı. Sunumların ardından soru-

cevap kısmına geçildi.

Küçükçekmece İşçi Platformu**Ankara BDSP'den asgari ücret eylemi**

Ankara BDSP olarak 24 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde asgari ücret gündemiyle ilgili bir eylem gerçekleştirdik. Konur Sokak'ta açtığımız imza standının önünden sloganlarla Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı'nın önüne kadar yaptığımız yürüyüşün ardından basın açıklamasını gerçekleştirdik.

Açıklamanın ardından tekrar sloganlarla imza standına kadar yüründü. Eylem boyunca "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" sloganları atıldı.

Eylemden sonra standımız polis tarafından taciz edildi. İmza standının izinsiz olduğu, başvuru yapılmadığı gerekçesiyle standı kapatmamız gerektiği söylendi. Hiçbir şekilde standımızı kapatmayacağımızı, uygulamanın keyfi olduğunu söyledik. Bu sırada ajitasyon konuşmaları eşliğinde militan gazete satışı gerçekleştirdik.

Bir saat sonra tekrar gelen polis gazete satışı sırasında ajitasyon konuşmalarına izin vermeyeceklerini, aksi durumda gözaltına alacaklarını, standı ilerleyen günlerde müdahale edileceğini söyledi. Bu saldırı ve tehditleri de net ve kararlı duruşumuzla yanıtladık. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gazete satışımızı sürdürdük ve standımızı açık tuttuk. Bir süre standın çevresinde bekleyen sivil polisler daha sonra çekildiler.

Ankara/BDSP**SİDER'den asgari ücret paneli**

24 Aralık günü saat 12:00'de Tüm-Tis'te, "Sefalet ücretini kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!" şiarlı bir panel düzenlendi. Panelde konuşmacı olarak, son dönemde Adana'da sınıf hareketinde önemli bir yer tutan ve yürüttükleri mücadeleyle anlamlı kazanımlar elde eden Dev Sağlık-İş Sendikası yöneticilerinden Hüseyin Türkmen, Ali Ekber Takmaz ve SİDER temsilcisi katıldı.

Panel açılış konuşması ile başladı. Ardından işçi sınıfının mücadele tarihini anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Panelde ilk sözü Dev Sağlık-İş yöneticileri aldılar. Asgari ücretin nasıl ortaya çıktığını, ne anlama geldiğini ve uluslararası işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını ve Balcalı'da gerçekleştirdikleri sendikal örgütlenme konusundaki deneyimlerini anlattılar.

SİDER temsilcisi, sanayi sitelerindeki genel durumu, işçilerin yaşadıkları sorunları, ağır çalışma koşullarını ve sanayi sitelerinde asgari ücretin yansımalarını anlattı. SİDER'in çalışmalarını anlatarak mücadele çağrısı yaptı.

Konuşmaların ardından soru-cevap kısmına geçildi. Bu bölümde işçiler söz alarak kendi deneyimlerini ve yaşadıkları sorunları anlattılar. Asgari ücret hakkında düşüncelerini paylaştılar.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı panel karşılıklı tartışma ve sohbetlerle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

F tiplerinde tecrit ve trendman... Devlet katında tecrit savunusu...

Devrimci tutsakların tecrit karşıtı mücadelesi sürüyor

Adalet Bakanlığı'nın 21 Aralık tarihli açıklamasıyla, sermaye devleti, F tipi hapisaneleriyle birlikte, devrimci tutsaklara yönelik F tipi katliamını da, 6. yılında kesin bir dille savunmaya geçmiştir. Bakanlık bununla güya kararlılığını ortaya koyuyor. Ne var ki, bunu ortaya koymak için bile altalta binbir yalan sıralamak zorunda kalıyor. Çünkü doğrulardan, gerçeklerden sapmadan bu insanlık dışı uygulamayı savunmanın imkanı bulunmuyor.

"2000 yılı öncesinde i-F tipi katliamı öncesinde kastediyor- ülkemiz ceza infaz kurumlarında mevcut olumsuz koşullar nedeniyle..." diyerek saymaya başladığı olaylar zincirine, el çabukluğuyla "haraç alma"yı da dahil ediveriyor. Oysa açıklamanın konusu F tipi işkencehaneler, buralarda uygulanan tecrit, bu tecrite karşı mücadele ve daha özelden Avukat Behiç Aşçı'nın bu mücadele kapsamında yürüttüğü ölüm orucu eylemidir. Daha da özetle, açıklamanın konusu cezaevleri ve devrimci mücadeledir.

Bu böyle olduğu halde, açıklamaya baştan sona yedirilmiş bir köylü uyanıklığı söz konusudur. Cezaevleri, tutuklu ve hükümlüler vakasını genelleştirerek, araya katillere, mafya-çete mensuplarına özgü kimi konuları katarak, konuyu özünden saptırarak, suçlarının üstünü örtmeye çalışıyorlar. Bu bağlamda "uluslararası standartlar"dan da medet umuyor, yaptıklarına Avrupa Konseyi'nin tavsiye kararlarını dayanak göstermeye kalkıyorlar.

"Uluslararası standartlara, bu arada Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin R (82)17 sayılı Tehlikeli Suçluların Hapsedilmesi ve İyileştirilmesi konulu tavsiye kararına ve bu kararın açıklayıcı memorandumuna uygun olarak 12 adet F Tipi yüksek güvenli ceza infaz kurumu inşa edilerek hizmete sokul"duğunu, "Tüm modern infaz sistemlerinde tehlikeli vasıftaki hükümlü ve tutukluların- yüksek güvenli kurumlarda ya da bölümlerde tutulmakta ve bu kişilere güvenliğin imkân tanıdığı ölçüde sosyal, kültürel ve eğitsel faaliyetler uygulanmakta" olduğunu anlatırken, yine aynı kurnazlıkla, devrimci tutsakları "tehlikeli" kategorisine sokuveriyor.

Devrimcilerin, devrimci mücadelenin düzen için gerçek bir tehlike oluşturduğu bir gerçek, fakat bu başka bir gerçek. Bakanlığın açıklamasında kastedilenden çok farklı. Bakanlık, birey olarak tehlikeli olmayı, çevreye, diğer tutuklu veya hükümlülere zarar vermeyi kastediyor. Adli vaka koşullarında sık görülen her türden bireysel şiddet ve hatta cinayet gibi. Oysa bu tür suçların devrimcilerin kaldığı cezaevlerinde hiçbir zaman yaşanmadığı biliniyor. Bakanlığın suç adı altında sıraladığı, sayım vermeme, isyan gibi eylemlere gelince, bunlar, her türlü cezaevinde yaşanan hak ihlallerine karşı bir devrimci direniş, bir mücadele yöntemidir. Tıpkı açlık grevleri ve ölüm oruçları gibi, devrimcilerin mevcut koşullar ve imkanlar üzerinden karar verip uyguladığı bir yöntemdir.

Yukarıdaki ifadelerinde bakanlık, "sosyal, kültürel, eğitsel" faaliyetlerin uygulandığını belirtiyor. Bunu

güya, F tiplerinde tecrit bulunmadığının kanıtı olarak öne sürüyor, fakat, toplumun, özellikle de işçi ve emekçi sınıfların en eğitimli kesimlerini oluşturan devrimcilere uygulandığı iddia edilen "eğitim", tam da tecritte trendman denilen, sözde topluma kazandırma programının temel direklerinden biridir.

Toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçi kitleleri açlık ve yoksulluğun pençesinde inleyenler, emeğini-alınterini emperyalizme peşkeş çekenler, hiç utanıp sıkılmadan, bu sınıfların kurtuluşu mücadelesinde esir düşmüş devrimcileri "topluma kazandırmak"tan söz edebiliyorlar. Emperyalizmin uşağı, kapitalizmin köpeği, işçilerin-emekçilerin-halkların düşmanı kimlikleri ortadayken, ve bu durumlar kendileri tarafından defalarca itiraf edilmiş, kitleler tarafından artık kanıksanmış bir utançken; asıl suçlu onlarken, devrimcileri topluma kazandıracakmış. Bunu da, akılları sıra tecritte, trendmanla gerçekleştirecekler.

"Topluma kazandırmak" derken kastettikleri, hiç kuşkusuz, düzene kazandırmaktır. Sermaye düzenine karşı, işçi ve emekçi sınıflardan yana düşünce ve inançlarından soyunduracak, tövbe ettirecek ve karşı saflara, sermayenin safına geçmelerini sağlayacaklar sözde. Fakat bu sözde iddialarına kendilerinin bile inanmadığı, bunun imkansızlığının farkında oldukları ortadadır. Çünkü bu kendi iddialarına bir nebzecek inanmış olsalar, devrimci tutsaklardan imha ile kurtulmaya çalışacaklarına, eziyet ve işkencelerle sınıf kinlerini pekiştireceklerine, ciddi bir trendman programı uygulamaya koyulurlar, en azından mümkün olup olmadığını denemeye kalkışırlandı. Oysa durum bunun tam tersidir.

Bakanlık açıklamasında F tiplerindeki uygulamalara ilişkin altalta sıralanmış pek çok madde, çok iyi bilindiği gibi uygulama dışıdır. Bu maddelerden sadece bir tanesi; "Aile bireyleri, akrabaları ve bildirecekleri üç kişiyle ayda 3 kez

kapalı görüş ve ayda bir kez de anne, baba, eş ve çocukları ile açık görüş yapmalarına" izin verildiğini belirten madde, sorumlu bakanlığın nasıl bir yalan mekanizması olarak çalıştığını göstermeye yeter de artar. Devrimci tutsaklar, değil ayda bir, yılda bir, bayramdan bayrama bile açık görüş hakkı kullanamıyor. Bu hak, katiller için var, hırsızlar, uğursuzlar, çocuk pornocuları, tecavüzcüleri, mafya bozuntuları, çete artıkları için var, bir tek devrimci tutsaklar için yok. Üstelik sadece şimdi, F tipi hücrelere tıklandıkları 2000 yılından beri değil, ondan önce de kullanamıyorlardı böyle bir hakkı.

Açıklama, Avukat Behiç Aşçı'nın hızla sona yaklaşan ölüm orucu eylemini karalamak, F tiplerini, tecriti ve işkenceyi bu vesile ile bir kez daha savunmaya almak için yapılmıştır. Oysa F tipi hücrelerdeki işkenceler ayyuka çıktığı için, devlet devrimci tutsaklara yönelik hiçbir insani hakkı tanımaya yanaşmadığı için, toplumun pek çok kesimi, öncelikle de en yakından ilgili olan hukuk kurumları konuyu gündemlerine almış, Behiç Aşçı'nın yaşatılması için taleplerinin dikkate alınması istemiyle eylemler, etkinlikler gerçekleştirmeye başlamışlardır. Bakanlık açıklaması avukatların yürüyüşlerinden, taleplerinden, dilekçelerinden hiç söz etmeyerek yok vursayıyor. Çünkü bu eylemlere katılan avukatların tümünü, "Terör suçlarından hükümlü ve tutuklulardan bir kısmının avukatı olan kişi"(Behiç Aşçı'dan söz ediyor ama adını anmayarak yoklar listesine alıyor güya), "terör örgütüne mensubu olmak ve terör örgütüne yardım ve yataklık etmek suçları olmak üzere iki ayrı davadan yargılandığı bilinen" kişi ilan edemeyecektir.

Behiç Aşçı'nın adını anmamak için kullandıkları sıfatlardan biri de, "İstanbul Barosu'na kayıtlı avukat." Bu sıfatı kullanarak öne sürdükleri iddia da, Aşçı'nın eylemi karşısında 'sessiz ve duyarsız kaldığı iddiasının- doğru' olmadığı. Ancak ilgilerine kanıt olmak üzere öne sürdükleri, sadece, haberleri 'hassaslıkla' takip ettikleridir. Bundan da kimsenin kuşkusunu bulunmuyor. İddia edilen, haberlerin izlenmediği, okunmadığı değildir. İddia edilen Aşçı'nın ölümünü dört gözle beklediğinizdir. Haberleri de bu "hassaslıkla" ve dikkatle takip ettiğiniz kuşkusuzdur.

Bakanlıktan yapılan açıklama, kapitalist devletin ve sistemin arzularını, niyetlerini, beklentilerini; bir bütün olarak karakterini olduğu gibi ortaya sermektedir. Kapitalist sistem ve devlet, insanla olan/insani olan hiçbir özellik barındırmıyor. Bu düzende ve bu düzen tarafından, düzenin temsilcisi ve koruyucusu devlet tarafından insana gösterilen muamelenin tipik temsilcisi cezaevleri ve özelden devrimci tutsakların hapsedildiği F tipi hücre hapisaneleridir.

Ve tümünden insanlıktan çıktığı ortada olan bu sistem, F tipi hapisaneleri ve işkenceleriyle, Adaletsizlik Bakanlıkları ve gardiyanları ve işkencecileri ve adaletsizlik saraylarıyla birlikte ortadan kaldırılmayı çoktan hak etmiştir. Bu 'ortadan kaldırma' görevimizi F tipi hücrelerinin de engelleyemeyeceğini bir kez daha hatırlatmakta yarar var.

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası yasası iptal edildi...**Saldırının özünde değişen bir şey yok!**

Mecliste kabul edilen 5510 sayılı Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası'nın (SGGSS) iptali için Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve CHP Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulunmuştu. 1 Ocak 2007 tarihinde yürürlüğe girmesi öngörülen yasa Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. İptal kararı, eşitlik-eşitsizlik, devlet kurumlarında çalışanların statülerinin yanı sıra yıllardır tartışılan sosyal güvenlik kurumlarının açıklarını da yeniden gündeme getirdi.

İlginç olan tüm tartışmaların, 5510 sayılı yasanın köleleştirici yönünü açığa vurmaya zorunda kalmasıdır. Örneğin iptal kararıyla 9 bin günlük prim ödeme, emekli olmak için gereken 58 ve 60 yaş şartı, emeklilik maaşı bağlanma oranı memurları ilgilendirdiği kadarıyla iptal edilmiştir. Yasada bu maddeler işçiler için aynen korunmuştur. Memurlar dikkate alınarak iptal edilen maddelerin işçiler için aynen korunması "Anayasa Mahkemesi'nin sadece memuru kurtaran yasası", "şimdilik kurtaran sadece memurlar oldu" vb. söylemlerle basına yansısı ve "neden diğer çalışanlar görmezlikten gelindi, neden sadece memurlar düşünülüyor" sorusunu gündeme getirdi.

Bilindiği üzere, SGGSS kamuya ait sosyal güvenlik kurumlarını (SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı) tek çatı altında birleştirmeyi, emeklilik yaş haddini yükseltmeyi, prim gün sayısını 9 bine yükseltmeyi, emeklilik maaş bağlanma oranını düşürmeyi öngörüyordu. Bu haliyle yasa, işçi ve emekçiler açısından kölelik anlamına geliyordu.

İptal gerekçeleri

Anayasa Mahkemesi gerekçeli kararını henüz açıklamamış olsa da, iptal edilen maddelerin niteliği itirazın, Bağ-Kur'la ilgili bir iki düzenleme dışında, aslolarak memurların sosyal haklarına dair yapıldığını göstermektedir.

Mahkeme memur statüsünde çalışanların farklı bir sosyal güvenlik kurumuna bağlanmasını istiyor. Böylelikle yasanın temellerinden olan sosyal güvenlik kurumlarının tek çatıda birleştirmeye karşı çıktığını beyan ediyor.

Ancak bunun dışında SGGSS'nin iptal edilmiş olması yasanın temel mantığına yönelik herhangi bir eleştiri olduğu anlamına gelmiyor. Mahkemenin istediği devletin asli unsuru olarak görülen, 80'li yıllarla birlikte törpülenmiş olsa da, çalışma koşulları bakımından işçi olarak çalışanlara yakınlaşırsalar da, belli noktalarda avantajlı konumda olan memurların bu avantajlarının korunmasıdır. Bu görüş Anayasa'nın 128. maddesine dayandırılmaktadır. 128. maddeye göre "Devletin, kamu iktisadi teşebbüsleri ve diğer kamu tüzel kişilerinin genel idare esaslarına göre yürütmekle yükümlü oldukları kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevler, memurlar ve diğer kamu görevlileri eliyle görülür". Mahkeme, özcesi, devletin asli görevlerini yürütenlerin "ayrıcılık" konularının sürmesinden yana tavır almaktadır.

Öte yandan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yaptığı açıklamalarda, yasanın uygulamasının gecikeceğini ancak yasanın kendisinin Türkiye için elzem olduğunu, bu nedenle, taraflarla, işçi-esnaf örgütleriyle yapılacak toplantı sonuçlarını dikkate alarak, uygulama için 2007 Temmuz ayını öngördüklerini beyan etti.

Yasanın gündeme gelmesinden bugüne işçi sendikalarıyla yapılan görüşmelerde işçilerin lehine herhangi bir değişikliğin olmadığı bilinmektedir.

Tersine sendika bürokratları her seferinde kölelik anlamına gelen uygulamalara şu veya bu biçimde onay vermişlerdir. Bundan dolayıdır ki, AKP hükümeti uygulama için istediği tarihi verebiliyor. Bu rahatlığın arkasında kuşkusuz yasanın işçi sınıfının mücadelesi sonucu iptal edilmemiş olması yer almaktadır.

Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası Türkiye'de

Sosyal güvenlik yasası İMF'nin yapısal uyum programları çerçevesinde gündeme getirilmişti. İMF'nin öncelikli hedefi sosyal güvenliğe ayrılan kaynağın azaltılması, sosyal güvenlik kurumlarının toplanan prim oranında harcama yapmasıdır. Bir başka deyişle aktüerya dengesinin sağlanmasıdır. Bu ise devletin merkezi bütçeden sosyal güvenliğe kaynak

aktarımını durdurmasıyla sağlanabilir. Eğitime ve sağlığa ayrılan kaynağın azaltılmasına benzer bir biçimde.

İMF'nin temel önceliklerinden olan sosyal güvenlik yasa tasarısının uygulamada gecikmiş olması yasanın geleceğine dair kimi kaygıları da ortaya çıkardı. Yasanın iptalinden hemen sonra İMF Türkiye Temsilcisi Hugh Brendmand ve Dünya Bankası (DB) Türkiye temsilcisi Ulrich Zachua, sosyal güvenlik kurumu başkanıyla görüşerek gelişmeler hakkında bilgi aldılar. Hükümet tarafından yapılan açıklamalar İMF ve DB'yi memnun etmiş görünüyor.

Bu haliyle bir süre gecikmiş olsa da ve seçim döneminin arifesinde bu gecikme biraz daha uzasa da, sosyal güvenlik "reformu"ndan geriye dönüşün olmayacağı görülmektedir. Elbette işçi sınıfı ve emekçiler bu saldırıya tok bir biçimde "hayır demedikçe."

Sonu yok sefaletin, biz isyan etmedikçe!

Bir kez daha yalanlarla aynı orta oyunu sahnelendi. İşçi sınıfına sefalet ve kölelik koşulları reva görüldü. 2007 yılı için geçerli olacak asgari ücret yılın ilk yarısı için net 403 YTL, ikinci yarısı için 419 YTL olarak belirlendi. Belirlendi diyoruz, çünkü bu sürecin gerçek muhatabı olan biz işçiler hiçbir şekilde bu sürecin aktif bir tarafı olmadık.

Yapılan zam oranı milyonlarca işçiyle alay etmek anlamına geliyor. Bizlere kölelik dayatan sermaye sınıfı, onun hükümeti ve sendika bürokratlarından oluşan komisyon bizleri temsil etmiyor. Bir kez daha sefalet mahkum edildiğimiz için öfkeli ve tepkiliyiz. Ancak bu tepkiyi eylemli bir mücadele hattına akıtmıyoruz. Verdiğimiz tepkiler cılız ve etkisiz kalıyor.

Bu sürecin böyle sonuçlanacağını biliyorduk. Bugün kendimize şu soruyu sormamız gerekiyor: Sermaye sınıfı bu kadar pervasız davranma cesaretini nereden buluyor? Karşısında örgütlü bir işçi sınıfı gördüğü zaman bu kadar pervasız davranamayacaklar. Onlar bu gücü bizim güçsüzlüğümüzden, yani örgütsüzlüğümüzden almaktadırlar.

Peki bu nereye kadar böyle gidecek? Hayat bizlere sürekli çözümü dayatıyor. Çalıştığımız fabrika ve atölyeler gün geçtikçe çekilmez hale geliyor. Sömürü koşulları artıyor. Bizler bu koşulları düzeltmek için tabanda, yani fabrika ve atölyelerde örgütlenmeli somut olarak işyeri komiteleri kurabilmeliyiz. Bu bizim için yeni bir başlangıç olacak, bu süreçte kazandığımız öz deneyimlerimizle iktidarı almayı hedefleyeceğiz.

Şimdi ağlayıp sızlanmanın vakti değil. 2007 yılı için geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesi sürecini burjuvazi cephesinden işçi sınıfına yapılmış bir kavga çağrısıdır. Davetleri kabulümüzdür. O halde sert sınıf mücadelelerine bugünden hazırlanalım!

Küçükçekmece'den komünist metal işçileri

Meslek liseleri neden burjuvazi için “memleket meselesi”?

Birkaç aydır gerek burjuva gazetelerin ilan sayfalarında, gerekse reklamlarda sürekli olarak “meslek liseleri memleket meselesi” şiarıyla karşı karşıya geliyoruz. Hüseyin Çelik tarafından “Koç grubunun sosyal sorumluluk projelerinden biri” olarak ifade edilen bu proje ile mesleki teknik eğitimin özendirileceği çerçevesinde bir propaganda faaliyeti yürütülürken, bir yandan da KOÇ’un, elbette türlü şartlara bağlanmış bir biçimde 4 yıl boyunca her sene 2 bin öğrenci olmak üzere, 8 bin öğrenciye eğitim bursu vereceği açıklanıyor. (Vereceği burs 10 ay boyunca her ay 50 milyon, eğitim giderlerinin toplamı düşünüldüğünde, her ay 50 milyon ile kim, hangi ihtiyacı karşılayacak!)

Türkiye’deki sermaye gruplarının önde gelenlerinden olan Koç’un Vehbi Koç’tan bu yana çizdiği hayırsever, memleketini düşünen, ulusalcı tablo bu kampanya ile güçlendirilmek isteniyor. Ve “ne varsa ulusal (!) sermayede var” düşüncesi inceden inceye işlenerek, alt sınıflara mensup gençlik kesimlerinin geleceksizlik tablosunda en ufak bir değişikliğe yol açmayacak olan bir proje allanıp pullanarak kamuoyuna sunuluyor. Sanki KOÇ grubu 8 bin öğrencinin eğitim sorununu umursuyormuş gibi, sanki KOÇ sınıfsal eşitsizliğin eğitim alanındaki doğal yansımalarından rahatsızmış gibi, sanki KOÇ sınıf düşmanı değilmiş de yıllardır bu coğrafya süregelen sömürü ve talan koşullarında hiçbir payı yokmuş gibi!.. Sanki burs verilecek emekçi çocuklarının, bugün eğitim giderlerini kendi ekonomik imkanları ile karşılayamamalarının sorumlularından biri de KOÇ değilmiş gibi!

Neden meslek liseleri bir anda memleket meselesi oldu?

Öncelikle şunu anlamamız gerekiyor. Her sınıfın memleket anlayışı kendi sınıfsal konumuna göre şekillenir, bu yüzden memleket meseleleri de doğal olarak sınıfsal ihtiyaçlarına göre belirlenecektir. Bu yüzden doğru soru şu olacaktır: Bugün burjuvazi meslek liselerinden ne istiyor?

Meslek Liseleri meselesi ile ilgili KOÇ ile hükümetin protokol imzaladığı gün Mustafa Koç’un yaptığı konuşmanın bir bölümü bu konuya açıklık getiriyor:

“Türkiye’nin gelişen dünyadaki en önemli avantajının genç nüfusu olduğu artık herkesçe kabul edilmiş bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Ama bu genç nüfusun iyi yönlendirilmesi, nitelikli işgücüne dönüşebilmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu avantaj, kolaylıkla bir dezavantaja dönebilir...”

“Türkiye 10 yıllık perspektif içinde AB’ye tam üye olacaksa, ekonomide güçlü ve yapısal bir dönüşüm gerçekleştirmek zorunda. Bu dönüşümün temelinde de verimlilik ve katma değeri yüksek ürünler üretmek ve ihraç etmek yatıyor. Bu hedefe ulaşabilmenin en önemli ön koşullarından biri, vasıflı işgücü... Özellikle gençlerimizin, temel bir mesleki-teknik eğitim programı çerçevesinde beceri ve yeterliliklerinin artırılması ve bu nitelik artışının istihdama yansımaları, teknolojik gelişim, rekabet ve girişimcilikte AB standartlarına erişilmesi açısından bizim için kritik önem taşıyor.”

“Aslında olması gereken mesleki-teknik eğitimin

piyasa şartlarına, piyasanın da meslek lisesi mezunlarının iş taleplerine cevap verebilmesidir. Ancak ne yazık ki henüz bu durumdan oldukça uzaktız.”

Mustafa Koç’un ifadeleri üzerinden konuyu çözümlersek; durum şundan ibaret: Kapitalizmde gelişen teknoloji kas gücüne dayalı üretimi büyük oranda kaldırırken, üretim sürecinde kullanılan karmaşık makineler daha nitelikli işgücü ihtiyacını gündeme getiriyor. AB süreci ile birlikte başlayan “standartlaşma” da sermayeyi yeni yollar aramaya itiyor. Aranan kan ise meslek liselerinde bulunuyor! Bu okullar, sömürü çarklarının genç işçiler için daha yolun başında dönmeye başladığı alanlar ve şimdi bu çarkların sermayenin ihtiyaçlarına daha güçlü yanıtlar üretmek üzere dönüştürülmesi için çabası harcıyor.

Eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin bir parçası olarak alınması gereken bu kampanya esasında kendinden önce atılmış bir dizi farklı alandaki adımların bir parçası. ‘80 sonrası hızla uygulama kanalları yaratılan neoliberal politikalar çerçevesinde bir dizi mesleki alanda yaşanan dönüşümün, sosyal bilimler ve kamu alanında yaşanan tasfiyenin, bütün bunların üst başlığı eğitimin piyasaya açılmasından başka bir şey değil. (Biz meseleyi hep “ticarileşme”, “piyasalaşma” diye tanımlıyorduk zaten. Bu kez onlar da bunu ifade etmişler! “amacımız piyasa ihtiyaçlarının karşılanması” demişler!) 1999 yılında beri MEB’in üzerinde çalıştığı MEGEP isimli bir proje var. Bu proje ile meslek eğitiminin dünya standartlarında bir kaliteye kavuşması öngörülmüyor. Birkaç seneden beri altyapısı hazırlanan bu sistemin yakında binlerce okulda uygulanmaya başlayacağı söyleniyor. Bu projede öngörülenlerden bazıları şunlar:

* Gelecekte bir meslek sertifikası ya da diploması olmayanların herhangi bir işyerinde çalışamayacak olması

* Ayrırt ediciliği son derece yüksek bir ölçme

değerlendirme sistemi getirecek olması

* Meslek lisesi mezunlarına verilen sertifika veya diplomaların tüm Avrupa ülkelerinde geçerli olması

* Piyasa ihtiyaçları doğrultusunda eleman yetiştirmeye açık olması

* Tüm meslek liselerini meslek lisesi ve teknik lise olarak ayırıp; çırak, kalfa, usta, tekniker, teknisyen, uzman mühendis kavramların net bir şekilde belirlenmesi.

İşte KOÇ’un memleketle ve meslek liseleri ile olan meselesi de bu MEGEP projesinin hedeflerinden çok uzak değil. KOÇ, sermaye gruplarının vasıflı işgücü bulamamalarından yakınıyor. Ve aslında “kendi işçini kendin yarat” kampanyasına başlamış oluyor! Hem de nasıl bir işçi! Daha gençken alıp, yetiştirdiğin, burslar verip baştan kendine bağladığın, sınıf bilincini geliştirme imkanlarını “bursunu keserim” tehditleri ile baştan engellediğin, yani henüz daha “yaşken” alıp, bütün hayat damarlarını budayıp, sömürü ve talan koşullarına dayanıklı, verimliliği, üretimi artıracak bir biçimde programladığın “genç” işçi! İşte KOÇ’un meslek lisesi meselesi ve işte KOÇ’un istediği işçi tipolojisi!

Ancak Mustafa Koç’un konuşmasında çok önemli bir belirleme var. Üzerinden atlamamak, Mustafa Koç gibi azıllı bir sınıf düşmanının bile saklayamadığı korkusunu ifade eden cümlenin hakkını vermek gerekiyor: “... genç nüfusun iyi yönlendirilmesi, nitelikli işgücüne dönüşebilmesi gerekiyor. Aksi takdirde bu avantaj, kolaylıkla bir dezavantaja dönebilir...” Avantajın dezavantaja dönüşmesi dedikleri işte, gençlik kesimlerinin sömürü ve talan koşulları karşısında taşıdıkları mücadele dinamiğidir. Bunu onlar da biliyor ve korkuyorlar! Artık bizim de kendi gücümüze güvenmemiz ve geleceğimize sahip çıkmamız gerekiyor!

Sonuç olarak

Meslek Liseleri hâlihazırda ucuz emek sömürüsünün yoğun olarak sürdüğü, bu okullarda okuyan öğrenci gençliğin, ağır sömürü çarkları altında ezildiği ve geleceksizlik gerçeğinin yalın bir biçimde görüldüğü alanlardır. Sermaye iktidarının bugün bu alanlara gözünü dikmiş olmasının arka planında ise temelde meslek liselerinin halen piyasanın ihtiyaçları ile dört dörtlük bütünleşen bir formda eğitim vermiyor oluşu yatmaktadır. Bu ne demektir? Örneğin sektörlerdeki ihtiyaçlar ölçüsünde mesleki eğitim kurumu açılmalı, bu ihtiyaçlar çerçevesinde kontenjan verilmelidir. Zira sermaye gruplarının temel ihtiyacı vasıflı işgücüdür. Bugün vasıflı işgücü yetersizliği üretimde maliyeti yükseltmektedir. Bunun kendisi de meslek liselerinde “kalifiye işgücü üretimini” daha seri bir biçimde sürdürmeyi zorunlu kılmaktadır. İşte bu yüzden KOÇ şirketler grubu, kendi saltanatlarının sürekliliği açısından meslek liselerini memleket meselesi ilan etmişlerdir. Yakın zamanda başka sermaye grupları da çıkıp “KOÇ’un kampanyasını destekliyoruz. Biz de şu kadar çocuğa burs veriyoruz” derlerse şaşırıcı olmayacaktır. Çünkü, kendi işçisini belirlemek, küçüklükten yetiştirmek, minnet duymasını sağlamak, başkaldırının önünü kesmek, sınıf düşmanları için anlamlı bir imkan olarak görülmektedir.

(Liselilerin Sesi’nin Aralık 2006 tarihli 12. sayısından alınmıştır...)

100 puanlık meyhane sorusu: “Ne olacak bu cumhurbaşkanlığı seçimi?”

Yüksel Akkaya

Bazı stratejik “koltuklara” atamada son onay noktası olmanın dışında fazla bir önemi olmayan cumhurbaşkanlığı ve seçimi bir iktidar savaşına dönüştüğü için ilgi ile izlenmekte, derin analizler yapılmaktadır. Kasımpaşalı Recep’in (Yılmaz Güney’in aynı adlı filmi ile karıştırılmamalıdır!) aday olup olmayacağı papatya falına döndü. Hatta tuluat oldu. Aslında mesele çok karmaşık değil. Bize göre, bazı olgular ve veriler Kasımpaşalı Recep’in cumhurbaşkanlığına adaylığını besleyecek ya da zayıflatacak.

Başbakanın danışmanlarından işletme profesörü Ömer Dinçer, 1990’lı yılların ilk yarısında, İslami kesimin teorisyeni olarak, hükümet olma, iktidar olma, devleti ele geçirmenin aşamalarını ve yollarını bir makale ile açıklamıştı. AKP hükümetinin bugüne kadarki icraatlarına bakıldığında, pratiğin de büyük ölçüde teoriye uydurulmaya çalışıldığı görülmektedir. Bu durumda, elde edilmiş ilk mevzilerden olan hükümet olma durumunu kaybetmemek gerekmektedir. Bu nedenle, Kasımpaşalı Recep’in adaylığı AKP’nin 2007 seçimlerindeki performansı ile doğrudan ilgilidir.

Kasımpaşalı Recep’in AKP’nin başında olmadığı bir seçimde, AKP’nin seçimi kazanıp, yine tek başına hükümet olacağına, Mayıs ayında inanılırsa, Kasımpaşalı’nın cumhurbaşkanlığına adaylığını koymaması için fazla bir neden yoktur. Zira, “Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma” riski, ana mevzi olan hükümet olmaya son verecek olan bir seçim kaybı, teorinin uygulanmaması, pratikte elde edilmiş mevzilerin kaybı anlamına gelir. Etkisiz bir cumhurbaşkanlığı yerine, önemli olan hükümet etme durumu benimsenecektir. Bu da Kasımpaşalı Recep’siz AKP’nin seçim performansına bağlı bulunmaktadır.

AKP’nin hem cumhurbaşkanlığını elde etme, hem de seçimleri kazanmasına dayalı bir adaylığa “muhalefetten” gelecek tepki ve toplumsal gerilime bağlı olarak yeni senaryolar devreye girebilir. Böylesi bir durumda Kasımpaşalı Recep’in kuklası olan, renksiz, liberal, isim olarak gerilim yaratmayacak biri cumhurbaşkanlığına aday yapılabilir. Böylece, teori ile pratik örtüşmüş olur.

Ancak, hırsı aklımdan önden giden ve öfkesini kontrol edemeyen Kasımpaşalı Recep’in inatla cumhurbaşkanlığına oturma isteği yukarıdaki senaryolara ters, kişisel bir tutum olarak da karşımıza çıkabilir.

Papatya falının netleşmesi biraz da “muhalefet”in yaklaşan seçimlere yönelik performansına bağlı bulunmaktadır. Kasımpaşalı Recep’in olmadığı bir seçim sürecinde AKP’yi muhalefete düşürebilecek bir ortam, düşünce yaratmaları halinde, cumhurbaşkanlığı için Kasımpaşalı’dan başka birinin adaylığını zorlayabilirler. Bu da bir parça bürokrasinin ele geçirilmeye çalışılan koltuklarında oturanların ince taktiklerine bağlı olarak da yeni boyutlar kazanabilir.

100 puanlık meyhane sorusuna bizim yanıtımız bu. Kaç puan aldığımızı ise Mayıs ayında öğreneceğiz.

İşçi hareketinden...

Trakya Sanayi grevi sürüyor...

Kocaeli Uzunçiftlik Beldesi’nden kurulu bulunan Trakya Sanayi AŞ’de 10 Kasım’da TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine başlayan grev 46. gününe girdi.

Hayyamoğlu Şirketler Grubu’na bağlı Trakya Sanayi AŞ ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında yapılan TİS görüşmelerinde, Trakya Sanayi patronun sıfır zam dayatması üzerine 130 işçi greve çıkmıştı. 40’lı günleri aşan grevde, Trakya Sanayi patronunun önceki gün, 15 personelin iş akitlerini feshetmesi sonucu patron ile sendika arasındaki diyalog tamamen koptu. Geçen hafta içinde Trakya Sanayi patronu sendikaya görüşme çağrısı yaptı. Ancak toplantıdan da bir sonuç çıkmadı.

Yapılan görüşmede Trakya Sanayi yöneticileri, sendika yönetimine iki yıl için sıfır zam önerisinde bulundu ve bakır ünitesinin kapatılarak 65 işçinin işine son verileceğini açıkladı. Bu teklif karşısında masadan kalkan ve teklifin kabul edilemeyeceğini söyleyen sendika yöneticileri görüşmeden çekildiler. 15 personelin çıkışlarını veren ve tazminatlarını ödemeyen Trakya Sanayi patronu, işten çıkarılan personel ile yılbaşından sonra görüşeceğini bildirdi.

Diğer yandan işten çıkarılan personelin patronun talimatıyla fabrika güvenliği tarafından üst aramasından geçirilmeleri tepki topladı. Trakya Sanayi grevi 40 günü aşkın süredir devam etmesine rağmen bir grev havasından oldukça uzak ve kendi

içine hapsolmuş durumda. TİS görüşmelerinde BMİS, mevcut giydirilmiş 800 YTL olan ortalama ücretlerin ilk 6 ay %13 oranında arttırılması, diğer 6 aylık dilimlere için de enflasyon oranında zam talebinde bulunulmuştu. Sosyal haklarda da %20 oranında artış istenmişti.

Kızıl Bayrak/Kocaeli

Asil Çelik işçileri eylemde...

Bursa Orhangazi’de kurulu Asil Çelik ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında yapılan toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, Asil Çelik işçileri eylemlere başladı.

BMİS tarafından yapılan açıklamada, işçilerin 20 Aralık gününden itibaren 08.00-16.00 vardiyasında otobüslerinden inerek fabrikaya kadar yürüdükleri ve mesaiye kalmama eylemi gerçekleştirdikleri bildirildi.

BMİS ücretlere %20 zam isterken, Asil Çelik patronu ilk görüşmelerde yaptığı %6 zam teklifini %8 çıkarmıştı. İşçilerin 26 Aralık günü yapılacak görüşmelere kadar eylemlerine devam edecekleri bildirildi. İki yıl önce de toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık yaşanması sonucu Asil Çelik işçileri greve çıkmış, daha sonra varılan anlaşmayla grev sona ermişti.

Kızıl Bayrak/Bursa

Beko’da işçi kıyımı!

Beylikdüzü’nde kurulu Beko Fabrikası’nda 2 gün içerisinde 600 işçi işten atılarak kapı önüne konuldu.

22 Aralık günü 16.00-24.00 vardiyasından 200 işçiyi kapı önüne koyan Beko patronu, işten atma saldırısına 24.00-08.00 vardiyasına gelen işçilerinden 200’ünü daha işten atarak devam etti. Beko patronu son olarak, 08.00-16.00 vardiyasından 200 işçiyi daha işten atarak, toplam 600 işçinin işine son verdi.

İşten atmalara karşı fabrikada örgütlü bulunan Türk-Metal Sendikası her zamanki ihanetçi-işbirlikçi kimliğiyle sessiz kaldı. Beko’dan yaklaşık bir ay önce de 500 kadar işçi işten atılmıştı. İşçilerin örgütlü olmasını hazmedemeyen asalak Beko patronu, her geçen gün daha fazla işçilerin örgütlülüğüne saldırmakta ve bunu yaparken de en büyük desteği fabrikada örgütlü bulunan ve ihanetçi kimliğiyle ün salmış Türk-Metal Sendikası’ndan almaktadır.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

19 Aralık eylemlerinden...

Ankara Sincan

Ankara Mamak

Sincan F Tipi Cezaevi önünde eylem

22 Aralık günü Ankara Tabipler Odası, Alinteri, BDSP, ÇHD Ankara Şubesi, DHP, Devrimci Hareket, EHP, EKD, ESP, HKP, İHD Ankara Şubesi, Kaldıraç, Odak, Partizan ve 78'liler Derneği tarafından Sincan F Tipi Cezaevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, 19 Aralık katliamına ve tecrit saldırısına değinildi, tecride son verilmesi talep edildi. Eylemde "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlar atıldı. Eyleme 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Boğaziçi Üniversitesi'nde 19 Aralık protestosu

Boğaziçi Üniversitesi'nde, 19 Aralık katliamının yıldönümünde, tecriti okul gündemine taşımak için çeşitli etkinlikler düzenlendi.

20 Aralık günü orta kantinde bir panel gerçekleştirildi. TAYAD'dan Naime Kara, TUYAB'dan Meriç Solmaz ve Avukat Ömer Kavili'nin katıldığı panelde, F tipi cezaevleri ve tecrit uygulamaları, tecrite karşı mücadelenin önemi üzerine konuşmalar yapıldı. Panele 30 kişi katıldı.

21 Aralık günü Güney Meydan'dan Kuzey Kampüs'e yürüyüş düzenlendi. Eylemde "F Tipi Zindan-Üniversite-Yaşam İstemiyoruz!" yazılı pankartının taşındı. Kuzey Kampüs girişinde basın açıklaması okundu. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "F-tipi üniversite istemiyoruz!", "İnfaz, korku, işkence işte TMY!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Behiç Aşçı yalnız değildir!" sloganları atıldı. Eylemin ardından Behiç Aşçı ziyaret edildi.

Boğaziçi Üniversitesi Ekim Gençliği

Mamak'ta 19 Aralık direnişi selamlandı

19 Aralık direnişi 23 Aralık günü Mamak'ta yapılan meşaleli yürüyüşle selamlandı. BDSP, ESP, Partizan ve PSAKD Mamak Şubesi'nin örgütlediği eylem Mamak Halkevleri destek verdi. Tuzluca'yı Abidin Aktaş Caddesi'nde başlayan yürüyüşte "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!",

"Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Eylem Tuzluca'yı ağzında yapılan basın açıklamasıyla devam etti.

Açıklamanın ardından meşaleler yakılarak tekrar yürüyüşe geçildi. Tuzluca'yı'nın ara sokaklarında devam eden meşaleli yürüyüş eylemin başladığı yere gelindiğinde yapılan konuşma ile sona erdi. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Mamak/BDSP

Trabzon'da 19 Aralık anması

Trabzon'da 24 Aralık günü Atatürk Meydanı Parkı'nda, 19 Aralık katliamını lanetlemek ve F tiplerinde devam eden tecrit işkencesini protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" pankartının açıldığı eylemde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!",

"Soruşturmalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı. 45 kişinin katıldığı eylemi Ekim Gençliği, HÖC, DPG, YDG, ÖEP birlikte örgütledi, Halkevi ve SDP destek verdi.

Trabzon Ekim Gençliği

HÖC'ten meşaleli yürüyüş

İzmir HÖC temsilciliği 19-22 Aralık katliamını lanetlemek amacıyla 20 Aralık günü Buca Tansaş önünden başlayan ve Forbes'e kadar süren bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "Yaşasın onurlu direnişimiz!", "Yaşasın halkın adaleti!" sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından Forbes'te basın açıklaması okundu. Eylem çekilen halaylarla bitirildi.

İzmir/Kızıl Bayrak

Berlin'de 19 Aralık anması

Berlin'den Kızıl Bayrak, Atılım, Proleter Devrimci Duruş ve Devrimci Demokrasi okurları olarak, 23 Aralık günü, 19 Aralık katliamını ortak bir etkinlikle lanetledik.

Etkinliğimiz dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm yolunda şehit düşen tüm devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından kısa bir sinevizyon gösterimi sunuldu. Sinevizyon, '60'lı yılların devrimci kitle mücadeleleri içinde gençlik hareketinin militanları olarak yerlerini alan, düzene karşı devrimci başkaldırının temsilcileri olan, inandıkları dava uğruna ölümü tereddütsüzce göğüsleyen, '71 devrimci yükselişinin önderleri Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve Mahir Çayan'ın bizlere bıraktığı direniş geleneği ve bu geleneğin '80'li, 90'lı yıllarda direnişlerde bayraklaştıran öncüleri anlatılıyordu.

Günün anlam ve önemine ilişkin ortak metnin okunmasının ardından Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi şiir grubu bir şiir dinletisi sundu. Ardından 19 Aralık katliamı ve direnişini belgeselleştiren bir film seyredildi.

Daha sonra etkinliğe katılan arkadaşlar söz alarak 19 Aralık katliamına ilişkin konuşmalar yaptılar. Etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Berlin

Duisburg'da 19 Aralık anması

19 Aralık katliamı bu yıl yurtdışında da çeşitli etkinliklerle anıldı.

Almanya NRW'de 19 Aralık anmasının, 25 Aralık günü yapılacak olan "Emperyalist saldırganlık, Türkiye'de devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele" sempozyumu ile birlikte gerçekleştirilmesi kararlaştırılmıştı.

Etkinlik 19 Aralık anması ile başladı. Anma programı, divandaki arkadaşların yaptığı kısa bir açıklamayla başladı. Ardından başta 19 Aralık katliamında yaşamını yitiren devrimciler olmak üzere, devrim ve sosyalizm yolunda şehit düşen tüm devrimcilerin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Bir arkadaş AGİF, ADHF, BİR-KAR, ATIF ve Yaşanacak Dünya Gazetesi imzalı, 19 Aralık'a ilişkin ortak açıklamayı okudu.

Günün anlam ve önemine ilişkin şiirlerin okuması ile devam eden program, 19 Aralık katliamı konulu sinevizyon gösterimiyle sona erdi. Sinevizyonun sonunda, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!" sloganları atıldı.

Bir-Kar/Almanya

Maraş katliamı lanetlendi!

PSA: “Maraş’ı unutmamak, unutturmayacağız!”

Pir Sultan Abdal Derneği Marmara Şubeleri, Maraş katliamının yıldönümü vesilesiyle 24 Aralık günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Eylemde “Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Marmara Şubeleri” pankartı açıldı. “Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve cezaevleri katliamlarını unutma, unutturma!”, “19 Aralık cezaevi katliamının sorumluları yargılsın!”, “Diyanet kaldırılсын, zorunlu din dersine son, cemevleri yasalasın, bağımsızlık, demokrasi, özgürlük!”, “Dün Maraş’ta bugün Sivas’ta çözüm faşizme karşı savaşta!”, “F tipi cezaevi uygulamasına hayır!” yazılı dövizleri taşındı ve sık sık “Çekmeceler boşalsın hesap sorulsun!”, “Dün Sivas’ta bugün Maraş’ta, çözüm faşizme karşı savaşta!”, “Maraş’ı unutmamak, unutturmayacağız!” sloganları atıldı.

Ali Rıza Telek’in konuşmasının ardından Pir Sultan Abdal Derneği MYK üyesi Erdal Demirhan basın metnini okudu. Demirhan, Maraş katliamının önceden planlandığını vurguladı. Katliamın sürdüğü 4 gün boyunca tek tek işyeri ve evlerin işaretlendiğini, yakılıp yıkıldığını, talan edildiğini, Alevi, devrimci ve yurtseverlerin kadın, erkek, çocuk, çocuk denilmeden vurularak, yakılarak, kesilerek katledildiğini ifade etti. Konuşma Maraş katliamının faillerinin açıklanması ve tüm sorumluların yargılanması talebiyle sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana’da Maraş katliamı protestosu

24 Aralık günü, Maraş katliamını protesto etmek

amacıyla Adana’da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Alevi Bektaşî Federasyonları Adana Bileşenleri, HBV Kültür Derneği, HBV Vakfı, Pir Sultan Abdal Derneği, Tunceliler Derneği adına yapılan açıklamada, “Katliamların bir daha hiçbir şekilde yaşanmaması için, toplumun hiçbir kesiminin katliama uğramaması için, herkesi katliamlara karşı duruşa davet ediyor, katliamları unutmamak gerektiğini bir daha kamuoyunun bilgisine sunarak,

duyarlılığa davet ediyoruz” denildi. Açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ankara’da Maraş katliamı lanetlendi

Darbe Karşıtı Platform 24 Aralık günü Maraş katliamıyla ilgili basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada şunlar söylendi: “Bugün içerisine sıkışıp kaldığımız 12 Eylül Darbe Düzeni o günkü planların bir eseridir ve sistemli katliamlarına hiç ara vermeksizin devam etmektedir. 1992’deki Madımak katliamı, Susurluk, 19 Aralık cezaevi operasyonları, Şemdinli provokasyonu gibi sayısız olay, provokasyon ve katliam hep örgütlü planlı bir eylemdir...” Gimsa önüne yürüyen kitle Maraş katliamıyla ilgili hazırlamış olduğu bir dizi soruyu yanıtlanması için başbakanlığa postalamıştı. Eylemde “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Gün gelecek, devran dönecek, darbeciler halka hesap verecek!”, “Dün Maraş’ta, bugün Sivas’ta, çözüm faşizme karşı savaşta!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

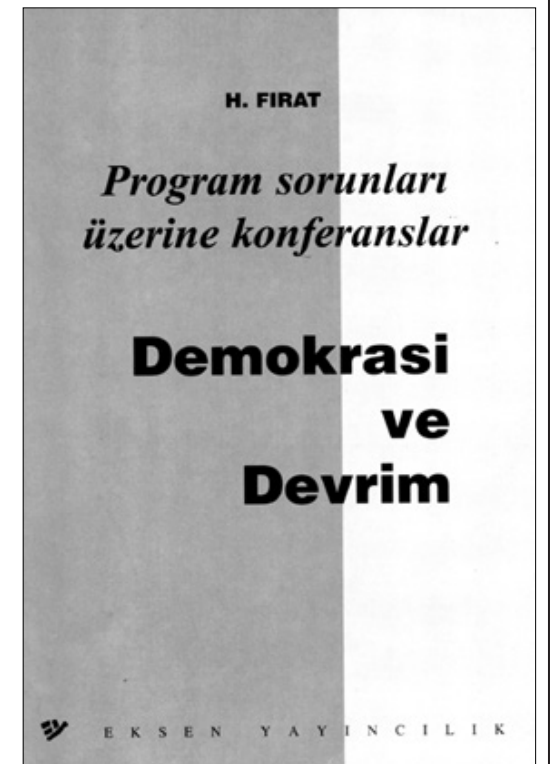
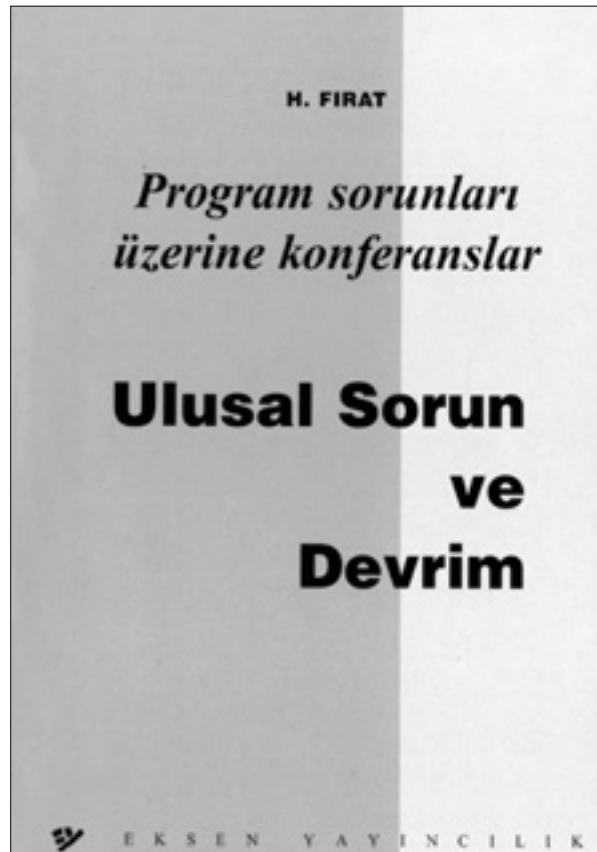
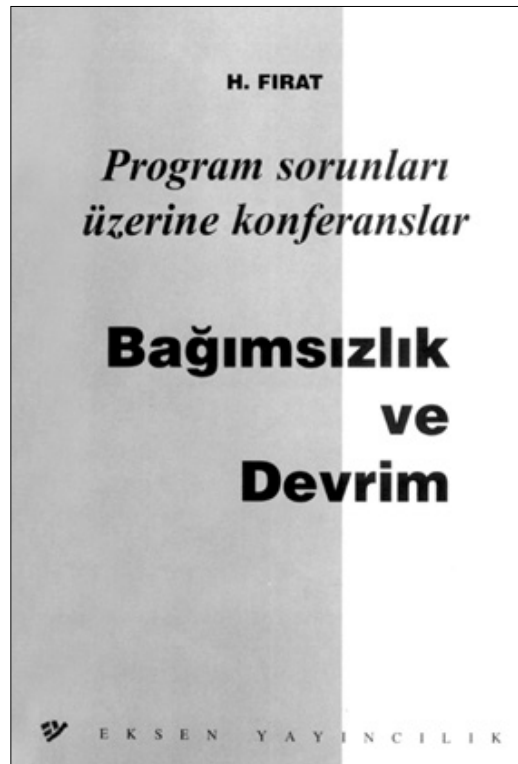
Kızıl Bayrak/Ankara

Ayışığı Kültür Merkezi’nde etkinlik

Gazi Ayışığı Kültür Merkezi 24 Aralık günü “Zindan türkü söylüyor” etkinliği gerçekleştirdi. 19 Aralık katliamını ve direnişini işleyen etkinlik saat 19:00’da Cem Dügün Salonu’nda başladı. Ferhat Tunç, Nurettin Güleç, Tuncay Çakan, Grup Emeğe Ezgi ve Ruhan Mavruk’un yer aldığı programda ölüm orucunda şehit düşen Sibel Bozdağ’ın annesi ile 19 Aralık direnişinde cezaevinde kolunu kaybeden Vefa Sirmen katliamı ve direnişi anlatan konuşmalar yaptılar. Etkinlikte Mücadele Birliği gazetesi ve Mücadele Birliği Platformu adına da birer konuşma yapıldı. Etkinliğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/GOP

Yayınlarımız

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Açlığın ve yoksulluğun olmadığı bir dünya için

Devrimci sınıf mücade

Ekonomiyle ilgili konular son günlerde gündemin üst sıralarını işgal ediyor. Bütçe, asgari ücret, cari açık, yılbaşından itibaren yürürlüğe girecek vergi ve fiyat artışları gibi konularla ilgili haberler gazete ve televizyonlardan bir gün dahi eksik olmuyor.

Bunlarla da bağlantılı olarak (ve aslında kaçınılmaz bir biçimde) son günlerde ülkedeki gelir dağılımının ve yaşanan yoksulluğun boyutlarının da tartışmaya açıldığı gözleniyor.

Gelir dağılımı ve yoksulluk konusunun gündemde öne çıkmasının elbette güçlü bir maddi dayanağı var. Çünkü açlık ve yoksulluk, bu ülkenin işçi ve emekçilerinin yaşamında her gün biraz daha yaygınlaşan ve ağırlaşan temel önemde bir sorun durumunda. Fakat buna rağmen söz konusu tartışmayı başlatan ve yürütenler asıl olarak bu sorunu iliklerinde hissedendenler değil. Tam tersine bu konuyu bugün tartışmaya açan ve ilk sözü söyleyenler sermaye sınıfının sözcüleri ve hizmetkarları oldu.

Konuyu yüksek sesle ilk olarak Maliye Bakanı Kemal Unakıtan meclisteki bütçe tartışmaları sırasında gündeme taşıdı. Türkiye İstatistik Kurumu'nun o gün için henüz kamuoyuna açıklanmamış olan 2005 Hanehalkı Bütçe Anketi'nin sonuçlarını kendine dayanak yapan Kemal Unakıtan, kendi hükümetleri döneminde Türkiye'de yoksulluğun azalmaya başladığını, en alt gelir grubunda yer alanların gelirlerinin artmaya, en üst gelir grubunda yer alan sermaye kesiminin gelirlerinin ise azalmaya başladığını övünerek ifade etti.

Kemal Unakıtan'ın sözlerinin anlamı gayet açıktı. Bugüne kadar ortaya koyduğu icraatlarla işçi ve emekçi düşmanı olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak ölçüde ve defalarca kanıtlayan AKP hükümeti, yaklaşan seçimler nedeniyle yalanlara başvurarak emekçilere mavi boncuk dağıtmaya çalışıyordu. Sözlerine pek inanan olmasa da Kemal Unakıtan'ın sözleri dikkatlerin bahsi geçen araştırmaya yönelmesini sağladı. Zaten bir süre sonra da Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) daha yayınlanmadan meşhur olan bu çalışmanın sonuçlarını ilan etti.

TÜİK'in 2005 Hanehalkı Bütçe Anketi

Öncelikle bu çalışmanın sonuçlarına kısaca değinmekte fayda var. TÜİK'in yayınladığı açıklamaya göre 2005 yılında Türkiye'deki hanelerin toplam kullanılabilir geliri 255 milyar 639.7 milyon YTL olarak hesaplanmış. Bu gelirin 5 milyar 589 milyon YTL'sini en yoksul kesim olarak tanımlanan birinci yüzde 10'luk dilim almış. En zengin yüzde 10'luk dilimin aldığı pay ise 73 milyar 242.4 milyon YTL olarak hesaplanmış. Bu rakamları bir önceki yılın benzer çalışmalarında ortaya çıkan rakamlarla karşılaştıran TÜİK, en yoksul kesimin payının yüzde 2.25'ten yüzde 2.19'a gerilediğini, en zengin yüzde 10'luk kesimin payının ise yüzde 30.89'dan yüzde 28.65'e gerilediğini hesaplamış. Kısacası "en zengin"ler ile "en yoksul"ların gelirleri azalırken bunların arasında kalan diğer kesimlerin gelirlerinde nispi bir yükselme gözlenmiş.

Aynı hesaplamalar yüzde 20'lik dilimler üzerinden yapıldığında ise sonuçlar "en yoksul" yüzde 20'nin gelirlerinin 10'luk hafifçe arttığını gösteriyor. Kemal

Unakıtan'da açığozlülük yaparak açıklamasında bu ayrıntıdan faydalanıyor ve kendi iktidarları döneminde yoksulluğun azaldığını iddia ediyor.

Kemal Unakıtan'ın bu iddiası yalan ve çarpıtmaya dayanıyor. Aynı şekilde TÜİK'in araştırma sonuçları da gerçeklerin ve rakamların tersyüz edilmiş halinden başka bir şey değil. Buna rağmen söz konusu araştırmada ülkede yaşanan yoksulluğun, gelir adaletsizliğinin boyutlarını ortaya seren kimi unsurlar da mevcut. Nitekim, araştırma sonuçları yayımlandıktan sonra basında bu konuyla ilgili olarak

yayımlanan yazılarda bu gerçekler yer yer tüm çarpıcılığıyla ortaya da konulmuş bulunuyor. Örneğin ANKA Ajansı'nın söz konusu TÜİK araştırmasına dayanarak hazırladığı ve hemen bütün yayın organlarında yer alan haberde "en zengin yüzde 10'luk kesimle en yoksul yüzde 10'luk kesim arasında 13 katlık bir fark bulunduğu" özellikle vurgulanıyor. Yani TÜİK gibi gerçekleri tersyüz etmede hayli deneyim sahibi bir kuruluşun bile gelir dağılımındaki çarpıklığı gizleyemediği anlaşılıyor.

Diyarbakır'da yoksullu

Diyarbakır'daki 15 bin 585 nüfuslu iki mahalle, 2 bin 421 hanede çıkarılan yoksulluk haritası, kentte resmi rakamları aşan bir yoksulluğun yaşandığını ortaya koydu.

Sarmaşık Yoksullukla Mücadele ve Sürdürülebilir Kalkınma Derneği ve Yerel Gündem 21'in yürüttüğü araştırma, inceleme yapılan ve ortalama 6,4 kişilik hanelere giren paranın 273 YTL olduğunu belirledi. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) rakamlarına göre dört kişilik ailenin açlık sınırını 567 YTL.

2 bin 421 hanenin 447'sinde engelli bulunuyor; yeşil karta ulaşamayanların oranıysa yüzde 14.

Sarmaşık Derneği Proje Koordinatörü Barış Dikilitaş, Fatihpaşa'da bin 301, Gürdoğan'da bin 120 olmak üzere toplam 2421 hanede inceleme yaptıklarını açıkladı.

Göç sebebi: Çatışmalı ortam

Çalışmaya göre, Fatihpaşa'da 1301 hanede 7 bin 627 kişi yaşıyor; hane başına düşen kişi sayısı 5,8. Mahalledeki en kalabalık aile 24 kişiden oluşuyor. Gürdoğan'da ise, bin 120 hanede 7 bin 958 kişi yaşıyor ve hane başına düşen nüfus 7,1.

Fatihpaşa'da 184, Gürdoğan'da 108 aile, tek odalı evlerde yaşıyor. Fatihpaşa'da yaşayanların yüzde 52'si hiç göç etmediğini belirtirken, 1990-1999 arasında göç

edenlerin oranı yüzde 29,8.

Gürdoğan Mahallesi'nde ise hiç göç etmeyenlerin oranı yüzde 5,5; 1990-1999 yılları arasında göç edenlerin oranı yüzde 72.

"Temel göç sebebiniz nedir" sorusuna Fatihpaşa'dakilerin yüzde 49,1'i "çatışmalı ortam", yüzde 31,6'sı "ekonomik sebepler" diye yanıt veriyor. Gürdoğan'da çatışmalı ortam nedeniyle göç ettiğini belirtenlerin oranı yüzde 67,6; yüzde 19,8'lik kesim geçim sıkıntısı nedeniyle göç ettiğini açıklıyor.

Göç durumu düzeltmiyor

Göç ettikten sonra durumlarının düzelişip düzelmediği sorusu üzerine Fatihpaşa'dakilerin yüzde 59,4'ü göç etmeden önce durumlarının daha iyi olduğunu, yüzde 27,2'si ise "daha kötü" yanıtını verdi. Yüzde 26,4'ü ise değişen bir şey olmadığını ifade etti.

Gürdoğan'da göç etmeden önceki durumunun daha iyi olduğunu söyleyenlerin oranı yüzde 65. Durumlarının daha kötü olduğunu belirtenlerin oranı yüzde 10,8; yüzde 19,2'si ise değişen bir şey olmadığını ifade etti.

"Hane reislerinin iş durumu" sorusuna Fatihpaşa'dakilerin yüzde 23,9'u "işsiz", yüzde 32,2'si "vasıfsız işçi" yanıtını verirken, Gürdoğan'da kendini "mevsimlik vasıfsız işçi" olarak tanımlayanların oranı

Delesini yükseltelim!

TÜİK'in rakamları inandırıcı değil

Kızıl Bayrak'ın geçen haftaki sayısında Kemal Unakıtan'ın açıklamasındaki çarpıtmaya ilişkin sunlar söylenmişti: “Rakamların çarpıklığının nedeni ise sermaye sınıfının elde ettiği gelirin daha büyük bir kısmının kayıtdışı çıkmış olmasıdır. Sermaye sınıfı, kendine tanınan imkanlar sayesinde mali işlemlerinin çok büyük bir kısmını kayıtdışı olarak yürütmektedir. Patronlar vergi kaçırmak için gelirlerinin sadece bir kısmını kayıtlı hale getirmektedir. İşçi ve emekçiler için ise böyle bir şey söz konusu dahi değildir. Her vergi beyanı döneminde gazetelerde görmeye alıştığımız ‘işçisinden az kazanan patronlar’ şeklindeki haberler bunun ifadesidir. Dolayısıyla Maliye Bakanı'nın iftiharla söylediği ‘gelir dağılımında açık bir iyileşme var’ sözlerini, sermaye gelirlerinin daha büyük bir kısmının kayıtdışı kaçtığı biçiminde yorumlamak gerekmektedir.”

İktisatçı Mustafa Sönmez de bianet'te yayınlanan bir yazısında aynı anlama gelen şeyler söylüyor. TÜİK rakamlarına güvenilemeyeceğini, çünkü gelir dağılımını saptamada sağlıklı yöntemler kullandığını ifade ediyor. Mustafa Sönmez yazısının devamında sunları belirtiyor:

“Gelir dağılımı araştırmalarında veri, beyanla elde ediliyor. Yani seçilen örneklemeden hanelere gidilerek gelirleri soruluyor ve onlar neyi ifade ediyorlarsa, o doğru kabul edilip, gelirin 20'lik, 10'luk, 5'lik gruplar arasında nasıl dağıldığı, kamuoyuna bölüşüm portresi olarak sunuluyor.

Oysa, beyanla gelir verisi toplamak, başka verilerle çaprazlama test edilmedikçe yanlıcıdır. Nitekim, 2005 için bölüşüldü denilen gelir 255 milyar YTL iken, 2005 milli gelirinde bölüşülen gelir 409

milyar YTL. Yani arada 154 milyar fark var. Başka bir ifadeyle, paylaşılmış gelirden 154 milyar YTL, eksik beyan edilmiş. Bu, bölüşüldüğü iddia edilen gelirin yüzde 60 üzerinde bir gelirdir.

Eksik beyanda bulunanlar daha çok yüksek gelir grupları olduğu için, buradan kaynaklanan sorunu da, bu kesimin gelirlerinin eksik hesaplanması sonucunu doğurması.

Bu nedenle, bu yöntemle yapılan gelir dağılımı araştırmaları, gerçeği anlamamızı imkansız yapıyor.”

Sermayenin gizlemeye çalıştığı gerçekler neler?

Gerçekleri görmek isteyen TÜİK'in ısmarlama araştırmalarına veya Maliye Bakanı'nın yalanlarına değil, daha birkaç gün önce belirlenip açıklanan asgari ücrete bakmalıdır. Milyonlarca kişinin asgari ücret düzeyinde gelire sahip olduğu bu ülkede, sermayenin denetimindeki tespit komisyonu sermayenin çıkarları öyle gerektirdiği için tüm bilimsel verileri teperek 2007 yılının ilk yarısında geçerli olacak asgari ücreti 403 YTL olarak belirlemiştir. Dört kişilik bir ailenin insanca yaşayabilmesi için en az 1500 YTL gelire ihtiyaç duyduğu bir ülkede, milyonlarca işçinin ücretinin 403 bin YTL olması, yoksulluk ve sefaletin ne boyutta olduğunu bütün açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Gerçekleri görmek isteyen, işçi ve emekçilerin zorunlu harcamalarının son dört yılda ne ölçüde arttığına bakmalıdır. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, aynı meclis çatısı altında muhalefet milletvekillerinin “2003-2006 döneminde kira, doğalgaz, benzin, öğrenci servis ücretleri, toplu taşıma ve dersane ücretlerine ne kadar zam yapıldı” şeklindeki sorun

önergesine verdiği yanıt aynı zamanda “yoksulluk azaldı” açıklamasının bir yalandan ibaret olduğunu itirafıdır.

Buna göre AKP iktidarı döneminde ev kiralari yüzde 116, doğalgaz fiyatları yüzde 47.4, benzin fiyatları yüzde 60.9, belediye otobüs ücretleri ise yüzde 86.2 artmıştır. Bir asgari ücretlinin maaşının büyük bölümünün ev kirasına gittiğini düşünecek olursak, kiralari son dört yılda yüzde 116 artmasının milyonlarca ailenin yaşamında yol açtığı yoksullaşmayı tahmin etmenin bir güçlüğü yoktur.

Ve gerçekleri görmek isteyen yüzünü Diyarbakır'a çevirmeli, bir kalkınma derneği ile yaygın organının ortaklaşa yaptıkları yoksulluk araştırmasını dikkatlice incelemelidir. TÜİK'in araştırmalarından çok daha ciddi ve çok daha gerçekçi olduğu kesin olan bu incelemeye göre Diyarbakır'da 6-7 nüfuslu binlerce aile ayda ortalama 273 YTL ile yaşamaya çalışmaktadır. Araştırmanın yapıldığı semtlerde işsizlik en iyimser rakamlarla dahi yüzde 30'lar düzeyindedir. Ve bu kalabalık nüfuslu ailelerin önemli bir bölümü tek odadan ibaret evlerde yaşam savaşı vermektedir. Gene Diyarbakırlılar'ın ancak yüzde 22'si bir sosyal güvenlik kurumunun çatısı altındayken nüfusun yüzde 63'ü sosyal güvence ihtiyacını yeşil kartla çözmeye çalışmaktadır. Nüfusun yaklaşık yüzde 15'inin ise yeşil kartı dahi yoktur.

Suçlu sermaye düzenidir!

Bugün Türkiye'de sermaye ile emekçiler arasındaki gelir paylaşımı belki de hiç olmadığı kadar bozulmuştur. Yaratılan, üretilen bütün zenginlikler uluslararası tekellerin ve Türkiye'deki burjuva sınıfının kasalarına akarken, işçi ve emekçiler sefalet içinde bir yaşama mahkum edilmişlerdir.

Sermayeye ve onun hizmetkarlarına sorarsanız, kendileri yoksulluk ve gelir adaletsizliğini bir sorun olarak görmekte ve canla başla bu sorunu çözmeye çalışmaktadırlar. Kemal Unakıtan'ın ortada hiç de böyle bir şey yokken “yoksulluk azaldı” diye zil takıp oynaması bu ikiyüzlülüğün ifadesidir.

Oysa ki yoksulluğu ve gelir adaletsizliğini yaratan da, bundan en soysuz biçimde faydalanan da bizzat sermaye sınıfının kendisidir. Kısmi sonuçlar üreten göstermelik “yoksullukla mücadele” projelerini bir yana koyalım, bunun dışında sermayenin iktisadi ve sosyal alanda uygulamaya soktuğu tüm temel politikalar yoksulluğu arttırmakta ve gelir adaletsizliğini körüklemektedir. Bu politikalar zaten bu amaçla gündeme getirilmekte ve kararlılıkla uygulanmaktadır. Sermaye sınıfı söz konusu olduğunda en başarılı, en doğru ekonomi politikası en fazla sömürüyü sağlayan, en çok kâr artışına yol açan politikadır. Yoksulluk ve gelir adaletsizliği sermaye sınıfının sorunu değildir. Dolayısıyla bunları gerçek anlamda çözmek için ne bir niyeti ne de bir politikası bulunmamaktadır.

Gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünya düşü işçi sınıfına aittir. Sermayenin köhnemiş egemenliğini, kan emici düzenini yıkarak bu düşü gerçekleştirecek olan da gene işçi sınıfının kendisidir, onun omuzlarında yükselecek devrimci sınıf mücadelesidir.

k resmi rakam tanımıyor

yüzde 63,3 oldu.

Açlık sınırı altındalar, yeşil kartları yok

Türkiye İstatistik Kurumu'nun Kasım 2006 değerlerine göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 567,38 YTL. Ortalama 5,8 kişilik haneye sahip Fatihpaşa'da bir ailenin eline geçen para ortalama 272,9 YTL olarak belirlendi. Fatihpaşa'da hanelerinin net bir gelirinin olmadığını belirten ailelerin oranı yüzde 10,5; Gürdoğan'da hiç geliri olmayanların oranı yüzde 4,3.

Gürdoğan'da 200 YTL ve altında gelire sahip olanların oranı yüzde 37,3, 201-400 YTL gelire sahip olanların oranı yüzde 43,4. Gürdoğan'daki hanelerin yüzde 80,7'si, 400 YTL ve altında bir gelire yaşıyor.

Araştırmanın bir diğer saptaması da, mahallelerde yaşayanların sosyal güvenceden yoksun olmaları. Fatihpaşa'da Emekli Sandığı, Bağ-Kur ve SSK'lilerin oranı yüzde 22,2; “yoksulluk belgesi” olarak da kabul edilen yeşil kartlıların oranı yüzde 63'ü buluyor. Yeşil karta da sahip olamayanların oranıysa yüzde 14,3.

Gürdoğan'daysa yine temel sosyal güvenlik kurumu olan Emekli Sandığı, Bağ-Kur ve SSK güvencesinde olanların oranı yüzde 10,1; yeşil kart güvencesinde olanların oranı yüzde 73,4. Gürdoğan'da hiçbir güvenceye sahip olamayanların oranı ise yüzde 16.

Çocuklar okutulmuyor çalıştırılıyor

Fatihpaşa Mahallesi'nde görüşülen “hane reisleri”nin yüzde 38'inin okuma yazması yok; Gürdoğan'da bu oran yüzde 34.

Fatihpaşa'da 285 hanedeki 438, Gürdoğan'da 206 hanedeki 296 çocuk okul çağında olmasına karşın okula gönderilmiyor. Her iki mahallede 214 hanede yaşayan 289 çocuk çalıştırılıyor.

Fatihpaşa'daki hanelerin yüzde 50,5'inde tedavi gerektiren hasta bulunurken, evde bulunan engelli oranı yüzde 18,5. 4 hanede 4, 6 hanede 3, 25 hanede 2, 206 hanede 1 olmak üzere toplam 231 hanede 280 engelli var. Gürdoğan'da hanelerin yüzde 34,5'inde tedavi gerektiren hasta, 216 hanede engelli bulunuyor.

Talepler iş ve aş

Fatihpaşa'da görüşülen “hane reisleri”nin yüzde 54,4'ü birinci ihtiyacının gıda olduğunu söyledi; yüzde 3,9'u “sıcak aş” istedi. Ev eşyası talep edenlerin oranı ise yüzde 7,7 oldu. Gürdoğan'daysa görüşülenlerin yüzde 21,6'sı gıdayı, yüzde 14,3'ü barınmayı birinci ihtiyaç olarak sıraladı. Gürdoğan'da iş talep edenlerin oranı ise yüzde 28,2.

(Radikal, 27 Aralık 2006)

İstanbul İşçi Kurultayı'na sunulan tebliğlerden...

İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği sorunu

Öncü devrimci işçilerin bir çatı altında toplanmak için atacakları somut adımlar, bu yönde gösterecekleri kararlılık ve ısrar, sınıfın birliğine giden yolu da açacaktır. Öncü işçilerin sınıflar mücadelesi okulunda yeterli bir eğitimden geçmemiş olması belli ölçüde işi zorlaştırırsa da, bu eksiklik, öncülerin birliği yönünde başarılı adımların atılması önünde engel teşkil etmez.

Kurultaylar sürecinin başından itibaren “sınıfa karşı sınıf” vurgusunu özel bir tarzda öne çıkarıyoruz. Zira sınıf mücadelesinde etkili bir yer tutabilmenin yolu, burjuvaziye karşı bağımsız sınıfsal bir duruşu sergileyebilmekten geçmektedir. İşçi sınıfı böyle bir duruşu ancak örgütlü olduğu zaman sergileyebilir. Oysa bugün işçi sınıfının temel sorunu örgütsüzlüktür. Sınıfın hâlihazırdaki tek kitlesel örgütü sendikalar. Sendikalar ise hem işçilerin yalnızca küçük bir bölümünü kapsamaktadır, hem de büyük oranda burjuva bir kast haline dönüşmüş bulunan sendika bürokrasisinin denetimindedir.

Sorunu derinleştiren nesnel zemin

İşçi sınıfının genel kitlesi bir yana, bu şartlarda devrimci öncü işçilerin birliğinden bile söz edemiyoruz. Son yıllarda sınıf hareketinin güçten düşmesi ve bunun sınıf kitleleri içinde yaydığı umutsuzluk biliniyor. Buna zaman zaman gerçekleşen tekil çıkışların genellikle başarısızlığa uğraması da eklenince, işçiler arasında ciddi bir güven sorunu yaşanıyor. Sınıfın öncü/devrimci kesiminin sermaye ile ciddi sınıf çatışmaları alanındaki deneyim yetersizliği de düşünüldürse, sorunun ciddiyeti ve boyutu daha iyi anlaşılır.

Kapitalistlerin esnek üretim sistemini yaygınlaştırmaları ve bu saldırıyı tamamlayan yasal düzenlemeler de, işçi sınıfını bölüp parçalamanın, örgütlü ve birleşik bir güç olarak hareket etmesini önlemenin temel araçlarıdır. İşçi sınıfının bu dağılık ve örgütsüz hali, sermaye cephesinden gelen saldırıları daha da pervasızlaştırmaktadır. Buna karşı etkili bir direnişin örgütlenememesi, sınıfı çaresizlik duygusuna sürükleyen boğucu bir atmosfer yaratmaktadır.

Devrimci öncü işçilerin birliği kendini dayatan temel önemde bir ihtiyaçtır

Sınıfın tabandan gelen hareketiyle umutsuzluk ruh hali kırılmıyor, boğucu abluka parçalanamıyorsa, sürece devrimci iradi müdahalenin önemi daha bir artıyor demektir. Sınıf hareketi elbette salt iradi devrimci müdahalelerle geliştirilmez. Ancak bu durum, sınıfın öncü ve dinamik kesimlerini bir çatı altında toplayıp, sınıf hareketinin gelişim sürecini hızlandırmanın önemini hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. Tersine, iradi müdahalenin böylesi dönemlerde apayrı bir önemi var.

İradenin gerçekleşmesi örgütlü bir gücü zorunlu kıldığına göre, ilk adımı devrimci öncü işlerin atması gerektiği açıktır. Öncü devrimci işçilerin bir çatı altında toplanmak için atacakları somut adımlar, bu yönde gösterecekleri kararlılık ve ısrar, sınıfın birliğine giden yolu da açacaktır. Öncü işçilerin sınıflar mücadelesi okulunda yeterli bir eğitimden geçmemiş

olması belli ölçüde işi zorlaştırırsa da, bu eksiklik, öncülerin birliği yönünde başarılı adımların atılması önünde engel teşkil etmez.

Tek çatı altında toplanmak için devrimci/öncü işçi kimliği yeterli bir zemindir

Öncü işçi ya da bu kimliği edinme potansiyeli taşıyan ileri işçilerin sınırlı da olsa bir kısmı, politik tercihini yapmış durumda. Bunlar kendini şu veya bu ileric, devrimci parti ya da grubun safında ifade ediyor. Daha geniş olan kesim ise, henüz siyasal bilince dayalı bir tercih yapmaktan uzaktır. Hatta bu kesim içinde, gerici sermaye partilerini şu veya bu ölçüde destekleyenler de var. Kimi zaman politik olan işçiler sınıfın sorunlarına ilgisiz kalırken, diğer kesim sınıfın sorunlarına ilgili, ancak ileric devrimci politik akımlara mesafeli durabilmektedir. Bu bugünkü sınıf hareketinin önemli tezatlarından biridir. Bu tür sorunlara rağmen, genel planda “öncü işçi” niteliği ya da potansiyeli taşıyan işçilerin uygun örgütsel biçimler içinde birleşmesi olanaklı, dahası zorunludur. Bu birleşme, öncü olma iddiası taşıyan her işçi için bir görevdir.

Bu başarılamadan, devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminin önünü açmak, sınıfın geri kesimlerini ileriye çekmek mümkün olamayacaktır. Belli grup ya da partilerin saflarında yer alsalar da, sınıf hareketine devrimci müdahale planında zayıflık taşıyan ve sınıf hareketinin verili geriliğinden de fazlasıyla etkilenen bu öncü güçlerin bir araya gelmesi, büyük bir enerji ve çözüm imkanı ortaya çıkaracaktır. Sorunun büyük önemi buradan gelmektedir.

Verili koşullarda, sınıf hareketi böyle bir birleşmeyi dayatacak basıncı sağlayamadığı için, devrimci müdahale özellikle gerekli ve kaçınılmazdır. Fakat bu müdahalenin birlik için sunacağı çatı, henüz “politik olmayan” öncü işçileri de kapsayacak esneklikte olmalıdır. Bu çatı elbette apolitik olmayacaktır. Tersine, sınıfın sorunlarını politik bir perspektif içinde ele alan, bu temelde sınıf kitlesini politikleştirmeyi de temel hedef olarak saptayan bir mücadele çizgisi izlenmelidir. Devrimci/öncü işçileri çatısı altında toplayabilen bir platform, politikayı sınıf adına ve sınıf hareketini geliştirme hedefiyle yapmakta güçlük çekmeyecektir.

Bu platform, sendikalı ya da sendikasız, sözleşmeli veya kadrolu, ana firma ya da taşeron işçisi ayrımı yapmadan öncü işçileri bünyesinde toplamayı hedeflemelidir. Yanısıra işkolu veya cinsiyet ayrımına da yer vermemelidir. Kısacası, bir işçi havzasında, bir Organize Sanayi Bölgesi'nde veya sanayi sitelerindeki tüm öncü/devrimci işçileri birlik çatısı altında toplamak için azami çaba sarf etmelidir.

Asgari bir mücadele programıyla birliğin ilk somut adımları atılmalıdır

Eğilimleri ve tercihleri farklı olan öncü işçileri aynı zeminde birleştirebilen bir platform, öncülerin örgütsel ve eylemsel birliğini sağlama yönünde de kayda değer bir mesafe katetmiş olacaktır. Bu andan itibaren, bizzat öncü işçilerin alacağı ortak kararlar doğrultusunda belirlenecek asgari bir mücadele programını hayata geçirmenin önünde bir engel kalmayacaktır.

Öncü işçilerin ortak bir örgütsel zeminde buluşmasının esas amacı sınıf kitlelerinin birleştirilmesi ve etkin bir mücadeleye yöneltilmesi olduğuna göre, belirlenecek mücadele programı da bu amaca hizmet etmelidir. Bu yönde atılacak adımların sınıf tabanında yankı uyandırabilmesi, elbette iddiadaki ciddiyete, mücadeledeki kararlılık ve ısrara sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Bu çerçevede öncüler çatısı altında birleştiren platform, yaygın politik faaliyet yürüterek işçi sınıfının gündemine girmeli, sınıf hareketinin gelişim ve sorunlarına eğilmeli, mücadeleyi tabana yaymak perspektifiyle hareket etmelidir. Birleşen öncü işçiler, sınıfın ülke genelindeki eylemlerinden mevzi direnişlere, çalışma, yaşam ve eylem alanlarından tek tek fabrikaların sorunlarına kadar, işçi ve emekçileri ilgilendiren tüm sorunlara gereken ilgiyi göstermelidir. Sadece ülke içindeki sorunlar değil, bölgesel ve uluslararası gelişmeler de ilgi konusu edilmeli, işçi sınıfı, bu olaylar karşısında kendine yakışır bir tutum almaya çağrılmalı ve buna yönlendirilmelidir.

Yaygın politik faaliyet kapsamında bülten, bildiri, broşür, afiş, anket gibi araçlar kullanılmalı; periyodik toplantılar, eğitim çalışmaları, film gösterimleri, seminer, panel gibi etkinlikler gerçekleştirilmeli; grev veya direnişlere toplu ziyaretler ve dayanışma eylemleri örgütlenmelidir. Yanı sıra yerel, bölgesel veya genel eylemlere toplu katılım sağlamak için de yaygın faaliyet yürütülmelidir.

Unutmamalıyız ki, öncü/devrimci işçilerin ve bir bütün olarak sınıfın birliğini sağlamak;

- Sınıf hareketinin bağımsız bir kimlik kazanması,

- İşçilerin aynı ve tek ordunun neferleri olduğunu anlayabilmesi ve bu fikrin kökleşmesi,

- Sermaye ajanlarının sendikalarımızdan sökülüp atılabilmesi,

- Sınıf üzerinde etkili olan burjuva akımların geriletilmesi,

- Mevcut toplumsal-siyasal sistemi aşan taleplerin ortaya konabilmesi,

- Ve nihayet, diğer emekçi sınıflara önderlik etme tarihsel misyonunun yerine getirilebilmesi için de şarttır. Tüm bunlar, işçi sınıfının bilincini ilerletmek, birliğini, dayanışmasını, örgütlenmesini ve eylem yeteneğini güçlendirebilmek için de şarttır.

Nihayet kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurma mücadelesinin geliştirilmesinde de devrimci/öncü işçilerin ve sınıfın birliği hayati bir rol oynayacaktır...

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

İstanbul İşçi Kurultayı'na sunulan tebliğlerden...

Sendikal bürokrasi ve devrimci sınıf sendikacılığı

Öncelikle sendikalara ve sendikal bürokrasiye ilişkin birkaç noktanın altını çizmek gerekiyor.

1) Sendikalar işçi sınıfının iktisadi mücadelesini yürüttüğü örgütlerdir ve tarihsel deneyim onların bu açıdan en uygun örgütsel biçim olduğunu göstermektedir.

2) Gündelik çıkarları esas alan bir mücadele yürüten sendikalar işçi sınıfının hiçbir ayırım gözetmeksizin tamamını kucaklayan yığınsal örgütlülüklerdir.

3) İşçi sınıfı ideolojik ve politik mücadelenin yanısıra iktisadi mücadele içerisinde birleştirilir, örgütlenir, eğitilir ve sınıf bilinci gelişir. Bu yanıyla sendikalar sınıfın iktidar mücadelesinin önemli bir kaldıraçtır.

İşçi sınıfı cephesinden bu derece önemli olan sendikalar ve sendikal mücadele, burjuvazi açısından da aynı derecede önemlidir. Burjuvazi, sınıfın haklarını geliştirmesine engel olmak ve onu iktidar mücadelesinden alıkoymak için her yolu denemektedir. 1800'lü yılların başlarında sendikal örgütlenme girişimleri baskı, şiddet ve yasaklarla engellemeye çalıştı. Bunu başaramayan burjuvazi, bu kez işçilerin bir kesimini yaşam ve düşünüş tarzı ile sınıftan kopartarak, sınıfı denetim altına alma yolunu tuttu. Gelişmiş kapitalist ülkelerde 20. yüzyılda genelşen işçi aristokrasisi üzerinden sendikalar denetim altına alındı ve sendikal hareket sermaye karşısında iyice güçten düştü.

Ülkemizde ise sendikal bürokrasinin oluşum ve gelişim süreci daha farklı bir şekilde, devlet güdümlü sendikacılık anlayışı üzerinden şekillendi. 1908 grevlerinin ardından sendikaların yasaklanması, 1920'lerde CHP tarafından kurulan "işçi büroları", 1938'de getirilen "sınıf esasına dayalı örgütlenme yasağı", bu yasağın 1946'da kalkmasının ardından kurulan bağımsız sendikaların kapatılması ve bizzat iktidar eliyle kurulan sendikalar, işçi sınıfını düzen adına denetim altına alabilmek amacını taşıyordu. 1952'de "siyaset üstü sendikacılık" anlayışı ile kurulan Türk-İş bu tablonun geldiği son nokta oldu.

Tüm bunlara karşın sınıf mücadelesinin güçlenen seyri bu cendereyi çok geçmeden parçaladı. 1960'larda gelişen toplumsal hareketlilik, işçi sınıfı saflarında düzenden ve düzenin sendikalarından kopma eğilimine yol açtı. Taban basıncıyla 1967 yılında DİSK'in kurulması bunun ürünü oldu. Ancak DİSK de işçi sınıfının düzenden kopma eğilimi karşılayacak bir önderlikten yoksundu. Nitekim 15-16 Haziran direnişi ile birlikte düzenin sınırlarını aşamayacağını da göstermiş oldu.

Bugünün Türkiye'sinde hakim iki sendikal anlayıştan bahsedebiliriz. Bunlardan biri doğrudan sermayenin politikaları doğrultusunda şekillenen "devlet güdümlü sendikacılık" anlayışı, diğeri saldırıları fiili meşru mücadele yolu ile değil, masa başında çözmeyi hedefleyen liberal, reformist "çağdaş sendikacılık" anlayışıdır. İster sermaye politikalarının doğrudan uygulayıcıları olsunlar, ister "sosyal diyalog" adı altında sorunları uzlaşarak çözmeyi tercih etsinler, sonuçta her iki akım da burjuvazinin ve sermaye düzeninin hizmetindedir.

Sendikal ihanet özellikle son on yıldır daha

pervasız bir biçimde sergilenmektedir. Sermayenin saldırılarının toplum düzeyinde artmasına ve bu saldırıların baş hedefinde işçi sınıfının kazanılmış hakları olmasına rağmen, sendikal bürokrasi kendisine işçi sınıfında oluşan tepkiyi etkisizleştirme, saldırıları onaylama misyonunu biçmiştir. Tek tek işyerlerinde ise toplu sözleşmeler patronların çıkarları doğrultusunda kapalı kapılar ardında imzalanmakta, yeni fabrikaları örgütlemekten kaçınılabilmektedir. Geline yerde ihanet tüm sendikal bünyeyi sarmış, sendika konfederasyonlarını aşarak şubelere, hatta işyeri temsilciliklerine kadar derinleşmiştir.

Böylece sendikalar sermaye düzeni karşısında her geçen gün etkisizleşmekte, düzenin basit birer uzantısı konumuna gelmektedir. Sermayenin pervasızlığı karşısında sendikal bürokrasinin sergilediği ihanet, işçilerde sendikalara güvensizliğe, giderek ilgisizliğe ve uzaklaşma yol açıyor. Bir araştırmaya göre, geçmişte sendikal işyerlerinde çalışan işçilerin %40'ı bir daha sendikaya üye olmayacaklarını ifade edebiliyor. Bu bugünkü durumun vahametini gösteriyor. Sendikalar işçilerin büyük bir çoğunluğu tarafından üye aidatı kesmekten başka bir işe yaramayan yapılar olarak algılanıyor.

Elbette bu tablonun tek sorumlusu sendikal bürokrasi değildir. Sınıf hareketinin bugün yaşadığı tıkanıklığın bir dizi farklı nedeni bulunmaktadır. Sınıf hareketinin geriliği ve devrimci hareketin zayıflığı sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki denetimini kolaylaştırmakta, sendikal çürümeyi hızlandırmaktadır.

Bu alanda yaşanan tıkanıklığı aşmanın temel koşulu birleşik, kitlesel ve devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilebilmesidir. Devrimci sendikal anlayışın sendikalara hakim kılınması ancak, bu doğrultuda alınan mesafe ölçüsünde ve bunun bir parçası olarak başarılabilir.

Sendikalar içinde devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını geliştirmek için dikkat edilmesi gereken noktalar şunlardır:

Birincisi, sendikal mücadele ile siyasal mücadele arasındaki ilişkinin doğru kurulmasıdır. Bugün sendikal bürokrasi tarafından da savunulan, sendikal mücadelenin siyasal mücadeleden bağımsızlığı anlayışı kaba bir burjuva aldatmacasıdır. İşçi sınıfının politik bakışını yansıtmayan, sınıfa karşı sınıf tutumu üzerinde şekillenmeyen bir sendikal mücadele, daha en baştan burjuvazi karşısında yenilgiye uğramaya mahkumdur. Sendikaların ilk ortaya çıktığı dönemlerde yer yer sendikaların bağımsızlığı adına savunulan, böylece işçi sınıfını burjuva ideolojisine teslim eden bu anlayış, sendikal hareketin bugün yaşadığı çürümenin en önemli sebeplerinden biridir. Sendikalar işçileri gündelik mücadeleler içinde sermayenin saldırılarına karşı savunmakla kalmamalı, bu mücadeleyi devrimci sınıf perspektifiyle yürüterek, işçiler arasında ücretli kölelik düzeninden kurtulma bilincini geliştirebilmelidir. Ancak böylece sendikalar gerçek sınıf örgütleri haline gelebilir, her türlü burjuva etki ve politikanın dışına çıkmayı başarabilirler.

Elbette sendikalara parti misyonu yüklenemez. Fakat sorun, sendikalarda, sınıfın bilinçli azınlığı olan örgütlü-devrimci kesiminin sınıfın geri kesimlerine

doğru perspektif ve politikalarla önderlik edebilmesidir. Bu başarıldığı koşullarda bugünün uzlaşmacı sendikacılık anlayışının yaşama şansı kalmayacak, işçi sınıfının fiili-meşru mücadelesinin gücü açığa çıkacaktır.

İkinci nokta, sendikal bürokrasiye karşı yürütülecek mücadele sorunudur. Sendika bürokratlarının uygulamalarına karşı net ve kararlı tutumlar alınmalı, işçiler nezdinde güçlü bir teşhiri yapılabilir. Sendikal demokrasinin egemen hale getirilip iç örgütlülüğün sağlanması doğrultusunda etkili bir mücadele yürütülmelidir. Zira bugün sendika bürokratlarının bu denli rahat hareket edebilmelerinin gerisinde, diğer etkenlerin yanısıra, sendikaların iç örgütlenmesindeki zayıflıklar vardır.

Sendikal demokrasi çerçevesinde ileri süreceğimiz talepler şunlardır:

Sendika yönetimine gelen işçiler görevlerini yerine getirmediği koşullarda derhal geri çağrılabilir. Sendika genel kurulları iki yılda bir yapılmalıdır. Profesyonel çalışan sendikacıların ücreti, o işkolundaki işçilerin ortalama ücretini geçmemelidir. Sendika üyelerinin eğitimine yeterince fon ayrılmalıdır. Gelirler ve harcamalar o sendikanın örgütlü olduğu tüm fabrikalarda aylık olarak liste halinde asılmalı, harcamalar konusunda tüm işçiler bilgilendirilmelidir. Yeniden seçilemeyen sendika yöneticileri işlerine geri dönebilir. İşyerlerinde TİS komiteleri, işyeri komiteleri kurulmalı, tüm kararlarda işçilere söz ve karar hakkı tanınmalıdır. İşyeri komiteleri ve temsilciler seçimle iş başına gelmeli, gerektiğinde geri çağrılmalıdır. Sendika yönetimine girmek için aranılan çalışma süresi kaldırılmalıdır. Toplu sözleşmede yetkili işyeri komiteleri olmalıdır.

Sendikal demokrasinin işletilmesi, işçi kitlesinin ilgi ve girişkenliğinin gelişmesini kolaylaştıracak, söz ve karar hakkının tanınması sınıf bilincini gelişmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Üçüncüsü; bir sendikanın gerçek bir işçi örgütü olabilmesi ve sermayenin denetimi dışına çıkabilmesi için her şeyden önce tabanın karar alma süreçlerine aktif katılımının sağlanması gerekir. Bu ise önümüze güçlü taban örgütlülükleri oluşturma sorumluluğunu koymaktadır. İşyeri komiteleri vb. türden güçlü taban örgütlülükleri oluşturulabilirdiği ölçüde, açığa çıkacak taban basıncı sendikaların gerçek işlevini yerine getirmesinde etkili olacak, sendikal bürokrasinin ihanetini engellemede önemli bir rol oynayacaktır.

Toparlayacak olursak;

Ekonomik mücadele ve bu mücadelenin örgütlülüğü olan sendikalar, işçi sınıfının tarihsel mücadelesi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Fakat sendikaların sınıf mücadelesinde kendi rolünü oynayabilmesinin temel koşulu, sınıfa karşı sınıf tutumuna dayalı güçlü örgütlenmeler yaratılmaktan, sendikalar içinde etkin mücadeleler yürüterek devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını hakim hale getirmekten geçmektedir.

Hiç kuşkusuz bu sorumluluk öncelikle bugün burada toplanan biz sınıf bilinçli öncü işçilerin omuzlarındadır.

Ümraniye İşçi Platformu

ÇÜ: Faşist saldırıları püskürteceğiz!

Yıllardır üniversitelerde muhalif sesleri boğmayı hedefleyen sermaye devleti, bu saldırılarda faşist çeteleri de zaman zaman öne sürüyor, üniversitelerde faşist baskı ve törürü hakim kılmaya çalışıyor. İzmir, İstanbul, Ankara, Çanakkale ve son olarak Malatya ve Mersin'deki faşist saldırılar bunu hedefliyor. Bu saldırılar sonucu birçok ilerici, devrimci öğrenci yaralandı.

Mersin Üniversitesi'nde önce faşist çetelerin ardından polisin vahşi saldırısına maruz kalarak gözaltına alınan 76 arkadaşımızla dayanışmak için, Çukurova Üniversitesi'nde 22 Aralık günü bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

ÇÜ ÖDER-G, DGD, DGH, Ekim Gençliği, Emek Gençliği, SGD, SDG, Öğrenci Kolektifleri, ÖDP ve ÖGD-G'nin birlikte örgütlediği ve ESP'nin destek verdiği eylem, saat: 12.30'da R1 derslikleri önünde gerçekleştirildi. Eylemde, "Faşizme karşı omuz omuza!" şiarı yazılı pankart açıldı ve "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Üniversiteler bizimidir, bizimle özgürleşecek!", "Yaşasın halkları kardeşliği!" sloganları atıldı.

Basın metninin okunmasının ardından eylem sloganlarla bitirildi. Eyleme yaklaşık 50 öğrenci katıldı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci'de faşizme geçit yok!

27 Aralık günü akşam saatlerinde Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde hareketli anlar yaşandı. Daha önce 4 yurtsever arkadaşımıza satırlarla saldıran faşistlerden birinin sınavına girmek için Hukuk Fakültesi'ne geldiği öğrenildi. Bunun üzerine okulda bulunan devrimci, demokrat öğrenciler kampüs içinde toplandı. Öğrenciler faşistin sınavdan çıkmasını beklerken okulun çevresinde kolluk güçleri yığınak yaptı. Faşistlerin de okulun etrafında toplandığını öğrendik. Okula giren sivil polislerle öğrenciler taş atarak yanıt verdi. Bunun üzerine kısa süreli gerginlik yaşandı. Polis daha sonra kampüs içine kadar girdi. Daha sonra faşistin polis koruması eşliğinde okuldan çıkarıldığını öğrendik.

Devrimci, demokrat öğrenciler olarak polis kampüsü terketmeden dağılmayacağımızı söyledik. Kampüsteki bekleyiş sırasında hocalarımızla konuştuk. Eğitim-Sen'den bir temsilci geldi. Polisin de kampüsü terketmesinin ardından yaklaşık bir saat sonra, aralarında hocalarımızın ve Eğitim-Sen'den bir temsilcinin bulunduğu 80 kişilik bir kitleyle toplu çıkış gerçekleştirdik. Kitle Mithatpaşa Caddesi'nde geldiğinde sloganlar atılmaya başlandı. Sık sık "Cebeci faşizme mezar olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Yüksel Caddesi'ne gelindiğinde, bir arkadaşımız kampüste yaşananları anlattı. Konuşmanın ardından eylem sona erdi.

Cebeci Ekim Gençliği

Yıldız'da tepki sürüyor

Yıldız Teknik Üniversitesi yönetimi atılan her adıma soruşturma açmaya devam ediyor. Dönem başında soruşturma ve cezalara karşı yapmış olduğumuz oturma eylemine ve yemekhane zammına karşı örgütlemiş olduğumuz 3 günlük uyarı boykotuna soruşturmalar açan YTÜ yönetimi, 4 Aralık günü başlatmış olduğumuz boykota ve bu süreçteki basın açıklamalarına da soruşturma açmayı ihmal etmedi.

Yemekhane zamlarına karşı ördüğümüz mücadelede karşımıza çıkan anti-demokratik uygulamalar ve soruşturmalar ile ilgili "Yıldızteпки" olarak bütünsel bir çalışma hattı izliyoruz. 22 Aralık günü, yürüttüğümüz çalışmaların bir parçası olarak okulda bir futbol maçı düzenledik. Bir haftadır yaygın afiş ve duyurusunu yaptığımız maça arkadaşlarımız, üzerlerinde "Soruşturmalara son, tüm soruşturmalara Yıldız A.Ş sponsorluk etmektedir!" yazılı tişörtlerle çıktılar. Soruşturmaların bu kadar yoğun olduğu bir dönemde yapmış olduğumuz maç izleyenlerin ilgisini çekti.

Ekim Gençliği YTÜ

İLGP kampanyası sona erdi

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak "Savaşa değil, eğitime bütçe!" başlıklı kampanyamızı bir basın açıklaması ile sonlandırdık.

Kampanya süresince, çeşitli liselerde ve dershanelerde yoğun materyal kullandık. Bütçeden eğitime ayrılan payın artırılması talebiyle başlattığımız imza kampanyasına bine yakın liseli katıldı. Şimdiden yüzlerce kartı Filistin'deki liselilerle dayanışmak amacıyla topladık.

23 Aralık günü Kadıköy'de gerçekleştirdiğimiz eylemde "Savaşa değil eğitime bütçe!/İLGP" imzalı pankartımızı açtık. Çeşitli taleplerimizin yer aldığı dövizlerimizi taşıdık. Coşkulu sloganlarımızla taleplerimizi haykırdık.

Açıklamada eğitime bütçeden ayrılan payın çok düşük olduğunu vurguladık. Sermaye iktidarının bu konudaki ikiyüzlü politikalarını teşhir ettik. Emperyalist işgallerin parçası olmak için harcanan milyarların eğitime harcanması gerektiğini vurguladık. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Toplumcu Eğitim Öğrencileri çalışması

Geçen yıl AÜ Eğitim Fakültesi'nde başlatmış olduğumuz sözleşmeli öğretmenlik çalışmasına bu yıl Toplumcu Eğitim Öğrencileri çalışması olarak yeniden başladık. İlk olarak anket çalışması yaptık. İki haftalık süreçte yaklaşık 80 anket yaptık. Anket sayesinde insanlarla uzun süreli sohbet etme ve tartışma imkanı bulduk. Özellikle mesleki örgütlenmeler ve eğitim öğrencileri örgütlülüğü üzerine gerçekleştirdiğimiz tartışmalar verimli oldu. Eğitim öğrencileri gazetesi fikri de birçok öğrenci tarafından anlamlı bulundu ve bu çalışmanın içinde yer almak istediklerini söylediler. Çalışmanın sonucu olarak AÜ Eğitim Fakültesi'nde bir "Eğitim Öğrencileri Gazetesi" çıkartma kararı aldık. Tatil dönüşü bir toplantı yapmayı düşünüyoruz.

Toplumcu Eğitim Öğrencileri/Eskişehir

"Üniversiteler ve YÖK strateji raporu" paneli

27 Aralık günü AÜ SBF'de Öğrenci Kolektifleri tarafından "Üniversiteler ve YÖK strateji raporu" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Fikret Başkaya ile SBF öğretim üyesi Metin Özügürü da panele konuşmacı olarak katıldılar.

Panel, Öğrenci Kolektifleri adına bir öğrencinin üniversiteler ve özelde de YÖK raporuna ilişkin sunumuyla başladı. Yapılan konuşmada; üniversitelerin paralı hale getirildiği, bilimden uzak bir eğitimin dayatıldığı ve bu raporun tümüyle sistemden yana olduğu vurgulandı. Ardından "Asistan Girişimi" adına bir konuşma yapıldı; akademik personelin hiçbir iş güvencesinin olmadığı, bu durumun akademik alanda baskı ortamı yarattığı ve bilimsel üretimin önünde engel olduğu dile getirildi.

Metin Özügürü, bugün üniversitelerde gerçekleşen neoliberal saldırıların meşru bir zemine oturmadığını vurguladı. Fikret Başkaya ise, "YÖK strateji raporu" nun neoliberal politikaların gerisinde kalmamak amacıyla hazırlandığını, üniversitelerin artık bilim üreten kurumlar olmadığını ve YÖK'le, jandarmayla sürekli denetim altında tutulmak istendiğini vurguladı. Başkaya, üniversitede yürütülen mücadelenin toplumdaki özgürleşme mücadelesine bağlı olması gerektiğini dile getirdi.

Panel soru-cevap şeklinde devam etti ve mücadele çağrısıyla son buldu.

Ekim Gençliği/Ankara

Güvenlik Konseyi neo faşist çeteye boyun eğdi!

Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi, bir kez daha uğursuz rolünü oynayarak ABD emperyalizminin noterliğini üstlendi. Nükleer programı gerekçesiyle İran'a yaptırımlar öngören karar tasarsını kabul eden Güvenlik Konseyi, neo-faşist çetenin dayatmalarına karşı duracak iradede yoksun olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Oybirliği ile alınan Güvenlik Konseyi kararı, BM'yi emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının dolaysız suç ortağı yapmak isteyen Amerikan rejiminin belli ölçüde amacına ulaştığını ortaya koydu.

AB üçlüsü -İngiltere, Fransa, Almanya- tarafından hazırlanan karar tasarısı, konseyde yapılan oturumda, 15 üyenin tamamının oylarını alarak oybirliğiyle kabul edildi. Önceleri ABD dayatmalarına karşı çıkan Rusya-Çin ikilisinin de karara onay vermesi, ya kirli pazarlıklar sonucu Bush yönetimiyle anlaşmaya vardıklarını, ya da Washington'a karşı direnmekten aciz kaldıklarını gösteriyor.

Güvenlik Konseyi kararı, "İran'a doğrudan ya da dolaylı hassas nükleer malzeme ve balistik füze satışı ya da transferinin engellenmesini" öngörüyor. İran'ın Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (UAEK) ile işbirliği yaparak nükleer faaliyetlerini gecikmeksizin askıya almasını talep eden karar, bu ülkenin nükleer

faaliyetlerine katkıda bulunacak her türlü malzeme, teknoloji ve finansmanın sağlanmasının da yasaklanmasını istiyor. Yanısıra karar, İran'ın bu tür faaliyetlerine katılan kişilere ve kurumlara seyahat yasağı ve mallarının dondurulması gibi yaptırımlar da getiriyor.

Nükleer programının barışçıl amaçlı olduğunu öne süren İran yönetimi ise, uzun süreden beri devam eden ABD emperyalizmi merkezli dayatmalara boyun eğmiyor. Bir süredir emperyalist güç odaklarının blok tutum almasını önleyecek manevralar yapan İran yönetimi, daha çok Rusya-Çin ikilisine güveniyordu. Oysa İran'la çok yönlü ilişkiler geliştirmelerine rağmen bu güçler, sonuç itibarıyla ABD ile batılı müttefikleriyle aynı kararın altına imza attı. Kuşkusuz

Güvenlik Konseyi kararının altına imza atan Rusya-Çin ikilisi, İran'la geliştirdikleri çıkar ilişkilerinden vazgeçmiş değiller. Fakat yine de karar Tahran yönetimi aleyhine bir havanın oluşmasına katkıda bulunabilecek içeriktedir.

Güvenlik Konseyi'nin oybirliği ile aldığı bu karar, Tahran'da herhangi bir tutum değişikliğine yol açmayacaktır. Nitekim Güvenlik Konseyi'nin yaptırım kararı alması üzerine konuyu görüşen İran Meclisi, hükümetten UA EK ile işbirliğini gözden geçirmesini isteyen yasa tasarısını derhal kabul etti. Meclis görüşmesinde "Amerika'ya ölüm!", "İsrail'e ölüm!" sloganları atan milletvekilleri, hükümetin UA EK ile işbirliğini gözden geçirmesi talebiyle hazırlanan yasa tasarısını büyük çoğunlukla onayladı.

Kararı değerlendiren Meclis Güvenlik ve Dış Siyaset Komisyonu Başkanı Alaaddin Burucerd, yaptırım kararının İran'ı kanuni haktan mahrum etme amacını taşıdığını, böyle bir kararı kabul etmelerinin mümkün olmadığını söyledi.

Irak bataklığına saplanan savaş kundakçıları, "şer eksenini" dahil ettikleri İran'a savaş açma gücünü kendilerinde görmedikleri ölçüde, saldırıyı BM eliyle icra etme yoluna gittiler. Ancak, şimdiye kadar orada da Rusya-Çin engeline takılan Amerikan rejimi, Güvenlik Konseyi'nin aldığı bu kararla, kısmi bir başarı sağlamış görünüyor. Bu da, Bush liderliğindeki haydutlar çetesinin Güvenlik Konseyi kararını gerekçe göstererek, bölge haklarına karşı daha küstahça saldırılara girişme ihtimalini güçlendiriyor.

Ölçsüz saldırganlığa dayanan bu kanlı planları Filistin, Irak, Lübnan örneklerinde görüldüğü üzere, halkların direnme iradesi ve kararlılığı bozacaktır.

Gazze halkından "Şiddete son verin!" çağırısı

Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas'ın erken seçim ilan etmesi El Fetih ile Hamas çatışmasını körüklemiş, ancak harcanan yoğun çabalar sonucu taraflar ateşkes konusunda anlaşmaya varabilmişti. Anlaşmaya rağmen çatışmaların yer yer devam etmesine tepki gösteren halk Gazze'de sokaklara indi.

Gazze kentindeki parlamento binası önünde toplanan yüzlerce Filistinli, El Fetih'le Hamas'ı şiddete son vermeye ve ulusal birlik hükümeti kurmak için görüşme masasına oturmaya çağırdı.

Büyük çoğunluğun örgütlü olduğu Filistin'de bu çağrı apayrı önem taşıyor. Zira kitle desteği en yaygın olan iki hareketin çatışması demek, Filistin toplumunun birbirine girmesi anlamına gelir. Bundan dolayı iç çatışma, -siyonist işgal devam ettiği sürece- Filistin toplumunun "kırmızı çizgileri"ni oluşturmaktadır.

Erken seçim çağırısı yapan Mahmut Abbas ekibi, ulusal birlik hükümeti

kurulması fikrine de açık olduğunu öne sürüyor. Oysa Abbas'ın sözcüsü, konuyla ilgili açıklamasında, yeni bir müzakere sürecine girilmesi yolunda herhangi bir hazırlık yapılmadığını ifade etti. Bu da Abbas ekibinin manevra yaptığını gösteriyor.

Mahmut Abbas'ın emperyalist/siyonist güçlerle yürüttüğü ilişkiler, halen Filistin'de iç çatışma riskini ortadan kaldırmamanın önündeki en ciddi engeldir. Verili durumda, Abbas şahsında temsil edilen bu eğilimi geriletmenin etkili yolu, halkın birlik yolunda daha kitlesel, daha kararlı bir duruş sergileyebilmesinden geçiyor.

Irak'a gelen İranlı diplomatları ABD askerleri tutukladı...

Kukla yönetimin iradesi postallar altında

Bağdat'taki kukla yönetim, işgal ordularının koruduğu "yeşil hat" sınırları içine hapsolsa da, "Irak hükümeti" diye anılıyor. Bu yönetimde yer alan Celal Talabani'ye "cumhurbaşkanı", İbrahim El Maliki'ye "başbakan", pek çok kişiye ise "bakan" sıfatı yakıştırılıyor. Üstelik bu hükümetin "demokratik" seçimlerle işbaşına geldiği, dolayısıyla "batı standartları"na uygun tarzda kurulduğu söyleniyor.

Emperyalist işgalin ne anlama geldiğini bilenler, elbette bu sıfatların içi boş bir kabuktan ibaret olduğunu farkındalar. "Irak hükümeti"nde yer alanlar işgalci zorbalar karşısında soysuz bir işbirlikçiden ibarettirler. İşgal ordularının kimi pervasız tutumları bile, bu düşün takımının iradesinin sınırlarını gözler önüne sermeye yetiyor. Örneğin, anlı-şanlı "Irak cumhurbaşkanı" Celal Talabani'nin Irak'a davet ettiği İranlı diplomatları, işgalci ABD ordusu askerleri rahatlıkla tutuklayabiliyor.

Olayla ilgili açıklama yapan Talabani'nin sözcülerinden Hiva Osman, "Cumhurbaşkanı Celal Talabani'nin davetiyle Irak'a gelen iki İranlı diplomat ABD askerleri tarafından tutuklandı. Talabani bundan dolayı son derece kızgın. Bu iki İranlı diplomat, Irak'taki güvenlik durumunun iyileştirilmesi için Irak ile İran arasında yapılan anlaşma çerçevesinde Irak'a gelmişlerdi" dedi.

Talabani'nin aşağılanması anlamına gelen bu pervasızlık, işgal ordusundaki tetikçi takımının bile, "Irak cumhurbaşkanı" sıfatı taşıyan kişinin iradesini çiğneyebileceğinin somut göstergesidir. Amerikan ordusunun küstahlığı, Irak yönetiminin asgari düzeyde bir irade gösterebilmesi için, işgale tavır almak zorunda olduğunu bir kez daha göstermiştir.

"Sahte barış" sürecini canlandırma sinyalleri

ABD-İsrail ikilisi ile suç ortaklarının halklara savaş ilan etmesine vesile ettikleri "büyük Ortadoğu/büyük İsrail" projesinin Irak ayağının bataklığa dönüşmesi, Lübnan'a saldırı siyonist ordunun ise bu ülkedeki direniş hareketi tarafından burnunun sürtülmesi, emperyalist/siyonist zorbaları yeni taktikler aramaya zorladı. Savaş kundakçısı Bush'un bu çerçevede yeni yılda bazı değişikliklere gitmesi bekleniyor.

Yılın bitmesine az bir süre kala İsrail rejiminin attığı bazı adımlar, sürecin fiilen başladığına işaret ediyor.

Mart ayından beri Filistin halkını ablukaya alarak boğmaya çalışan siyonistlerle hamileri, birden Filistin'e "insani yardım" yapmaktan söz etmeye başladılar. İddiaya göre, gaspedilen kaynakların ufak bir kısmını Filistin Yönetimi'ne aktararak "insani yardım" yapmış olacaklar.

Oysa Mahmut Abbas ekibini kısıktarak Filistin'de iç çatışmaları körükleyen de bu zorbalardır. Şimdi bu aynı güçler, ölümü göstererek halkı sıtmaya razı edebileceklerini, böylece Filistin direnişini zayıflatma fırsatı yakalayabileceklerini hesaplıyor

olmalı. Nitekim İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in Mahmut Abbas'ı Kudüs'teki ikametgâhına davet etmesi, dahası görüşmenin ardından Abbas'a, gaspedilen Filistin yönetimi gelirlerinden 100 milyon dolarlık bir meblağın ödenmesi, bu yönde atılan somut adımlar kabul ediliyor.

Bildirildiğine göre, siyonist şefin ikametgâhında yapılan iki saatlik toplantıdan taraflar memnun ayrılmış, ancak toplantının ayrıntılarına dair bilgi basına verilmemiş. İsrail Başbakanlığı'ndan yapılan açıklamada ise, görüşmede iki tarafın da Ortadoğu barışı sürecinin yeniden başlatılması konusunda

anlaştıkları ifade edildi.

Kudüs toplantısına dair kayda değer bir açıklama yapmayan Abbas ekibinin, siyonistlerle diyaloga girmekten memnun olduğu bildiriliyor. Zira ABD'den gönderilen silahlara İsrail'den gelen 100 milyon doların eklenmesi, Hamas'la girdiği iktidar mücadelesinde Abbas ekibine belli avantajlar sağlamış görünüyor.

Toplantıyı değerlendiren Hamas yetkilileri ise, "Olmert-Abbas buluşmasının Filistin davasına hizmet etmeyeceğini" savundu. Hamas İsrail karşısında geri adım atmaması konusunda da Abbas'ı uyardı.

Görünen o ki, "barış süreci"nin yeniden başlatılacağı yanılsamasının yaratılmasına, İsrail'in yanısıra gerici Mısır rejimi de katılıyor. Siyonist başbakanın sözcüsünün Olmert-Mübarek ikilisinin yakında bir araya geleceğini duyurması, Amerikan işbirlikçilerinin koordineli çalıştığını gösteriyor.

Irak bataklığında çıkış arayışı çerçevesinde gündeme getirilen "barış süreci"nin canlandırılması çabasının, Filistin halkının gerçek sorunlarının çözümüyle hiçbir ilgisi yoktur. Filistin halkı lehine herhangi bir çözümün söz konusu olmayacağı, siyonistlerin bu işe istekle sarılmasından da bellidir. Başka bir ifadeyle, siyonist İsrail rejiminin girişimleri, halkları köleleştirme seferine çıkan işgal güçlerinin Irak bataklığında çıkmalarına katkı sunmak amacıyla gündeme getirilmiştir. Bu amaç ise tüm bölge halklarının aleyhinedir. Zira başta Filistin olmak üzere, bölge haklarının özgürleşme mücadelesi, bizzat emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerine karşı örülecek direnişlerle zafere ulaşacaktır.

Ekvador: "Neoliberal model gömülecek"

15 Ocak'ta yemin ederek görevine resmi olarak başlayacak olan Ekvador devlet başkanı Rafael Correa, neoliberal modelin Ekvador'da 2007'de gömüleceğini söyledi. Seçimlerden galip çıktığı gündünden itibaren Ekvador'un Arjantin, Brezilya, Bolivya, Şili, Venezüella tarafından yürütülen entegrasyon çalışmasına katılacağını dile getiren Correa, seçim propagandasını da ABD-neoliberalizm karşıtı argümanlar üzerine kurmuştu.

Yüksek Mahkeme'de düzenlenen törende konuşan Correa, Latin Amerika'nın dost, kardeş ve egemen hükümetlerin olduğu bir bölge haline gelmesi hayalinin gerçekleşmesi için gereken koşulların var olduğunu vurguladı. "Güney Amerika için uzun ve acı dolu neoliberal gece sona erdi" diyen yeni başkan, gerçekten halkı temsil eden bir meclis oluşturulması ve 1998 Anayasası'nın değiştirilmesi için bir Kurucu Meclis'in toplanacağı, bu konuda gereken mücadelenin verileceği vaadinde bulundu.

Bu açıklamayı izleyen günlerde Venezüella'ya giden Correa, burada yaptığı

açıklamada ise, Ekvador'un "sosyalist, adil ve onurlu bir Latin Amerika'nın inşasını" destekleyeceğini belirtti. Şu ana kadar başarılanların Latin Amerikalılar'ın onurlu, egemen ve adil ülkeler kurabileceklerini kanıtladığını dile getiren Correa, başkanlığını yürüttüğü "Ülke İttifakı Hareketi" resmen göreve başladığında Ekvador'un da Venezüella'nın izinden gideceğini söyledi.

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez'le değişik alanlarda anlaşmalar imzalayan Correa, bu sözlerinin arkasında durma gücü gösterebilirse eğer, Latin Amerika'daki anti-emperyalist dalgaya güç katmış olacak.

Arjantin'de faşist örgüt yargılanacak!

Toplumsal muhalefetin basıncı, birçok ülkede faşist cunta şefleri ile işkenceci katillerin en azından bir kısmının yargılanmasını sağladı. Özellikle Latin Amerika ülkelerinde daha önceki yönetimler tarafından "aklanan" işkenceci katiller, son dönemde yeniden yargılanıp mahkum edilmeye başladı.

Tarihin en uzun süreli kayıp yakınları eylemine tanık olan Arjantin'de de, faşist askeri cunta döneminde insanlığa karşı suç işleyen, aralarında generallerin de bulunduğu bir kısım subay ve polis mahkûm edilmişti. Ancak faşist cuntanın tetikçiliğini yapan "sivil" faşistler, şimdiye kadar bu yargılamaların dışındaydı. Arjantin yargısı, Arjantin Anti-Komünist Alyansı (Triple-A) adlı faşist terör örgütünü de bu kapsamda yargılama kararı aldı.

Bu örgütün 24 Mart 1976'da gerçekleşen askeri faşist darbe öncesi işlediği cinayetleri "insanlığa karşı işlenmiş suç" sayan Arjantin yargısı, soykırım ve insanlığa karşı suçlarda zaman aşımı olmadığından hareketle bu örgütü yeniden yargılama kararı verdiğini açıkladı.

Bir savcının talebini kabul eden federal yargıç Norberto Oyarbide, Triple-A'nın İspanya'da ortaya çıkan şeflerinden Rodolfo Almiron hakkında uluslararası tutuklama kararı çıkartarak, Arjantin'e teslim edilmesini talep etti.

1500 civarında ilerici-devrimciyi katleden bu faşist oluşumun, "soykırım ve insanlığa karşı suç"tan yargılanması bir ilktir. Böylece toplumsal muhalefetin basıncı altında kalan rejim, bir zamanlar tetikçi olarak kullandığı faşist oluşumun "insanlığa karşı suç" işlediğini resmen kabul etmiş oluyor.

Bu olay, egemenliğini sürdürebilmek için işkenceci katillerden vazgeçmeyen kapitalist rejimin, toplumsal muhalefetin gücü karşısında cellatlarını yargılamak zorunda kalabileceğini göstermektedir.

Türkmenistan kurtlar sofrasında!

Niyazov'un cenaze törenine katılmak için başkent Aşkabat'a doluşanlar, aralarında devlet başkanlarının da bulunduğu üst düzey siyasetçi, diplomat, bürokrat, tüccar takımı 40 ülke temsilcisinden oluşuyordu. Bu ilgi merhum diktatöre gösterilen sadakatten kaynaklanmıyordu. Denebilir ki, Niyazov'un cenaze töreni kimsenin umurunda değildi. Kolaylıkla anlaşılacağı gibi belirleyici olan, Türkmenistan petrolünden ve doğalgazından pay kampa yarışıdır.

Türkmenistan devlet başkanı Saparmurat Niyazov'un ölümü, kapitalist vampirlerin bu ülkeye üşüşmesine yol açtı. Adı sanı pek bilinmeyen bu eski Sovyet cumhuriyeti, birden dünyanın gündemine yerleşti. "Uluslararası toplum"un Türkmenistan'a verdiği önem, ne ölen "diktatör"e vefa borcundan, ne de bu ülke halkına biçilen değerden kaynaklanıyor. Yoğun ilginin bir tek nedeni var. O da, Türkmenistan'ın zengin petrol ve doğalgaz kaynakları üzerine kurulu olmasıdır.

"Saygın diktatör..."

Saparmurat Niyazov hayattayken "diktatör" diye anılıyordu. Ancak bu nitelime onun el üstünde tutulmasına engel değildi. ABD emperyalizmi ile suç ortaklarının "diktatörler devirip demokrasi ihraç etmek" için ülkeler işgal ettiği bir dönemde Niyazov, "saygın diktatör" gibi nev-i şahsına münhasır bir mevki işgal ediyordu. Batılı emperyalistlerin yanısıra Rusya, Çin gibi büyük güçlerle de petrol-doğalgaz ticaretini geliştiren "saygın diktatör", bu sayede etrafına bir çeşit "dokunulmazlık zırhı" örebilmişti.

"Uluslararası toplum", pazarın enerji ihtiyacı sözkonusu olunca, vazgeçilmez değerlerini rafa kaldırmakta tereddüt etmez. Onlara göre "baskıcı diktatör Niyazov yönetimi, tüm olumsuzluklarına rağmen güvenilir bir doğal gaz ve petrol üreticisi olarak pazarın ihtiyaçlarını karşılama üzerine düşeni hep yapmıştır". O halde bu yönetim "uygar batı", yani kapitalist-emperyalist düzen açısından işlevseldir.

Cenaze töreni mi, vampirler arenasını mı?

Niyazov'un cenaze törenine katılmak için başkent Aşkabat'a doluşanlar, aralarında devlet başkanlarının da bulunduğu üst düzey siyasetçi, diplomat, bürokrat, tüccar takımı 40 ülke temsilcisinden oluşuyordu. Bu ilgi merhum diktatöre gösterilen sadakatten kaynaklanmıyordu. Denebilir ki, Niyazov'un cenaze töreni kimsenin umurunda değildi. Kolaylıkla anlaşılacağı gibi belirleyici olan, Türkmenistan petrolünden ve doğalgazından pay kampa yarışıdır. İşte bu yüzden kapitalizmin post-modern vampirleri, merhum diktatöre saygıyı bir yana bırakıp cenaze törenini bile açık paylaşım arenasına çevirmekte sakınca görmediler.

Tabut çevresinde kurulan paylaşım arenasını önemliydi. Zira merhum diktatör büyük güçlerin

yanısıra İran, Pakistan, Hindistan gibi aktörlerle de anlaşmalar yapmış, trilyonlarca metre küpü bulan doğalgaz kaynaklarını en iyi fiyatla satmıştı. Dolayısıyla rejimin yeni efendileriyle bu ilk günlerde iş bitirmeyi başaranlar, yağmadan aldıkları payı büyütme şansını da yakalayabileceklerdi.

Yabancı heyetlerin Türkmen yetkililerle kulis yapmaya çalıştığı törende, Rusya-ABD kapışmasının öne çıktığı gözlemlendi. Rus Başbakanı Mihail Fradkov ile Türkmen gazının baş dağıtımcısı olan Rus devi Gazprom tekelinin başkanı Aleksey Miller, cenazeye katılıp Türkmen yetkililerle yoğun görüşmeler yürütürken, savaş kundakçılarının temsilcisi ABD Dışişleri'nin Asya'dan sorumlu bakan yardımcısı Richard Boucher ise, Washington'ın Türkmen gazıyla ilgili emellerini fütursuzca dile getirdi.

Rusya tarafı kulisi sessiz sedasız yapmayı tercih ederken, kirliliğini ifşa eden Amerikalı bakan yardımcısı, "Türkmen halkı bir belirsizlik döneminden geçiyor. Böyle bir zamanda ilişkilerde yeni başlangıç umduğumuzu vurguluyoruz. Orta Asya'da işbirliği yapmamız için pek çok fırsat var. Yeni Türkmen yönetimi, halkının hayrı için bu fırsatlardan yararlanсын" şeklinde açıklama yaptı. Bu kişi, ABD'nin Türkmenistan-Hazar Denizi-Azerbaycan üzerinden Batı'ya ulaşacak bir doğalgaz hattı istediklerini de söyledi.

Diğer heyetlerin yürüttüğü pazarlık büyük vampirlerin gölgesinde kalmış olmalı ki, basına pek yansımada. Ancak onların da kendi üsluplarıncı bu arenada boğuştuklarına kuşku yoktur.

En kalabalık heyetin başı Recep Tayyip...

Türk burjuvazisinin, "soydaşlarımız" söylemi ardına saklanarak Hazar havzasındaki paylaşımından pay kapma hayalleri kurduğu, bu amaçla pek çok teşebbüste bulunduğu bilinmektedir. Ancak "soydaşların vefasızlığı"ndan dolayı bir türlü bu emellerine ulaşamamıştır.

Resmi söylemin aksine, "Türki soydaş" merhum diktatör de vefasızın tekiydi! Zira Türkiye'deki "soydaşları" ile doğalgaz ticaretini geliştireceğine, büyük güçlerle işbirliği yapmayı tercih etmişti. Ancak buna rağmen işbirlikçi Türk burjuvazisi emellerinden vazgeçmediği gibi, ABD-İngiltere-İsrail ittifakı adına taşeronluk yaparak da olsa paylaşımından kırıntı kapma peşinde koşmaya devam ediyor.

Merhum diktatörün huzuruna 100 kişilik bir heyete başkanlık yaparak çıkan T. Erdoğan, heyetiyle birlikte Aşkabat'taki rejimin yeni efendileriyle çok

yönlü görüşmelerde bulunmuş olmalıdır. Başbakanın yanısıra heyette Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Enerji Bakanı Hilmi Güler, Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe ile çok sayıda milletvekili de yer aldı. Bu arada Niyazov'un ölümü nedeniyle Türkiye'deki bütün illerde gün batımına kadar bayraklar yarıya indirildi.

Cenaze töreninde "en kalabalık" heyetiyle ilk sırada saf tutan Tayyip, yağmadan pay kapma dalaşına mistik boyut katanların başında yer almayı da başarmıştır.

Türkmenistan'ı kurtlar sofrasına çeviren kapitalist/emperyalist düzenin efendileri, bu ülkedeki iç dayanaklarının gücüne bağlı olarak, doğrudan veya dolaylı müdahalelerine devam edeceklerdir. Türkmenistan'daki yağmacı çıkar çevrelerinin iktidara yerleşmek için sürdüreceği "it dalaşı" yabancı müdahaleye meydan verecek noktaya varırsa, yağma savaşı bambaşka bir boyuta taşınır. Bu ise, Türkmenistan başta olmak üzere, bölge halklarını ciddi tehditlerle karşı karşıya bırakmak anlamına gelecektir.

Dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Hazar havzasındaki halkların da, emperyalistlerle işbirlikçilerini kovmadan eşit ve özgür bir yaşama ulaşmaları mümkün olmayacaktır.

Brötanya'da devrimci dayanışma etkinliği

Brötanya'nın St-Brieuc kentinde 23 Aralık günü devrimci dayanışma etkinliği düzenlendi. Etkinliği Kızıl Bayrak, Atılım, Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü, Yaşanacak Dünya ve Yürüyüş gazeteleri düzenledi.

Gece tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından bölgemizde yeni kurulan Grup Çağlar, Brötan halk oyunları ve müzik ekibi, Grup Çağrı, Afrika dans grubu sahne aldı. Etkinlikte komite adına gecenin anlamına ilişkin bir konuşma yapıldı.

Programın ikinci bölümünde Sezen kardeşler, Brötan ve İrlandalı iki genç müzikleriyle geceye renk kattılar. Bölgemizdeki Lorient Alevi Derneği'nin kurmuş olduğu çocuk semah ekibi etkinliğimize destek sundu. 19 Aralık katliamı ile ilgili sinevizyon gösterildi. Yeninur Ada ve ozan Emekçi de etkinlikte yer aldı.

Geceye 350'ye yakın bir katılım gerçekleşti.

Kızıl Bayrak/Brötanya

Küba'nın verdiği ders!

Mumia Abu-Jamal

Okuma-yazma öğretme mucizesinin nedenleri ve ABD'de durumun ters yönde gelişmesi

Biz, bilgi ve eğitimi ulaşmayı denetlemenin farklı yöntemleri olduğu bir dünyada yaşamaktayız. Özellikle ABD'nin genç tarihinde, yaygın tarihsel olmayan bir bilinç göze çarpmakta. Bu, örneğin genel bilgi ve Küba'ya ilişkin bilgiler alanında geçerlidir. Kim 1961 yılında Küba'da okuma-yazmaya yönelik son derece önemli kampanyayı duydu? Biz, genç Black Panthers (Siyah Panterler) '60'lı yıllarda kampanyaya ilişkin yazılar okuduk ama biz de kısa süre sonra unuttuk. Halbuki bu son derece önemli ve o güne kadar bilinmeyen, silahlarla değil de kalem ve defterlerle gerçekleştirilen bir devrimci hareketti.

Fidel Castro, 1960 yılında Birleşmiş Milletler toplantısında yaptığı konuşmada, ülkesinde okuma-yazması olmayan kimse kalmayacağı, buna karşı isabetli bir şekilde harekete geçeceklerini açıklamıştı. İlk baharda ise yüzbinden fazla öğrenci kampanyaya gönüllü olarak başvurdu. Küba'nın kırsal kesimine giderek cehalete karşı savaş başlattılar. Senenin sonuna kadar mucize gerçekleştirilmiş, 250 bin kamu çalışanınin yardımı ile cehaletin üstesinde gelinmişti. Zor koşullar altında çalıştılar, birçoğu da kaza, hastalıklar ve ABD'nin kampanyayı sabote etmek için yönlendirdiği terörizm sonucu yaşamlarını yitirdi. Bu zorluklara rağmen çalışma grubu hedefine büyük oranda ulaştı. Jonathan Kozol 1978 yılında New York'ta, sonradan Küba'nın dışişlerinde görev alan bir çalışma grubu üyesi ile yaptığı röportajı "Children of the Revolution: A Yankee Teacher in the Cuban Scholl" adında yayınladı.

Armando Valdez'in anıları: "Ben öncesinde insanların böyle koşullar altında yaşamak zorunda kaldıklarını hiç tahmin etmezdim. Ben kendim eğitimli ve varlıklı bir ailedenim. O aylar yeni bir dine dönmek gibi bir şeydi. Benim için eski bir hayatın ölmesi ve yeni bir şeyin başlamasıydı. Bana erkeklerin ağlamadıkları öğretildiği halde, o insanların ne kadar çaresiz olduklarını ve sefaletlerini gördüğümde gözlerimden yaşlar akıyordu. Hayır, abartılı hiçbir şey yok, hiçbir şeyleri yoktu. İlk başta ben buna inanmadım.

Benim bunları Marks, Lenin ya da Marti'den okumam gerekmiyordu. Ben bunları kendi gözlerimle gördüm. Ben her gece ağlıyordum. Bunları anne ve babama yazıyordum. Daha 12 yaşındaydım. Bizim ülkede daha önceleri hiç olmayan bir şeye katılmak benim için heyecan vericiydi. Ben, her ne pahasına olursa olsun Fidel'in bütün dünyanın önünde verdiği sözü yerine getirecek durumda olduğumuzu kanıtlamak istiyordum. Birilerinin ardımızda Fidel'in arkasında olmadığımızı söylemelerini istemiyordum".

Kübalılar sadece bir yıl içerisinde o güne kadar gerçekleştirilememiş olanı gerçekleştirdiler. Çocuklar öğretmenlerinin desteğiyle okullarını bırakıp köylere ve dağlara gidip oradaki insanlara okuma yazmayı öğretiyorlardı.

Elleri önceden ne kâğıt ne de kalem tutmuş olan onbinlerce kişi, sonra o dönemde yaşadıklarını kendi elleriyle kâğıda aktararak Fidel'e gönderdiler. O öğrencilerden biri, yaşlı Juan Martinez'den aktarılmakta: "Ben, okuma yazmayı öğrenmeden önce kendimi tam bir Kübalı olarak hissetmiyordum".

Neden tam da sınırlı imkanlara sahip olan Küba, zorlu bir devrimin ardından böyle bir görevi üstlendi? Kozol, Fidel'in "Dostluk ve eğitim kampanyasına

Fidel Castro, 1960 yılında Birleşmiş Milletler toplantısında yaptığı konuşmada, ülkesinde okuma-yazması olmayan kimse kalmayacağı, buna karşı isabetli bir şekilde harekete geçeceklerini açıklamıştı. İlk baharda ise yüzbinden fazla öğrenci kampanyaya gönüllü olarak başvurdu. Küba'nın kırsal kesimine giderek cehalete karşı savaş başlattılar. Senenin sonuna kadar mucize gerçekleştirilmiş, 250 bin kamu çalışanınin yardımı ile cehaletin üstesinde gelinmişti.

katılmak ve misyoner eğitim ekibi köylülere göndermek bir zorunluluktur" diye öneride bulunan Kübalı büyük devrimci şair Jose Marti'den esinlendiğini tahmin ediyor.

Kübalılar sadece cehalete karşı harekete geçmedi, aynı zamanda yüzlerce öğrenciyi de harekete geçirdi. Bunu yapmakla, şehir ile köyü, orta tabaka ile köylülüğü birleştirdiler, bu ulusun mensubu olmanın ne anlama geldiği konusunda bilinçlerini geliştirdiler. Bir nesil çocuğa bu devrimin ne için gerçekleştirildiğini öğretiler: Yoksullar ve köylüler, yani ülkenin ücra köşesindeki dışlanmışlar için.

Bu, neden bizim için ABD'de büyük önemdedir?

Çünkü, biz zenginlerin kendi aralarında bölüştükleri bu dünyada halen sayısız çocuk iki bin yıl önce efsaneleşen ahırları hatırlatan koşullar altında dünyaya gelmektedirler. ABD'de her geçen yıl kulların durumu daha da kötüleşmekte, okuma-yazma da unutulmuş bir sanat olmakta. Kitap okuyan ABD'li sayısı giderek düşmekte, eğer okuma-yazma biliyorlarsa tabii. Bizim tarihte öğreneceğimiz çok şey var ve Küba'nın bize verdiği ders onlardan sadece bir tanesidir.

Çeviri: J. Özgür

(Junge Welt'in 23 Ekim '06 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

Almanya'da "Emperyalist saldırganlık, Türkiye'de devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele" sempozyumu...

Yurtdışında faaliyet yürüten devrimci parti ve örgütler, bir süre önce gerçekleştirdikleri bir toplantıda, Türkiye'de son dönemde yeni boyutlar kazanan devlet terörüne karşı birleşik devrimci mücadelenin sorunlarını tartışmak amacıyla, "Emperyalist saldırganlık, Türkiye'de devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele" konulu bir sempozyum yapılmasını kararlaştırmıştı. Yaklaşık bir ay önce kararlaştırılan bu sempozyum, 25 Aralık günü Almanya'nın Duisburg kentinde gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak, Alnteri, Devrimci Demokrasi, Atılım ve Partizan dergilerinin organize ettiği, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin destekçisi olduğu sempozyuma yaklaşık 300 kişi katıldı.

Türkiye'den Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi Avukat Kazım Bayraktar ve yazar Mukaddes Erdoğan Çelik'in de konuşmacı olarak katıldıkları etkinlik yaklaşık 9 saat sürdü. HÖC bilemediğimiz nedenlerle sempozyuma katılmadı.

Sempozyum, katılımcıların 20'şer dakikalık konuşmalar yapmaları ile başladı. Ardından kısa bir ara verildi. Aradan sonra katılımcılara ikinci kez, konuşmaları ve soru sormaları için beşer dakikalık söz hakkı verildi. Konuşmacıların

soruları yanıtlamak da dahil, son sözlerini söyledikleri 15'er dakikalık ikinci tur konuşmaları ile sona erdi.

Sempozyum boyunca tüm konuşmacılar, birleşik devrimci mücadelenin kesin bir ihtiyaç, hatta bir zorunluluk olduğunun altını çizdiler. Fakat dikkate değer olan, bunun ancak ve ancak devrimci ilke ve esasların yön verdiği, devrimci amaç ve hedefleri olan bir mücadele olarak örülmesinin şart olduğunun dile getirilmesiydi. Özellikle tabanın eğilimi net bir biçimde buydu. Sempozyuma da bu düşünce egemen oldu diyebiliriz.

Kızıl Bayrak/ Almanya

Siyaset ve çelişkiler sahası Ortadoğu

Abu Şehmuz Demir

Ortadoğu topraklarına son birkaç haftadır uluslararası kapitalist sermayenin memur ve diplomat tüccarlarının biri gidip biri geldi. Kapitalizmin ömrünü uzatmak ve geleceğini garanti altına almak için, bu tüccarların her geliş gidişlerinde çantalarında bölgenin gidişatına yönelik olarak bulunan birçok kirli stratejinin hayat bulması için, o pay-i taht'tan bir öbürüne dolaşıp duruyorlar. Hepsinin de derdi meramı, Mısır'dan Çin'e uzanan Doğu'nun, özde ise Ortadoğu'nun zengin fosil yakıt kaynaklarına ya tek başına hakim olmak, ya da birlikte bölgenin üzerine yarasa gibi çullanarak, Asya'nın zengin enerji kaynaklarından oluşan pastadan pay elde edebilmektir, bunun için çırpınıp duruyorlar. Akdeniz havzasından başlayıp Asya'nın derinliklerine kadar uzanan bin yılların ticaret güzergahı olan bu coğrafyanın enerji kaynaklarına, emperyalist Batı merkezleri muhtaç ve bağımlıdır. Bu bölgenin zengin kültürel varlıkları hiçe sayılarak, ve daha kendileri devlet mimarisinin şekli şemalini bile bilmezken bu topraklarda boy vermiş derin kültürel birikime ve varlıklara karşı, tarihsel sınırlarına dayanmış vahşi kapitalizmin ömrünü uzatma savaşını sürdürme peşindedir.

Bu vesileyle de, Afganistan ve Irak'tan sonra içinden geçtiğimiz birkaç aylık dönemde, Ortadoğu çirkin bir sürece doğru çekildi ve bölgenin semalarında biriken karabulutların dolaşımı halen devam ediyor. Irak bir yana, Lübnan savaşa sürüklendi, Filistin iç kargaşaya çekiliyor ve bölge devletleri ile (Hindistan'dan Balkanlar'a kadar uzanan muazzam coğrafyada üçyüz yılı aşkın bir süre boyunca Pers İmparatorluğu olarak hüküm sürmüştü) İran'ın arasının açılması için süreç adeta kışkırtılıyor. Bu sorunlar önümüzdeki yılda daha da ağırlaşarak devam edecek gibi görünüyor.

Irak merkezli gelişen Ortadoğu'nun siyasi iklimi, başta bu ülkeyi işgal eden işgalci güçleri çıkmaza soktuğu gibi, işgalci devletlerin bölgedeki müttefiklerini de bir o kadar etkilemiştir. Özellikle İsrail'in Lübnan savaşından sonra, bir adım daha ileri kayan İran ve Suriye karşıtı bölge bloğu (içerisinde mezhepçi ve politik kaygılar taşıyan bölgenin kimi güçlerinin de bulunduğu blok), ABD ve müttefiklerinin bölgede rezil rüsva olmasını önlemek ve "dostluk adına" onların namusunu kurtarmak için, kuşkusuz aynı zamanda koltuklarını koruma kaygısıyla da ses tonlarını yükseltiyorlar. Çünkü kendisi Arap olmayan İran'ın Arap Yarımadası'nda siyasi etkinliğini artırmaya çalışması, bölgenin ağabey konumundaki ülkesi Mısır'ı ve Kral rolünü oynamak isteyen Suudi yönetimini ve ötekileri belirgin biçimde rahatsız ediyor.

Hal böyle olunca, İran eksenli gelişen ittifak ve müttefiklerinin etrafını daraltma amacı çerçevesinde, İran karşıtı bölge ittifakının başını çeken ve bu ittifakın bölgede kimi Arap rejimleri nezdinde önemli ayaklarından birini oluşturan Suudi'ler, her zaman bölgeye yönelik çeşitli açıklamalarda bulunmazlar ama, şu son günlerde açıktan ve gizliden seslerini yükseltmeye başladılar. Daha önce, Suudi Arabistan'ın BM daimi temsilcisi Prens Türki El-Faysal, "ABD Irak'tan çıkmamalı. ABD Irak'a davetsiz geldi, çıkması ise davetsiz olmamalı" demişti. Bunun ardından, Suudi Krallığı'nda Ulusal Güvenlik'te görevli olan Navif Obeid de, "ADB askerleri Irak'tan çekilmemeli, eğer ABD Irak'tan çekilir ve Şiiler'in Sünniler'i hedef alan saldırıları devam ederse, biz de Sünniler'e her türlü desteği yaparız" (Aktaran Qatar patentli ANB TV'si) diyordu.

Bu kışkırtıcı söylemlerin ardından, Irak'ta "işgale karşı direniş sürdürdüğü" söylenen ve "Sünniler'in lideri" olarak yansıtılan Haris El-Dari, İsrail'in Lübnan saldırısından sonra açıktan açığa şekillenen Batı ve İsrail yanlısı bölge bloğunun başkentlerinde (Türkiye'de, Mısır'da, Ürdün'de vs. yerlerde) bir dizi toplantılara

iştirak etti ve ardından Suudi Arabistan'a çağrıldı. Katıldığı toplantılarda, "işgale" ve İran eksenli gelişen siyasal sürece karşı direnişin devam edeceğini söylüyordu El-Dari...

Sözün özeti olarak bu açıklamaların tek bir izahatı var. Bu da; Arap olmayan İran'ın Arap coğrafyasında önünün alınması için, bölgede Şii ve Sünni gibi yapay bloklaşmaların önü açılıp, ABD'nin bölgede kalıcılığına nefes aldirmek ve zemin hazırlamaktır. Hatta Suudi Arabistan, tıpkı 1960'lı yıllarda Cemal Abdunısır karşıtı bölge öncülüğünde olduğu gibi, bu kez de "İran tehlikesi"ni önlemek babında, Batı, İsrail, Türkiye ve kimi Arap iktidarlarının yanı sıra cemaat ve tarikat sahibi bir birlik ve ittifakların oluşması için gizli faaliyetini sürdürüyor.

Bu süreci iyi gören ABD, Afganistan ve Irak savaşından bu yana, Arap Yarımadası'nda dillendirdiği ve Mısır'daki sağır sultanın dahi duyup öğrendiği "düşük yoğunluklu demokratik istikrarın" yerine, bu kez de yeni bir stratejik söylem olan "bölgesel ittifak"tan söz etmeye başladı. Bunun hayata geçirilmesi için, ABD ve uluslararası savaş ekibi, onlar adına İngiltere'nin "güler yüzlü" Başbakanı Tony Blair, Ortadoğu'da bu yapay süreci çatıştırmacı ve kışkırtmacı bir eksene çekebilmek için, bölgede İran'a karşı bölge ülkeleri bazında "ılımlılar ittifakının" oluşması çağrısını yapıyor ve böyle bir girişimi destekleyeceklerini söylüyordu. Garip olmayan olgu ise, soğuk savaş döneminde din ve mezhepleri kapitalizmin bekası için sosyalist sisteme karşı kullanmada uzman olan ABD ve Batı merkezleri, bu kez Müslüman topluluğunu kendi içinde mezhepler nezdinde birbirine karşı kışkırtma veya boğazlatma peşinde. Yani Irak'ta olduğu gibi, Lübnan'da ve Körfez ülkelerinde etnik ve mezhepsel çatışmaların fay hatlarının altı bilinçli olarak kazanıyor. Ortadoğu'da bu sürecin yönünü bulabilmesi için ise, birçok elin çok yönlü faaliyetleri devam ediyor.

Bu süreçten vazife çıkarmak isteyen hem uluslararası güçler hem de bölge aktörleri, diplomasinin karanlık koridorlarında Ortadoğu'nun geleceğine yönelik gizli hesaplarını, girişim ve planlarını sürdürüyorlar. Ancak, İran'a yönelik doğrudan (bu şu an için olası görünmüyor ama) bir askeri işgal hareketi emperyalistler arası it dalaşını doğuracağı gibi, bölgede de büyük bir yangına yolaçar. Son aylarda bu planların hayata geçirilmesi için ardarda Ortadoğu'nun başkentlerinde bir dizi toplantı, konferans, zirve vb. gibi çeşitli buluşmalar yapıldı. Buna ek olarak uluslararası savaş tüccarları ve deccalları (fesatları) bölgeye ardarda akın ettiler. Hepsinin de kaygısı, Afganistan'da oluşturulan ittifakın yerine, Irak'ta tersine işleyen, hatta dolaylı olarak birbirlerinin tekerlerine çomak soktukları çatıştırmacı süreçte, Ortadoğu'da yaşanacak yeni bir karmaşa ve kaos içerisinde, kimin kiminle paydada ortaklık yapacağı...

Gelinen süreçte, ABD ve müttefikleri Irak'ın işgalinden sonra içine düştükleri bataklıktan kurtulabilmenin yollarını arıyor. Bu çerçevede, James Bekar ve Lee Hamilton raporunun uygulanabilmesi için bölgeye, başta ABD'nin savaş ekibi olmak üzere Batı merkezlerinin diplomatik çevrelerinin biri geldi biri gitti. 1970'li yıllarda bölgede CIA koordinatörlüğü yapan ve daha sonra I. Körfez Savaşı'nı başlatan Baba Bush, Ortadoğu'ya gelerek, hamalın namusunu kurtarmak için, Körfez'deki eski dostlarından ABD'ye yardım etmelerini istedi. Aynı süreçte Dick Cheney de, petrol ortağı olduğu Suudi Arabistan'a gidiyor, İran karşıtı cephenin oluşması için Suudilerle bir dizi görüşmelerde bulunuyordu. Eski CIA Başkanı, şu an ABD Savunma Bakanı olan Robert Gates, yeni görevini devralır almaz Ortadoğu'ya yaptığı gezide, "Ortadoğu'da huzursuzluk ve güvensizliğin uzun yıllar devam edeceğine ve bölgede kalıcı olduklarına" işaret ederek, "Herkes

gönderdiğimiz mesajın anlamı ise, ABD'nin dünyanın bu bölümünde varlığının süreceğidir. Uzun süre burada olacağız" diyordu.

Bu ve buna benzer birçok ABD'li yetkilinin bölgeye yönelik açıklama ve görüşmelerinin ardından, G. Bush Ürdün'e gelerek, Kral Abdullah başta olmak üzere bölgenin birçok devlet ricali ile Amman'da, bölgenin şekillenmesine yönelik görüşmeler yaptı. Bu toplantıdan sonra bölgenin en çetrefili sorunu olan Filistin'de iç sürtüşme tetiklendi ve iktidarda olan Hamas'ın devrilmesi için Mahmud Abbas öncülüğünde baskılar artırıldı. Bu toplantıya ev sahipliği yapan Ürdün Kralı Abdullah, Filistin'de çıkacak bir iç yangının ateşinin kıvılcıklarının kendi ülkesine sıçrayacağından korkmuş olmalı ki, Abbas ve Haniye'yi bu hafta Ürdün'de bir araya getiriyor. Her ne olursa olsun Hamas Filistin halkının demokratik iradesiyle hükümet olduğu halde, politik kaygılarından dolayı, Filistin'de Hamaslı bir süreç Batı'nın ve bölgenin kimi devletlerinin işlerine gelmiyor. Bu nedenle Hamas ve FKÖ arasında nifak tohumları serpiliyor ve Hamas'ın geçmişte yaptığının tersi tekrerr ediyor... Bu da İsrail ve Batı'nın istemleri doğrultusunda ilerletilmek istenen bir süreçtir.

Bölgedeki bu gelişmelere ek olarak, Türkiye, İran ve Suriye eksenli sık sık buluşmaların ağırlık konusu, her üç devletinde egemenlikleri altındaki Kürt halkına yönelik ortak tutum ve politikalarda bir vizyonun oluşması. Başta Türkiye ve İran rejimlerinin milliyetçi eksende sürdürdükleri gerici siyaset gereği, Kasr-ı Şirin'den bu yana bölge devletlerinin egemenlikleri altındaki Kürt halkının iradesi hiçe sayıldığı gibi, "bir kaşık suda" nasıl boğarız siyaseti doğrultusunda Kürtler hep baskı altında tutuldu. Bu tutumları halen devam ediyor. Oysa bu siyasi anlayış ne kendilerine, ne de Ortadoğu'nun sorunlarına fayda veya çözüm sağlamıyor. Sağlamadığı gibi, yığınların beyninde gericiliği zinde tutuyor ve milliyetçiliği körüklüyor. Bu tutumlarıyla onlar, azınlık ve toplulukları baskı altında tutarak, halklar arası dostluk ve kardeşliği yaratma felsefesinden yoksundurlar.

Sonuç itibarıyla, bu siyasi anlayışla, ezilen işçi ve emekçi halkların kapitalizme ve gerici sistemlere karşı sınıfsal mücadelesinin önünün alınması için, dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da din ve milliyetçilik bilinçli bir biçimde öne çıkartılıp, toplumlar zihninde gericilik diri tutulmaya çalışılıyor. Kapitalist sistemin mağdurları olan ezilen emekçi yığınlar sahte propagandalarla aldatılmaya çalışılarak, milliyetçilik ve din ekseninde toplumlar birbirine kırdırılmaya çalışılıyor. Ya da, diğer bir deyimle, 21.yüzyılda gelişip büyüyecek sınıf savaşını gölgelemek ve bastırmak hedefleniyor.

Öte yandan, Ortadoğu'nun geleneğinde kökleri çok eskilere dayanan ve halen günümüzde de devam eden etnik (Şii-Sünni veya alt mezhepsel) kavgalar kışkırtılıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin strateji uzmanları ve burjuva ideologlarının son yıllarda Batı-Doğu çatışması adı altında, dinleri çaresiz bireylerin güvenli limanlara çıkış yolu olarak göstermeye çalışması ise, 21. yüzyılda emperyalist-kapitalist sistemle karşı gelişen ve çok yönlü şekillenen sınıfsal kavga'nın hedefinden sapıtılmasını amaçlıyor. Bu kavramlar, Batı merkezli beyaz adamın kavramları olup, kapitalizmin uzun erimde insanoğlu üzerinde tahakkümünü hedefliyor. Bu ölçekte gelişen ırkçı, dinci, şovenist, ayrımcı Batı merkezli yön arayan çarpık tarih ve süreç reddedilirken, aynı zamanda aynı bakış açısına sahip olan Asyatik ve İslamcı bakış açısı da reddedilmelidir. Ortadoğu coğrafyasında bu ve buna benzer sürecin gidişatına yönelik sığığa düşmeden kavga geliştirilmelidir.

Bu yazıyı okuyan ve okumayan herkesin yeni yılını kutluyorum. Yeni yılda başta bölgemiz olmak üzere tüm dünyada barışın ve özgürlüğün kol gezdiği bir gelecek

Volkan Yaraşır'la işçi hareketinin yaşadığı sorunlar ve çözüm önerileri üzerine konuştuk...

Taban örgütlenmeleri sınıfın aklı, yüreği ve yumruğudur!

- Bugün sınıf hareketindeki durgunluğun ve tıkanıklığın temel nedenleri nelerdir?

İşçi hareketi bir karşı devrim programı olan neo-liberal politikaların etkileriyle ciddi bir dağılmışlık ve parçalanma yaşıyor. Türkiye solu neo-liberal politikaların genellikle sonuçları ve ekonomik yönüyle ilgilendi. Ne var ki neo-liberalizm ideolojik, kültürel ve ekonomik boyutları olan son derece kompleks niteliklere sahip bir "sınıf" politikasıdır. Ezenin, ezilen üzerindeki sistematik, çok vektörlü tahakkümüdür. Maksimum kârı amaçlayan ve sınıfın her düzeydeki örgütlülüğünü parçalamayı hedefleyen bir sistematigi içinde taşımaktadır.

24 Ocak, 12 Eylül diyalektiği ya da faşist diktatörlüğün ekonomi-politiği özünde neo liberal karşı devrim programıdır. İşçi hareketi önce 12 Eylül faşizmiyle ezildi ve korku kitleselleştirildi. Çünkü 12 Eylül bir yanı sıra korku dinamosuydu. Neo liberal politikalar bu zemin üzerinden inşa edildi. Üç ayakta hayata geçirildi. Birinci ayağı ideolojikti; bu boyutuyla "yeni" bir toplum yaratılmaya çalışıldı. İnsanların beyinleri felç edildi. İkinci ayağı kültürel; bu boyutuyla kitleler diktatörlüğün suç ortağı haline getirildi. Tüketim terörü yaygınlaştırıldı. Üçüncü ayağı ekonomikti; o da kendini radikal özelleştirmelerde dışavurdu. Böylece çok yönlü bir saldırı altında kalan işçi sınıfı hızla atomize oldu. Örgütlülüğü dağıtıldı. Kimliği deforme edildi. Mecalsiz ve takatsiz kaldı. Bugün yaşadığımız gerici dönemimizin çok yönlü etkilerini göremezsek sınıfın yaşadığı sorunları anlamamız, bu sorunlara cevap üretmemiz mümkün değildir.

- Yaşanan gerici döneminin sınıf içinde yarattığı en belirleyici olumsuz etki nedir?

En belirleyici olumsuz etki ideolojiktir. Bugün ideolojik mücadele inanılmaz önem kazanmıştır. Sınıf kimliği ve bilincinin inşa edilmesi önümüzdeki en temel görevdir. Bununla birlikte yine solun ihmal ettiği, hatta çok anladığını zannetmediğim sınıf kültürünün yeniden yaratılması yakıcı önemdedir. Sınıf bilincinin ve kimliğinin inşa edilmesi, sınıf kültürünün yeniden yaratılması çabaları özünde sınıfın örgütlenme ve eylem kapasitesini yükseltmek demektir. Bu süreç içiçe geçmiş, birbirini tamamlayan içeriktedir. Bugün sınıfın örgütlenmesinden ve mücadelesinden bahsediyorsak, bu aynı zamanda onun ideolojik ve kültürel mücadelesinden bahsediyoruz anlamına gelir.

- Sızce sınıfın örgütlenmesi ve mücadelesinin önündeki temel engeller nelerdir?

Bence en temel sorun sınıf kimliğinin ve bilincinin deformasyonudur. Bugün işçilerin, işçi olma üst kimliği deforme edilmiş, alt kimlikleri (etnik, dini, milli, mezhebi) üzerinde politikalar yapılmaktadır. Egemen sınıflar bu politikalarla ne yazık ki etkili sonuçlar almıştır. Şovenizmin ve dinsel gericiğin işçi sınıfı içinde nüfuz edebilmesi düşündürücüdür. Burjuva siyasal partilerin alt kimlikler üzerinde gerçekleştirdiği politikalar, sınıfın bilincini bulandırmakta ve gücünü etkisizleştirmektedir. Hatta işçilerin sistemin politikalarına eklenme riskini doğurmaktadır. Üst kimliğin ya da sınıf kimliğinin inşası yönündeki çalışmalar ve sınıf bilincinin geliştirilmesi yönündeki çabalar önümüzdeki temel sorunlardır. Zaten bu kimlik ve bilincin inşası örgütlenmenin ve mücadelenin katalizörüdür.

Mücadeleyi yükselten ve örgütlenmeyi kalıcılaştıran içeriktedir.

Sınıf bilinci üçlü bir karaktere sahiptir. Birincisi işçi olma bilincidir. Bu ilk bilinç kategorisidir. İkincisi sınıf bilincidir. Bu kategoride, işçi sorunlarını bilir; sorunlarının sorumlusu olarak sermaye sınıfını görür, birleşerek sermayeye karşı mücadeleyi önüne koyar. Üçüncü bilinç kategorisi siyasi bilinç ya da anti-kapitalist bilinçtir. Bu bilinç sistemle hesaplaşmayı ve kapitalist sistemi yıkmayı hedefleyen bilinçtir.

Biz şu anda birinci bilinç kategorisi olan işçi olma bilincini aşlamaya çalışıyoruz. Durumumuz bu derece kritiktir. Kısaca bu süreç meşakkatli, uzun soluklu bir süreçtir. Eylem ve mücadelenin bilincin gelişmesinde temel dinamik olduğunu unutmadan, sınıfın içinde uzun soluklu bir çalışmayı önümüze koymalıyız. Biriktire biriktire, adım adım hareket etmeliyiz. Bilinç-eylem diyalektiğinin örgütsel kapasitenin kendisi olduğunu unutmamalıyız. Ayrıca sınıfın hiçbir şeyi unutmadığını, yavaş ama istikrarlı geliştiğini bilmeliyiz.

- Sizin çözüm öneriniz nelerdir?

Önce sınıfın lokomotif sektörlerini belirleyeceğiz. O da bildiğiniz gibi otomotiv sektörünün bu ülkede gelişmesine paralel olarak gelişen, inşaat ve doküma sektörünü geride bırakan metal sektörü ve spekülasyon sermayenin yükselişine bağlı olarak hız kazanan perakende sektörüdür. Bu iki sektör önümüzdeki dönem sınıf hareketinin taşıyıcı ya da lokomotif sektörleridir. Metal işçisi çalışma koşullarının yarattığı özelliklerden ve köklü mücadele geleneğine sahip olmasından dolayı hızla radikalleşebilen ve etkili eylemler örgütleyebilen karaktere sahiptir. Perakende sektöründe ise genç işçiler yoğun olarak çalışmaktadır (benzer gelişme metal sektöründe de gözlenmektedir). Ağırlıkta part-time çalışan perakende işçisi yeni proleterleşme sürecinin tipik özelliklerini üzerinde taşımaktadır. Sınıf ve sendikal bilinci oldukça zayıftır. Küçük burjuva yönleri ağır basmaktadır. Sektördeki sirkülasyon sınıf kimliğinin oturmasını ve gelişmesini negatif düzeyde etkilemektedir. Bu özellikleri bilerek

bu iki temel sektöre yönelmeliyiz.

Ayrıca özellikle post fordizm diye de ifade edilen yeni sermaye birikim rejimine bağlı olarak sınıf profilinde yaşanan değişimleri göz önüne almalıyız. Bugün Türkiye işçi sınıfının ana gövdesini, yani %65'ini oluşturan güvencesiz işçilerin örgütlenmesini önümüze koymalıyız. Bu noktada yeni işçi havzaları ya da organize sanayi bölgeleri önem taşımaktadır. Önce sınıfın profilinde yaşanan değişimleri gören ve müdahale eden örgütlenmeler yaratmalıyız. Yani bir taraftan çekirdek işçileri (beyin işçilerini), diğer taraftan Mc Donald's işçileri diye tanımlanan çevre iş gücünü ve işsiz yığınları bir araya getirecek yeni örgütlenmeler kurmalıyız. İşsizleri, sokak işçilerini, güvencesiz işçileri, sendikali işçileri, beyin işçilerini kavrayacak, aralarında organik birlik sağlayacak bir emek odağı yaratmayı hedeflemeliyiz. Emek odağı atomize ve amorf olmuş sınıfın kolektif duruşunu ve kolektif ayağa kalkışını sağlayacaktır. Ve bu emek odağı sınıf mücadelesinin içinde ortaya çıkacak ve bu mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda gelişecektir. Sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkarmak, sınıfın tüm kesimleri arasındaki organik birliği sağlayacak bir örgütlenmeden geçmektedir. Emek odağını sınıf kardeşliğinin ve sermayeye karşı tek vücut olmanın, bürokrasiye ve korporatizme karşı mücadelenin merkezi olarak algılamak gerekir. Tıpkı Güney Kore'deki KCTU, Filipinler'deki Mayo Uno, Bolivya'daki COB gibi... Böylesine bir örgütlülüğün temelleri de taban örgütlenmeleriyle atılacaktır. Önce; başlangıç noktası sınıfın kolektif gücünü ve iradesini ortaya çıkaracak örgütlenmelerin yaratılmasıdır.

- Taban örgütlenmelerinin sınıfın bugün yaşadığı olumsuz durumdan çıkmasında rolü ne olabilir?

Taban örgütlenmeleri sınıfın kolektif inisiyatifini açığa çıkararak, eylemin yaratıcı zenginliği içinde ağırlıkla kendiliğindenci bir şekilde ortaya çıkan işçi örgütlenmeleridir. Çok vektörlü amaçları içinde taşıyabilir, dönemsel ve geçici özellikler gösterebilirler. Fakat devrimci durumlarda Sovyet ve konye tipi örgütlenmelerin ya da doğrudan

demokrasinin organları dönüşebilirler. Bugün taban örgütlenmeleri şiarının öne çıkarılmasının nedeni sınıfın yaşadığı atomizasyonu aşmak, nesnel ve öznel şekillenmesinin zeminlerini hazırlamaktır. Özce sınıfın kolektif inisiyatifini, sınıf kimliği ve bilincini inşa etmek taban örgütlenmelerinin esas işlevi olarak görülebilir. Sendikaların bürokrasi ve korporatizmin cenderesinde işlevsizleşerek eridiği, günümüz koşullarında taban örgütlenmeleri sınıfın tüm kesimlerinin birlik ve dayanışmasını sağlayacağı gibi kolektif gücünü de açığa çıkaracaktır. Bir başka boyutta sendikaların sınıf sendikası konumuna yeniden gelmesi taban örgütlenmeleri aracılığı ile olacaktır.

Bugün taban örgütlenmeleri çok farklı biçimde ortaya çıkabilir. Örneğin toplu sözleşme sürecindeki bir işyerinde ya da grup sözleşmesinin yaşandığı yerlerde yaratılacak taban örgütlenmesi toplu sözleşme komitesi şeklinde biçimlenebilir. Bu komiteler sözleşmenin işçilerin aleyhinde sonuçlanmasını engellediği gibi, sınıfın birliğini yaratmak ve sermayeye karşı ortak tavır alması anlamında önem taşıyacaktır. Öte yandan grevleri yürütmek ve sürdürmek için grev komiteleri adında örgütlenmeler gidilebilir. Ya da bir işyerinde sendikalaşma çabası varken, buradaki örgütlenme sendikalaşma komitesi adı altında şekillenebilir. Sendikalaşmanın mümkün olmadığı bir işyerinde oluşturulacak komite, işyeri komitesi biçiminde oluşturulabilir. Kısaca taban örgütlenmeleri konjonktüre ve şartlara göre biçim alabilen, geçici nitelikte olabilen, mücadelenin içinden çıkan işçi inisiyatifini koordine eden yapılardır.

- Taban örgütlenmelerine nasıl bir mana yüklüyorsunuz? Sizce işlevleri nedir?

Taban örgütlenmeleri mücadelenin içinden çıkan ve mücadelede yön veren işçi örgütlenmeleridir. Herşeyden önce sınıfın birlik ruhunu yaratan yapılardır. Bu ruhu hayatın her alanında güçlendirerek, sınıfın ruhunu silahlandırır. Dün tezgah başında sessiz, boyun eğmiş, rıza gösteren işçiyi ayaklandırır, yıkıcı gücünü açığa çıkarır. Sıradan bir işçi taban örgütlenmeleriyle kendi kendisinin efendisi olmak yolunda önemli adımlar atar. Bu örgütlenme işçilere yapabileceği, muktedir olma gücü kazandırır. Herşeyden önce işçiler birleşirlerse kazandıklarını, yani dünyayı değiştirebilme gücüne sahip olduklarını kavrarlar. Bu örgütlenmeler işçinin onurunu kazandıran, ona insan olduğunu hatırlatan, onurun her şeyin başında geldiğini gösteren sonuçlar doğurur. İş ve ekmek mücadelesini özgürlük mücadelesi ile birleştiren, onur kavramını yücelten örgütlenmelerdir.

Daha teorik ifade etmek gerekirse, taban örgütlenmeleri sınıfın kendisi için sınıf olma bilincinin geliştiği, mayalandığı yapılardır. Emeğin yaratıcı gücünü açığa çıkaran mücadele örgütleridir.

Önce taban örgütlenmelerinin yeni işçi havzalarında ya da organize sanayi bölgelerinde klasik fabrika tarzındaki işyerlerinden farklı biçimde şekilleneceğini bilmemiz gerekir. Organize sanayi bölgeleri onlarca sektörün var olduğu, yüzlerce işyerinin bulunduğu ve onbinlerce işçinin çalıştığı 'mekanlardır'. Ben bu 'mekanları' post fordist fabrikalar diye tanımlıyorum. Yani her ne kadar klasik fabrika özellikleri taşımasa da bu yerler yine de 'yeni' fabrikalardır. En başta organize sanayi bölgelerini tek fabrika, tek işyeri gibi düşüneceğiz. Burada çalışan işçilerin sorunları, eğilimleri, yönelimleri hatta çıkarları farklı olabilir. Sorun bütün bu olumsuzlukların nasıl aşılacağı sorunudur. İşte burada yine devreye taban örgütlenmeleri girer. Her işyerinde, her atölyede, ister on ister elli kişilik olsun, işyeri komiteleri şeklinde örgütlenmek sanayi bölgesinde sınıfın kolektif duruşunu sağlayacaktır. Bu örgütlenmeye "üzüm salkımı" örgütlenmesi adını veriyorum. Salkımın kendisi bütün işyerlerini kavrayacak eşgüdüm komitesidir. Salkımın dalları

En belirleyici olumsuz etki ideolojiktir. Bugün ideolojik mücadele inanılmaz önem kazanmıştır. Sınıf kimliği ve bilincinin inşa edilmesi önümüzdeki en temel görevdir. Bununla birlikte yine solun ihmal ettiği, hatta çok anladığını zannetmediğim sınıf kültürünün yeniden yaratılması yakıcı önemdedir. Sınıf bilincinin ve kimliğinin inşa edilmesi, sınıf kültürünün yeniden yaratılması çabaları özünde sınıfın örgütlenme ve eylem kapasitesini yükseltmek demektir.

atölyelerin bulunduğu bloklar olabilir. Her üzüm tanesi ise atölyelerdeki işyeri komitesidir. Bu komiteler arasındaki ilişki doğrudan demokrasiyi esas almalıdır. İşverenin baskıları göz önüne alınarak çalışmalar önce illegal ya da yarı legal yürütülebilir. Bir aşamaya geldikten sonra yine de gölge ilişkiler korunarak açığa çıkılabilir. İşveren veya işveren örgütlülükleri ile maddi bir güç olduktan sonra aleni olarak görüşülebilir.

Anlattığım şeylerin yaratılmasının olağanüstü güç olduğunu biliyorum. Evet bu çalışmalar, meşakkatlidir ve sabır gerektirir. Her şeyden önce sınıf mücadelesinin yaratacağı zenginliklere inanmalıyız, reçeteden öte yaparak yaratmalıyız.

- Yeni işçi havzalarında örgütlenmenin zorluğunu belirtiyorsunuz. Sizce taban örgütlenmeleri şeklindeki bir çalışma nasıl başlayabilir? En başta önüne ne koymalıdır?

Bu alanlardaki çalışmaların sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesine hizmet ettiğini bilmeliyiz. Bu çalışmaların elde edilmiş bir formülü yok, ama hem ülke hem de uluslararası deneyimlerden çıkardığımız bazı sonuçlar bulunuyor. İşçi sınıfının kolektif inisiyatifini açığa çıkaran her adım ve her çaba önemlidir. Ayrıca bugün, dün olduğu gibi sınıftan öğrenmeyi esas almalıyız. Çünkü yaşamı değiştiren ve dönüştüren, geleceği kuran tek devrimci güç işçi sınıfıdır. En basit sorundan başlayan çabalar ve örgütlenme adımları inanılmaz sonuçlar doğurabilmektedir. İşçi sınıfına bir nesnel yığılma değil devrimin temel gücü ve sosyalizmin kurucu öznesi olarak yaklaşmak gerekir.

Ne yazık ki bugün solun büyük bir kısmı sınıfın devrimci gücüne inanmıyor ve sınıfı bir nesnel yığılma olarak görüyor. Eğer sınıfın devrimci gücüne inancımız varsa sınıfa yönelik en küçük çaba bile manalıdır. Uzun bir yolun küçük bir adımıyla başlayacağını bilmeliyiz. Taban örgütlenmeleri sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkaran, ama bunu biriktire biriktire ortaya koyan yapılardır. Kapitalizmin bir sömürü sistemidir. Ama bunun yanında insan ruhunu kadavra eden tahakküm rejimidir. Yani insanı yalnızlaştıran, hiçleştiren, tedirgin eden, korkutan, ruhunu kötürümleştiren bir sistemdir. Bundan dolayı paylaşma ve dayanışma ilişkilerini ortaya çıkarmak sınıfın önündeki temel görevdir. Yani cenazemize, düğünümüze sahip çıkmalı, işsizliğe ya da işten atılma korkusuna karşı birlikte hareket etmenin yöntemlerini bulmalıyız. Bu en insani duygular taban örgütlenmelerinin başlama noktalarıdır. Taban örgütlenmeleri en başta işçilere insan olduğunu hatırlatan, paylaşma ve dayanışmanın bir işçinin en temel özelliği olduğunu gösteren yapılardır. Taban örgütlenmeleri en başta sınıf kardeşliğini önüne koymalı ve bu sınıf kardeşliğinin nasıl yaratılabileceği üzerine kafa yormalıdır. Kısaca hayata ilişkin her sorun taban örgütlenmelerinin sorunu olabilmelidir.

- Taban örgütlenmeleri çalışmaları sizce sadece işyeri merkezli mi yürütülmelidir?

Hayır. Kapitalizmin atomize ettiği işçiyi kendi sınıf kimliği ve bilinci ile tanıştırmak salt işyeri merkezli

çalışmalarla mümkün değildir. Çünkü kapitalizm ideolojik zor aygıtları ile hayatının her alanına müdahale etmektedir. İşçi sınıfının beynini felç etmek için onun günlük yaşamının her alanını ideolojik bombardımana tabi tutmaktadır. Bu olağanüstü saldırıya karşı sınıfın kültürünü kökleştirmek gerekir. Rıza göstermeye, sessiz kalmaya, hatta suç ortağı olmaya karşı sınıfın 24 saatine hitap eden örgütlenmeleri hedeflemeliyiz. Kapitalizme karşı mücadelenin bu boyutunun da olduğunu unutmamalıyız. İşçilerin çalışma alanları ile birlikte yaşam alanlarına, hatta boş zamanlarına müdahale edecek organizasyonları kurmalıyız. Her işçi evi, mahalledeki dernek, kahvehane örgütlenme alanıdır. İşyerlerinde yaratacağımız örgütlülükler buralara taşınmalı, bu alanlarla bütünleştirilmelidir. Taban örgütlenmeleri esnekliği ve somut ihtiyaçların ürünü olma özelliğinden dolayı işçinin yaşam alanında ve boş zamanında etkili olacaktır. Bugün işçinin 24 saatine hitap etmeyen, onun 24 saatini kavramayan bir örgütlülüğün gerçek anlamda işlevli olması mümkün değildir.

- Taban örgütlenmesi üzerine son olarak ne söylemek istersiniz?

Bu örgütlenmeler 'sıradan' bir işçinin içinde potansiyel halde duran yıkıcı gücü açığa çıkaran muhteşem yapılardır. Muhteşem diyorum. Çünkü 'sıradan' bir işçideki en ufak bilinç ve kimlik değişimi o büyük günün yaratılmasında bir birikimin ifadesidir. Bu küçük küçük birikimler olmadan büyük dönüşümler beklemek hayaldir.

Özetlemek gerekirse, taban örgütlenmeleri işçi sınıfının aklı, yüreği ve demir yumruğudur.

Ölüm orucu direnişçisi Gülcan Görüroğlu'na...**“F tipleri saldırısıyla aslında bütün bir toplum tecrit edilmeye çalışılıyor”****Sevgili Gülcan, dostça merhaba,**

Sana bu satırları ölüm orucu direnişinin 229'uncu gününde yazıyorum. Yani 19 Aralık'ta ve bugün aynı zamanda 19- 22 Aralık katliamının yıldönümü. Fakat senin de bildiğin gibi 19 Aralık aynı zamanda direnişin de yıldönümü. Çok yerinde olarak sermaye devletinin bu vahşeti Hitler faşizmine benzetilmişti devrimciler tarafından. Fakat bu devletin ilk defa yaptığı bir katliam değildi. Bu devlet ki bugünlere ellerinde nice mazlum halkın ve insanın kanıyla gelmiştir. Ve yine bu yüzden katliamcı sıfatını taşıyor. Elbette şimdiye kadar devrimcilerin de ilk direnişi değildi. Ama vahşetin boyutu karşısında en hafızalarda kalacak olanlardan olacaktır.

Sevgili dost,

Sen direnişe başladığından itibaren seninle ilgili çıkan haberleri takip ediyordum. Ezilen bir ulusa ve de mezhebe mensupsun. Bir kadınsın ama aynı zamanda bir anne. Ve hepsinden önce ve önemlisi bir devrimcisin. Nitekim daha önce cezaevinde bir süre tutsak edilmişsin. Sermaye düzeninin nice katliamlar pahasına açabildiği F tipi hücrelerde bugüne kadar 122 devrimci yaşamını yitirdi. 600 kadar devrimci de zorla tedavi sonucunda sakat bırakıldı. F tipleri saldırısıyla aslında bütün bir toplum tecrit edilmeye, yaşamların hücreleştirilmeye çalışıldığına bilincindeydin. Dışarıda da olsan bedenini ölüme yatırmakta tereddüt etmedin.

Sevgili Gülcan,

Seninle hiç tanışmıyorum olsam da direnişine destek mahiyetinde birkaç satır yazmak istedim. Azgınca sömürünün yaşandığı, tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Yani alanlarımız farklı da olsa bizler de sermayeye karşı mücadele etmekteyiz. Çünkü bu sistemin biz işçi sınıfına reva gördüğü kölece çalışma ve yaşam koşullarından ibarettir. Çünkü bu sistem bize kendi yoz kültürünü dayatıyor. Evet bizim de

insanlığımızı yitirmemizi, birbirimizin kuyusunu kazarak hale gelmemizi istiyor. Yani bir yandan fabrikalarda herşeye göz yuman, hiçbir hak talep etmeyen, verilene şükreden, diğer yandan birbirinin sırtına basan, ahlaksızlaşan işçiler olmamızı amaçlıyor. Maalesef bunda şimdilik başarılı olduğunu görüyoruz. Özellikle tekstil sektöründe.

Kısacası insanca yaşanılabilir, insanın insanı ezmediği ve insanların geleceğine güvenle bakabildikleri bir toplumsal düzen olan sosyalizme ulaşmak için mücadele ediyoruz. Ve yeri gelince bunun bedeli neyse ödemekten hiçbir zaman kaçınmıyoruz. Şunu da belirtmek isterim ki, bu mücadele aynı zamanda işçi ve emekçilerin de yaşamlarının köleleştirilmesi demek olan F tipi saldırısına karşı olmayı da içermektedir. İşçi sınıfının en yakıcı sorunlarına karşı bu denli duyarsız olduğu bir durumda F tipi saldırısına ve içerideki devrimci tutsaklara ilgi göstermesi beklenemez. Bu nedenle önce kendi sorunlarına karşı bir ilgi göstermeli, bir bilinç sıçraması yaşamalı ki, diğer sorunların da aslında nasıl da kendisini hedeflediğini anlayabilmeli. Temel sorun burada yatıyor diye düşünüyorum.

Sevgili Gülcan,

Mektubumu burada bitirirken direnişinde başarılar dilerim. Bir kez daha en içten devrimci selamlarımı gönderiyorum.

İstanbul'dan bir tekstil işçisi**KESK Behiç Aşçı'yı ziyaret etti**

KESK üyeleri 27 Aralık günü tecride karşı ölüm orucu direnişini sürdüren devrimci avukat Behiç Aşçı'yı Şişli'deki evinde ziyaret etti. Aşçı ile sohbet eden Alaaddin Dinçer, Bülent Arınç'ın açıklamasının sözde kalmaması gerektiğini vurguladı.

Behiç Aşçı yaptığı konuşmada, "Toplumun her tarafı tecriti tartışıyor, sadece Adalet Bakanlığı tartışıyor. Sizlerin desteği, ilgisi bizleri de çözüm noktasında umutlandırıyor. Ocak ayından sonra 'siz bırakın biz düzenleme yapacağız' diyorlar. Ama bize 19 Aralık'ı ve F tiplerini de bir iyileştirme olarak sundular kamuoyuna. Ama hiç düzenlemenin içeriğini tartışmıyorlar, bahsetmiyorlar" dedi.

Daha sonra KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Dursun Yıldız konuştu. İstanbul'daki KESK şubelerinden 7 yöneticinin aralarında bulunduğu grup adına konuşan Alattin

Dinçer ise şunları söyledi:

"22-23-24 Aralık'ta gerçekleştirdiğimiz Başkanlar Kurulu toplantısında konuştuğumuz konulardan birisi de avukat Behiç Aşçı'nın tecrite karşı başlattığı ölüm orucu eylemi ile ilgiliydi. Bülent Arınç'ın açıklamasından sonra sorun daha yakıcı hale gelmeye başlamıştır. Artık verilen sözlerden çok somut adımlar atılması gerekmektedir. Örgütümüz olarak, yüreğimizle, düşüncelerimizle bu sorunların çözülmesi noktasında ve sorunun çözümüne ilişkin taleplerin de arkasında olduğumuzu bildiriyoruz."

Kızıl Bayrak/İstanbul**Bursa'da destek açlık grevi**

F tipi tecrit işkencesine dikkat çekmek ve ölüm orucuna devam eden Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüroğlu'na destek olmak amacıyla Bursa'da da açlık grevi başladı. 26 Aralık günü başlayan iki günlük dönüşümlü açlık grevi 29 Aralık gününe kadar sürecek.

Açlık grevine ilk başlayan Gülcan Şenol, 26 Aralık günü direniş evinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Şenol, 2000'den bu yana F tipi hapisanelerin kapatılması için 122 insanın yaşamını yitirdiğini, bugün ölüm orucunu sürdüren iki çocuk annesi Gülcan Görüroğlu'ndan etkilendiğini, bir anne olarak kendisinin de yapılanlara kayıtsız kalamayacağını, gücünün yettiği ve sesinin gittiği yere kadar mücadelesini sürdüreceğini belirtti.

Kızıl Bayrak/Bursa**K. Armutlu'da gözaltı terörü**

Devletin "Yozlaşmaya ve çeteleşmeye" karşı kampanya yürüttüğü bahanesiyle devrimci ve demokrat kurumlara yönelik saldırıları devam ediyor.

Aralık ayı başında Temel Haklar ve Özgürlükler Dernekleri'ne yönelik devlet saldırısının ardından 25 Aralık günü Sarıyer-Küçükarmutlu'da kolluk güçleri eş zamanlı olarak evlere baskınlar düzenledi, 12 kişi gözaltına alındı.

Polisin Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sarıyer Şube Başkanı Muammer Şimşek'in evine girmek istemesi ve Şimşek'in avukatı gelene kadar aramaya izin vermeyeceğini söylemesi üzerine polislin camları kırarak içeri girdiği, baskınları ve polislin estirdiği terörü protesto etmek için toplanan halkın üzerine polislin gaz bombası attığı ve ayaklara doğru ateş ettiği bildirildi.

ÖO direnişinin dışarıdaki onurlu sesi, güzel insan Behiç Aşçı'ya mektup...

Yüreğimiz seninle atıyor

Sevgili can-dost, güzel insan;

Mektubuma başlarken kavgamızın tüm sıcaklığıyla kucaklıyor, kızıl alnından öpüyorum. Bu satırları yazdığım gün 19 Aralık, saat ise sabah 00:04'ü göstermekte idi. Yani bundan tam altı yıl önce arkasına emperyalizmi alan Türk burjuvazisinin Hitler faşizmine rahmet okutan vahşetteki boyutuyla tüm çürümüşlüğüne kustuğu katliamın yıldönümü idi. Tarihe vahşi bir katliam, bir o kadar destansı bir direniş günü olarak geçen bu yıldönümünde; ölümü yenen ölümsüz savaşçılarımızın anısı önünde saygıyla eğilirken, hesap günü gelip çatana kadar sabırla büyüttüğümüz kavgamızın sıcaklığıyla merhaba demek istedim. Her ne kadar gecikmiş bir merhaba olsa da!

Dışarıdayken yapılan basın açıklamalarında, devrimci tutsaklarla ilgili girişimlerde en fazla senin adını okuyor, duyuyordum. Bir düşman saldırısında gözaltına alınıp tutuklandığımda ise koğuştaki kalan hemen herkesin bahsettiği sayılı avukatların arasındaydın. Seninle iki karşılaşmamız, kısa bir sohbetimiz olmuştu. Yılgın, bezgin, ukala ve küçük hesaplar peşinde koşan küçük dünyalı avukatların yaklaşımının zerresini dahi sende görmek mümkün değildi. İnsana umut ve güç veren duruşun, bakışların ve diri görüntün...

Yasakların ardı-arkasının kesilmediği ve dört bir duvara bir başına hapsedilen bir devrimcinin en büyük güç kaynağı ideallerine, davasına dair taşıdığı umuttur. Düşman ne kadar saldırırsa da saldırısın, tutsak devrimci ne kadar uzun yatarsa yatsın bu umudu taşıdığı müddetçe hiçbir güç onu yenemez. Sermaye devletinin son yıllarda estirdiği azgın terör, F tipi hücre ve tecritteki ısrarı, Kürt halkı şahsında açıktan ifade ettiği "başarıya olan umudu öldürmek" ifadesi, bu temel saldırıya dayanıyor. Öncüsü şahsında işçi sınıfı ve emekçi halklar teslim alınır ve "başarıya olan umudu" öldürülürse, bu sayede İMF-TÜSİAD yıkım programları sorunsuz hayata geçirilir, ülke sınırsız bir şekilde emperyalizmin hizmetine açılır.

Örnek bir devrimci avukat olarak Behiç Aşçı

Bu bağlamda içeridekilerin sadece avukatı değil, umudu, yoldaşı, gözü-kulağıydın. Umudun taşıdığı, acısına-sevincine ortak olduğun bir sürü müvekkilinin ölümsüzlüğüne tanık oldun. Türkiye'nin dört bir tarafındaki hapisaneler arasında sürekli mekik dokudun. Bununla da kalmayarak; süreçten geri düşenlerin kendilerini kendi hücrelerine hapsedtiği ve kapağı yurtdışına attığı, şehit düşen onca direnişinin ardından kimilerinin yaptığı onca ukalalığa rağmen teslimiyetçiliğin, reformizmin kuyruğuna daha da yapıştıkları, devlet terörünün hiç eksik olmadığı bir ortamda tereddütsüz bedenini ölüme yatırdın.

Bu tereddütsüzlüğünün ayrıca şöyle bir anlamı var: Hücrede olupta kendini direnişe, zafere kilitleyen bir devrimci başka bir şey düşünmez. Direnişten ya şehit düşecektir, ya sakat, ya da bazı arizi rahatsızlıklarla çıkacaktır. Saniye saniye, saat saat, gün gün içinde bulunduğu atmosfer, insan kılığına bürünmüş suratlarında insan olduklarına dair bir zerre bile bulunmayan gardiyanlar, gürültüyle açılıp kapanan hücre kapısı, yan hücrede tüm engellemelere rağmen nasıl olduğunu öğrenmek için kendini parçalayan siper yoldaşının uzaktan gelen merhabası... Her an direnişinin yüreğindeki ateşi harlandırır.

Ancak direnişe duygusal bağlılıkla tanık olanlar bu

süreçten daha çok (psikolojik) etkilenecek çıktılar. Direnişin gücüyle korku duvarlarını yıkan nice ana-babanın, nice aydınının kitle eylemlerinde önplana çıkması, şehitlerin çoğalmasıyla, direnişin gücünün azalmasıyla geri çekilmeleri, korku duvarlarının tekrar yükselmesi ve kendilerini kendi hücrelerine hapsedmeleri başka nasıl izah edilebilir?

Tüm bu gelişmelerden sonra direnişe başlama gerekçeni ve devrimci bir insan olarak mesleğini nasıl algıladığını direnişe başladığın gün kamuoyuna açıkladığın yazında şu şekilde ifade ediyordun: "Ben avukatlıktan önce devrimci kimliğimin daha önemli ve belirleyici olduğunu düşünüyorum. Devrimci Avukat, meslek olarak avukatlık yapmaktan öte Haklar ve Özgürlükler mücadelesinin içinde, demokrasi mücadelesinde saf tutmuş olmandır. Yüzü halka dönüktür. Bilgisini, Bazen DGM salonlarında, bazen eylemlerde, mitinglerde yerimi aldım. Katliamlara tanıklık ettim. Yüzlerce cenaze kaldırdım. Ki her biri ayrı birer değer olan insanlardı, onları birer birer ölümsüzlüğe uğurladım. Acılarımı içime gömdüm, koşturdum. Çünkü ben bir devrimci idim, avukatım. Bunun için bedel ödedim. Gözaltına alındım, işkence gördüm. Tutuklandım. F Tiplerinde tecriti yaşadım. Avukatlık yapmam yasaklandı. Müvekkillerimle görüşmem yasaklandı. Devrimciliğin bedelsiz yapılamayacağını anladım. Yaşadıklarım ödemem gereken bedellerdi. Yine zaman içinde anladım ki; devrimcilik insan olma, insanlaşma süreci idi. Siyasi iktidarların iğdiş ettiği değerlerimizi, geleneklerimizi, duygularımızı, sevgilerimizi ve hasretlerimizi devrimcilik yaşattıyordu. Mücadele içinde anlatılması imkansız duygular yaşadım. Bağlılığı, karşılıksız sevgiyi, dostluğu, Halk ve Vatan sevgisini devrimcilikle tanıdım. Biz bu vatan toprakları için, bu topraklarda yaşayanlar için öldük. Ölmeye devam ediyoruz. Bundan daha güzel bir duygu olabilir mi?"

Wernike'ye yakalanan toplum ya da Korsakof'a dönen sol hareket

Savaşlar, yıkımlar, deprem felaketleri, açlık, yoksulluk, kitlesel infazlar... Kapitalist sermaye düzeninin kaynaklık ettiği bu sosyal ve fiziki yıkımların giderek toplumu çürütmesi, soysuzlaştırması, kişisizleştirilmesi, kimliksizleştirilmesi... Bunca saldırının karşısında örgütsüz toplumun balık hafızasına dönüşmesi, wernike hastalığına yakalanması belki anlaşılabilir. Peki işçi-emekçilere önderlik etmek iddiasındaki ve kendilerine sol, sosyalist, devrimci diyenlerin korsakof

hastalığına yakalanması nasıl izah edilebilir?

Kuşkusuz bunun tek izahı yukarıda alıntı yaptığım yazında söylediğim temel vurguya ek olarak ihtilalci devrimci mücadeleden kaçıştır. Kendilerini yasal, ekonomik-demokratik sınırlar içerisinde tanımlayıp bu sınırlar içerisinde hapis etmektir. İşte hücre budur, işte tecrit budur, devrimci-ihtilalci ruhtan yoksun olmaktadır. Sermaye devletinin yok etmek istediği tam da devrimci ruhtur. Senin de vurguladığın gibi: "Devrimcilik insan olma, insanlaşma süreci idi. Siyasi iktidarların iğdiş ettiği değerlerimizi, geleneklerimizi, duygularımızı, sevgilerimizi ve hasretlerimizi devrimcilik yaşattıyordu." Bundan yoksun olanlar her alanda wernike-korsakof olmaya mahkumdur.

Bundan dolayıdır ki: Kolunu makineye kaptıran ve Rıfat Ilgaz'ın şiirine konu olan Aliş' (ler)in, pamuk makinesinin önce saçından tutarak sonra bedenini paramparça ettiği işçi kadın Ayşe' (ler)in, içinde üç bin santigrat sıcaklığındaki kor erimiş demirin olduğu kazanın patlamasıyla kemiğinin dahi bulunamadığı işçi Seyid' (ler)in...

Fuğuşa zorlanarak bedeni parça parça satılan kadınlar, daha bıyıkları dahi terlemeyen ve azgın çarklar içerisinde öğütülen çocuk işçiler, kanının damla damla emildiği milyonlarca işçiler... Çöplüklerden beslenmek zorunda bırakılan emekçiler için. Zindanlarda-hücrelerde katledilen, tecrit işkencesiyle umudu öldürülmeye çalışılan tutsaklar için. Kırimdan geçirilen, soysuzlaştırılan insanlık için, doğa için, gökyüzü için, dünyamız için bu düzeni yıkmaya mecburuz. Tam anlamıyla herşeyi insan gibi yaşamak ve hissetmek için dahi devrimci, komünist olmak dışında başka bir yol yoktur. Tarihsel haklılığını bu devrim toprağının derinliklerinden, işçi-emekçilerin bağrından alan devrimimiz her geçen gün büyüyor. Bunu çürümüş düzenin ne tecrit işkencesi, ne hücreleri ne de azgın devlet terörünün gücü yenebilir. Bu devrim toprağında er ya da geç sosyalizmin güneşi doğacaktır.

Siper yoldaşlığının zirvelere çıktığı ve bunun yapı taşı olan kanımızın birbirine karıştığı bu destansı direnişin yıldönümünde yazdığım bu mektupla duygu ve düşüncelerimi seninle paylaşmak istedim. Her ne kadar sürece dair farklı düşünceler de şunu belirtmeliyim ki sevgili dost, tekrar aynı koşullarla karşı karşıya kalsam tereddütsüz bir şekilde bedenimi ölüme yatırmaktan, bu sevdayı hücre hücre eriyerek yaşamaktan çekinmem.

Siper yoldaşlığının amansız sevgisiyle seni kucaklıyor, alnından öpüyorum.

TKİP ÖO gazisi

Mücadele Postası

İzmir'de militan EG satışı...

23 Aralık günü Ekim Gençliği'nin militan satışını gerçekleştirdik. Cumartesi günleri kalabalık olması ve civarda birçok dershanenin bulunmasından kaynaklı Karşıyaka Çarşı Yolu'nda yaptığımız satışa ilgi yoğun oldu.

Yaklaşık bir saat süren satış boyunca gerek ajitasyon konuşmalarıyla gerekse birebir gerçekleştirdiğimiz sohbetlerle bugün gençliği bekleyen geleceksizliği, bilimin sermayeye pazarlandığını ve öğrencilerin birer müşteriye çevrilerek sermayenin kölesi yapıldığını anlattık. Üniversiteli ve liseli gençliğe mücadele çağrısında bulunduk. "Sermayenin kölesi, diplomalı işsiz olmayacağız!", "Gençlik geleceğine sahip çıkıyor, gençlik gelecek ve özgürlük istiyor!" şiarlarıyla bitirdiğimiz militan satışımızda dergimizi onlarca gençle buluşturduk.

İzmir/Ekim Gençliği

Devrimci dayanışmanın önemi

Ben Fransa'nın Brötanya bölgesinde yaşayan bir işçiyim. 23 Aralık günü Saint-Brieuc'de yapılan devrimci dayanışma etkinliğinde insanların birbirinden fiziken uzak olsa da gönüllerin bir olduğunu gördüm.

Etkinlik Lorient'te kurmuş olduğum müzik grubuyla başladı. Sonra dostlarımızın grupları ile devam etti. Fransız gruplarıyla daha da anlamlı hale geldi. Ayrı milletlerden oluşan gruplarla uluslararası bir etkinliğe dönüştü.

Devrimci gruplar birleşerek bir yerlere varmalıdır. İnsanlarımız buna ne kadar olumlu bakıyor olsa da herşey sözde değil özde olmalıdır. Yani birlikte bir gövde olduktan sonra devrimi yakınlaştıralabiliriz.

Lorient'ten Kızıl Bayrak okuru

Serkan Eroğlu anıldı!

24 Aralık '97 tarihinde Ege Üniversitesi Öğrencisi Ali Serkan Eroğlu polisler tarafından katledilmiş ve bu katliam örtbas edilmeye çalışılmıştı. Ancak otopsi raporu bu katliamı belgelemişti.

İzmir Gençlik Derneği, Kaldıraç ve Ekim Gençliği olarak gerçekleştirdiğimiz ortak bir etkinlikle Serkan'ı andık. 26 Aralık günü etkinlik alanını pankartlarla, Serkan'ın resimleriyle ve "Ali Serkan Eroğlu ölümsüzdür!", "Katil polis üniversiteden defol!", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Serkan'ı unutmadık, unutturmayacağız!" yazılı dövizlerle donattık. Etkinlikten yarım saat önce hazırlık binasının önünde gerçekleştirilen ajitasyonlar konuşmalarıyla öğrenci arkadaşlarımızı etkinliğe çağırdık.

Etkinlik bir arkadaşımızın Ali Serkan Eroğlu'nun ağzından yazılmış mektubu okumasıyla başladı. Ardından basın açıklamasını yapmak üzere İletişim Fakültesi Dekanlığı önüne gidildi. Burada yapılan açıklamada Serkan'ın katledilişi anlatıldı, polis-idare işbirliğine dikkat çekildi.

Basın açıklamasının ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu "Umut" adlı oyunu sahneledi. Beğeniyle izlenen oyunun ardından Günışığı Müzik grubunun söylediği türkülerle halaylar çekildi.

Etkinlik boyunca "Ali Serkan Eroğlu ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!", "Polis idare-işbirliğine son!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

Saldırılarına karşı ortak tutum

Son dönemde devrimci kurumlara yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla 23 Aralık günü saat 11:30'da İHD İzmir Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenlendi. Alınteri, BDSP, DHP, ESP, EHP, Kaldıraç, İCI, KÖZ, İHD, İşçi Mücadelesi, SDP ve Partizan tarafından gerçekleştirilen açıklamada saldırılara karşı ortak bir duruş sergileneceği ifade edildi. Tüm demokratik kitle örgütlerine ve kurumlara birlikteliğe güç verme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İSTANBUL (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Asgari ücrette yine bildiklerini okudular!

**Bu oyun sürer gider,
biz ayağa
kalkmadıkça!..**